

39
71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 851
25 SEPTEMBRIE 1971

În șapte zile

O efervescentă generală, innoitoare; un suflu puternic, partinic, revoluționar, animă și dinamizează întreaga țară.

O singură săptămîină — numai șapte zile din existența noastră cotidiană, aparent obișnuită — este edificatoare pentru a realiza intensitatea, excepționala bogăție și diversitate a vieții noastre interne; o singură săptămîină este suficientă pentru a înțelege că în România socialistă activitatea complexă, laborioasă, a tuturor oamenilor muncii, eforturile și aspirațiile întregului popor se înscriu pe făgașul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate; că Partidul Comunist, secretarul general al partidului, sint în inima fierbinte, viguroasă, mereu tânără, mintea luminată, consecvent realistă, continuu inspirată, care ne învață adevăratele sensuri ale prezentului și deschide larg, unui popor de peste 20 de milioane de oameni, orizonturile socialismului și comunismului.

Să ne oprim numai asupra citorva evenimente din această săptămîină, ale căror profunde semnificații exprimă elocvent realitățile României socialiste.

14 septembrie 1971: Are loc ședința Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Printre alte importante hotărîri se dezbate și se aprobă: proiectul decretului privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Culturii și Educației Socialiste; proiectul decretului privind înființarea, organizarea și funcționarea Ministerului Aprovizionării Tehnico-Materiale și Controlului Gospodăririi Fondurilor Fixe.

15 septembrie 1971: Are loc ședința Consiliului de Stat prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat. Se dezbate și se adoptă decrete care, în prealabil, au fost dezbătute și avizate favorabil de comisiile permanente ale Marii Adunări Naționale. Printre acestea se numără și proiectele de decret discutate cu o zi înainte în cadrul ședinței Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. Se examinează rapoartele comisiilor permanente, se dezbate și se aprobă concluziile rapoartelor prezentate.

Deci în două zile ale acestei săptămîni s-au luat două măsuri de importanță capitală pe linie economică și pe linie de cultură. Ele reprezintă concretizarea instituțională a unor prevederi izvorite din hotărîrile Congresului al X-lea al partidului și din dezbaterile largi care au avut loc pînă în prezent.

16 septembrie 1971: Cetățenii județului Mehedinți, colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri de la Șantierul de construcții navale, din întreprinderi ale industriei alimentare și prelucrării lemnului din municipiul Turnu-Severin, constructorii ai marelui Combinat de celuloză și hîrtie primesc cu deosebită căldură și entuziasm pe tovarășul Nicolae Ceaușescu sosit într-o vizită de lucru împreună cu alți conducători de partid și de stat.

17 septembrie 1971: Reșița — «Cetatea de foc» care sărbătorește 200 de ani de creație industrială — a avut cinstea de a-l avea oaspete pe tovarășul Nicolae Ceaușescu însoțit de conducători de partid și de stat. La adunarea populară din Reșița secretarul general al partidului rostește o importantă cuvîntare.

18 septembrie 1971: Tovarășul Nicolae Ceaușescu însoțit de conducători de partid și de stat își continuă vizita în județul Caraș-Severin. Uzina «Oțelul roșu» împlinește 175 de ani de existență. La mitingul care a avut loc, oamenii muncii au prilejul de a asculta și aplauda cuvîntarea deschizătoare de largi perspective a secretarului general al partidului. În aceste vizite de lucru, secretarul general al partidului a discutat, a dezbătut împreună cu factorii cei mai competenți problemele cheie ale activității economice, politice și sociale, dînd indicații prețioase, concrete, în toate problemele menite să ducă la realizarea indicatorilor de plan, la dezvoltarea continuă a activității productive și spirituale.

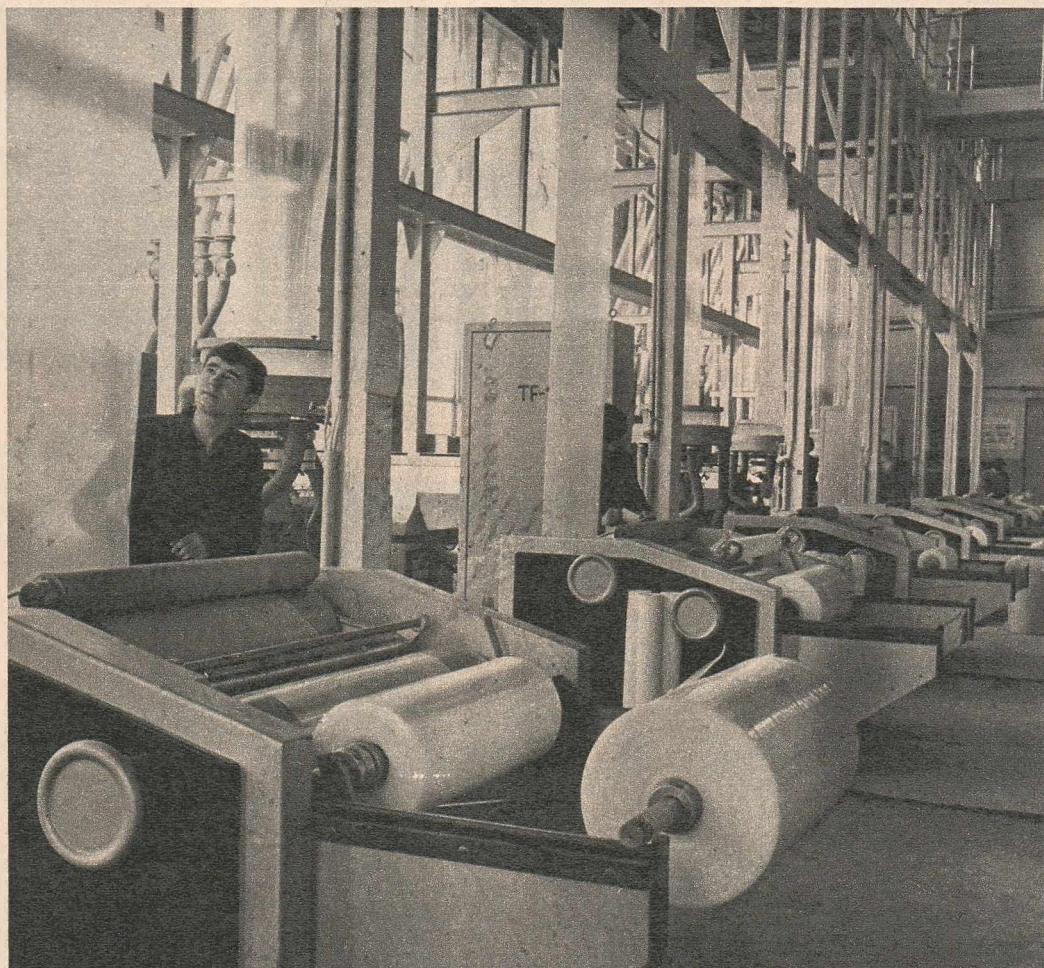
Fiecare zi a acestei săptămîni poartă amprenta activității neobosite, multilaterale, atente, a conducerii partidului, a secretarului general al partidului, pentru binele și prosperitatea țării. Activitatea partidului și statului, a conducerii sale, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, exprimă sub forma cea mai superioară, la cel mai înalt nivel, interesele, năzuințele și însuși destinul nostru, al tuturor, al României socialiste.

Dacă urmărîm în aceste zile lucrările plenarelor lărgite ale comitetelor municipale și orașenești de partid, ale comitetelor județene de partid, unde continuă să se dezbate măsurile programului de educație politico-ideologică, nu putem decît să ne exprimăm adîncă noastră satisfacție asupra felului în care fiecare dintre noi este chemat și participă la propria sa înflorire spirituală, politică și etică, — în spiritul revoluționar al marxism-leninismului — la formarea sa ca membru al unei societăți demne de oameni ai muncii care construiesc socialismul.

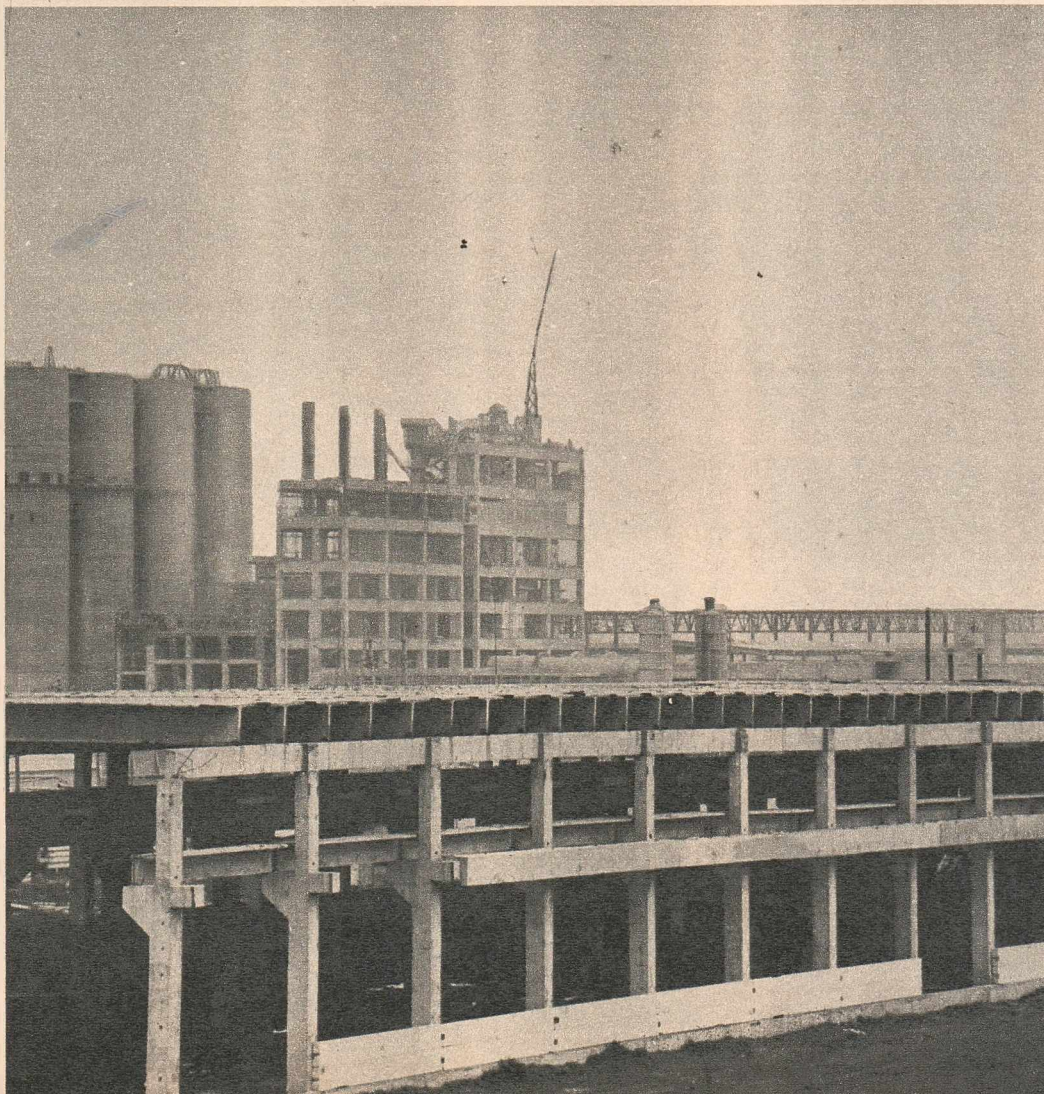
În acest spirit nou se desfășoară munca și în alte sectoare de activitate. Pe ogoarele patriei, lucrătorii din agricultură raspund prin fapte scrisorii secretarului general al partidului, folosind intens fiecare zi, fiecare ceas prielnic pentru grăbirea însămînțării și strîngerea recoltei. Ziarele continuă să oglindească eforturile sporite ale oamenilor muncii din sectoarele producției bunurilor de larg consum, care își iau în fiecare zi noi angajamente, tot ca răspuns la scrisoarea secretarului general al partidului adresată lor. Pînă și cei mai mici cetățeni ai țării, care au început un nou an de învățămînt, s-au înscris spontan, din toată inima, de pe acum, pe măsura puterilor lor, în efortul general al veteranilor, al maturilor, al tinerilor.

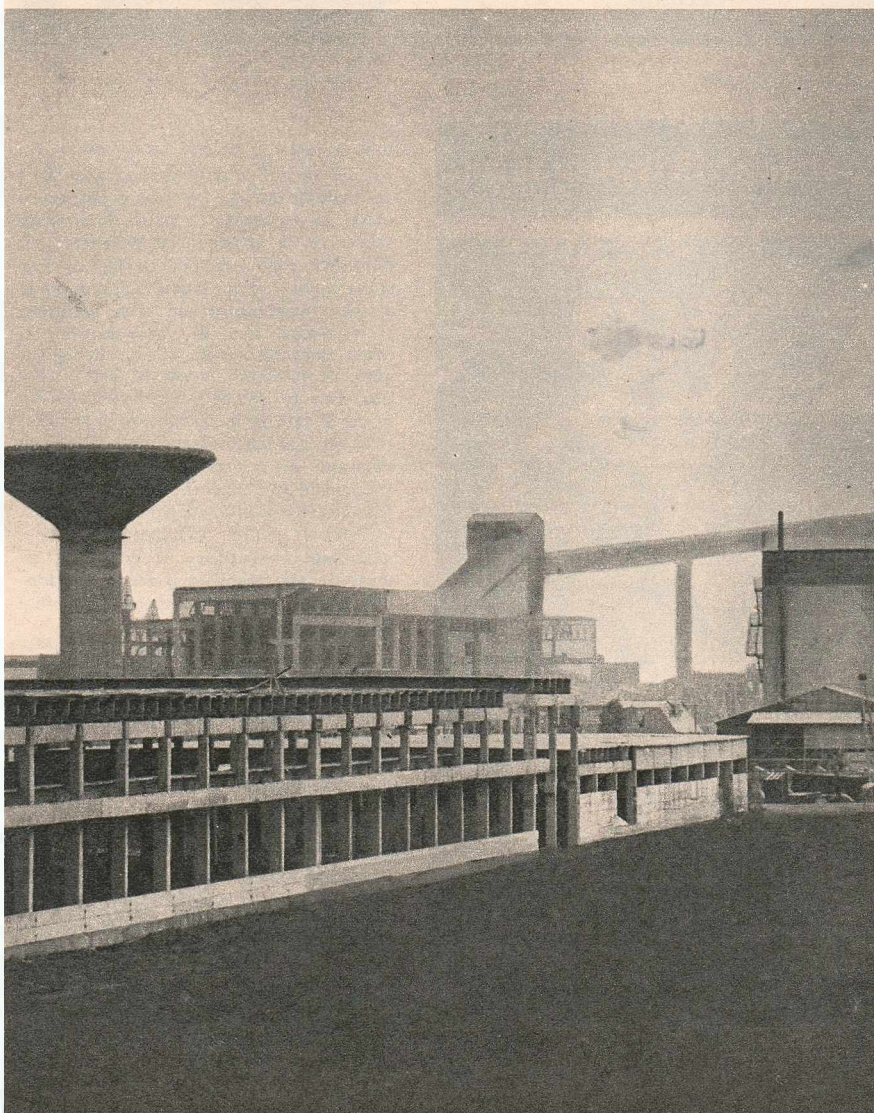
Marti, 21 septembrie

Mihai MÎRZA

Colectivele de muncitori și tehnicieni de la moderna Uzină de prelucrare a maselor plastice Buzău continuă șirul succeselor. Beneficiile importante, sutele de mii de lei economii obținute pînă acum vor fi sporite continuu printr-o organizare mai eficientă a procesului de producție, ca urmare a angajamentelor luate în întrecerea socialistă.

Colectivul marilor uzine bucureștene «23 August» a sărbătorit, într-o atmosferă însuflețitoare, în prezența tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, a altor conducători de partid și de stat, aniversarea a 50 de ani de existență a acestui pilon important al industriei constructoare de mașini. Manifestările emoționante de dragoste și stimă, gesturile pline de căldură față de secretarul general al partidului, față de ceilalți conducători de partid și de stat — în timpul vizitei în halele de producție, în incinta uzinei, la adunarea festivă — au constituit o vibrantă expresie a atașamentului colectivului de muncitori, tehnicieni și ingineri al acestei unități de bază a economiei Capitalei, cu glorioase tradiții revoluționare și muncitorești, față de partid, față de conducătorul său iubit, o expresie a adeziunii totale la politica internă și externă a partidului și statului, a legăturii indestructibile dintre partid și popor. Manifestându-și nețărmurita bucurie de a-l avea din nou printre ei pe tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, care a onorat cu prezența sa sărbătoarea semicentenărilor uzinei, exprimându-și recunoștința pentru cuvintele adresate colectivului uzinei, pentru îndemnul și indicațiile date, pentru conferirea Ordinului «23 August» clasa I Uzinei constructoare de mașini «23 August», pentru acordarea titlului de Erou al Muncii Socialiste și a altor înalte distincții unui numeros grup de muncitori, maiștri, ingineri, tehnicieni, economiști și funcționari, colectivul uzinei și-a afirmat hotărârea de a munci neabătut pentru traducerea în viață a programului de dezvoltare multilaterală a societății socialiste în patria noastră, program al înfloririi continue a națiunii noastre socialiste.

Dezvoltarea armonioasă a întregii țări prin creșterea continuă a potențialului economic își găsește expresie în politica de investiții a partidului și statului nostru, politică ce se concretizează prin amplasarea rațională a noilor obiective industriale. În ultimii ani, județele României socialiste au posibilitatea deplină de a-și valorifica pe deplin resursele umane și materiale. O mărturie în acest sens o constituie și noul Combinat de materiale de construcții din Chistag — județul Bihor.

În paginile 6,7,8,9 ale revistei noastre prezentăm un fotoreportaj cu aspecte de la vizita tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** în județele Mehedinți și Caraș-Severin.

săptămîna în imagini

Salutăm astăzi, cu căldură și venerație, publicația care în urmă cu 90 de ani a inaugurat o epocă, devenind prima revistă românească de cultură călăuzită de spiritul revoluționar al clasei muncitoare și care, în cea de-a doua sa serie, începută acum 25 de ani, adunînd în jurul său intelectualii patrioți, progresiști ai României, s-a aruncat în luptă cu pasiune pentru triumful ideologiei clasei muncitoare, pentru înfăptuirea marilor țeluri ale Partidului Comunist.

Apărută în condițiile în care mișcarea socialistă din România începuse să se impună, revista a devenit o importantă tribună de răspîndire a ideilor noi, științifice, a materialismului, a concepțiilor sociale critice. În toți cei 10 ani cît a durat prima serie, «Contemporanul» a asigurat o continuitate activă în afirmarea ideilor socialiste, în răspîndirea în mase a unor lucrări fundamentale ale lui Marx și Engels. Scrisoarea adresată de Engels lui Ion Nădejde, și publicată în paginile «Contemporanului», atestă orientarea spre marxism a mișcării socialiste din România: «Cu mare plăcere am văzut că socialiștii din România primesc în programul lor principiile călăuzitoare ale teoriei care a izbucit să adune într-un mănunchi de luptători mai pe toți socialiștii din Europa și America — e vorba de teoria prietenului meu, răposatul Karl Marx» — scria Engels, evidențînd în același timp faptul că dezvoltarea mișcării socialiste și muncitorești din țara noastră a avut loc într-o strînsă legătură cu mișcarea socialistă, muncitorească internațională.

Militînd pentru asanarea vieții spirituale, pentru triumful probității și al gîndirii originale, revista a depus strădanii incununate de succes pentru formarea unei culturi noi, destinată maselor și reflectînd spiritul revoluționar al acestora, nevoile lor, ridicînd la rangul de doctrină, mai ales prin genialitatea lui Gherea, funcția socială a culturii. Și ne mai oprim astăzi și asupra a ceea ce s-ar putea numi vocația educativă a «Contemporanului» — propovăduitor neobosit al adevărurilor științifice despre lume, inaugurator al criticii științifice atît a fenomenului de cultură cît și a procesului instructiv-educativ al vieții. Prin întreaga sa activitate, prin spiritul pe care l-a degajat, revista a contribuit la crearea unui climat intelectual științific, a unei atmosfere de aplecare spre original, spre actul creator autentic, care a influențat și după încetarea apariției sale generații întregi de intelectuali — figurile multora înscriindu-se la loc de frunte în știința și cultura românească.

Repariția «Contemporanului» în noile condiții în care dictatura fascistă fusese înlăturată iar clasa muncitoare începuse să-și vadă materializate năzuințele cele mai puternice a însemnat, în mina clasei muncitoare, a partidului, o armă puternică de combatere a ideologiei reacționare și afirmare viguroasă a concepției materialist-dialectice în interpretarea fenomenelor sociale, în filozofie, artă și știință. Și nu este de mirare că tocmai în jurul unei astfel de reviste s-au grupat cei mai valoroși scriitori, filozofi, critici, artiști, animați de sentimente democratice, antifasciști, toți cu o mare dragoste de popor și țară. Privind retrospectiv anii care s-au scurs de la apariția celei de-a doua serii ne dăm ușor seama că nu există moment din bătaiele, din biruințele poporului nostru condus de partid care să nu-și fi găsit în revistă reflectarea coresponszătoare, la care revista să nu fi luat parte activă, militantă. Formarea culturii noastre noi, socialiste, a aflat în «Contemporanul» un sprijinitor activ, revista militînd pentru înfăptuirea politicii culturale a partidului nostru.

Astăzi, cînd sărbătorim dubla aniversare, marcînd locul important pe care «Contemporanul» îl deține în cultura noastră, nu putem să nu ne gîndim la marile responsabilități pe care prezentul și viitorul i le pun în față, la datoriile ce-i revin, de a duce mai departe, pe o scară superioară, marile sale tradiții. Și am reaminti «vocația educativă» a «Contemporanului», devenită azi o funcție intrinsecă a revistei, pe care nelndoielnic o va amplifica concentrîndu-se pentru înfăptuirea atît de generosului program de educare comunistă a întregului popor, elaborat de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Îi dorim deplin succes și feliicităm revista și colectivul redacțional cu prilejul acestei duble sărbătoriri.

...A fost o petrecere mare, ca un ospăț, cu jocuri de simbătă seara...

De la marginea cîmpiei transilvane de către Reghin, peste lunca Mureșului, intri în valea binecuvîntată a Gurghiuului și ajungi la Solovăstru cu sentimentul ca ai întîlnit muntele și pe muntelui lui. Oameni ai gestului măsurat, ai vorbeii tot cu măsură dar și ai patimii, cînd e vorba de suflet și de dreptate. Li se spune «Slăninari» de cînd au furat slămina de la groful din Gurghiu, iarna pe zăpadă, cu opincile întoarse, ca să nu li se afe urmele. Casele lor închid, după grilajuri ori pânduri bine bătute, o taină a gospodăriei, a familiei, care se alcătuieste aici de mult, care are o lege a locului.

De Solovăstru se pomenește încă din veacul al XIV-lea, în acte scrise. 600 de ani de cînd se poate urmări creșterea acestei așezări mîndre de sub coasta înaltă acoperită cu pîlcuri de pădure și vii, de pe malurile apei ce vine din inima muntelui, cu scăpărările metalice ale păstrăvilor, de lîngă șesurile care s-au plătuit brazdă cu brazdă, generații după generații, ca să fie lucrate și stăpînite.

Dar solovăstrenii sînt comarnicii unor virtuți deosebite, ai cîntecului și poeziei, ai jocului și cusăturilor frumoase. Fiică a Solovăstrului este și marea cîntăreață Virginia Zeani. În simbătă și duminica aceea de la începutul acestei toamne bogate, ulițele satului erau străbătute, pentru ochiul celui venit din alte părți, ca într-o procesiune, de podobe hainelor românești; poate chiar pentru solovăstrenii au fost ceasuri mai împodobite, totul era însă în purtarea obișnuită a locului. Dar acum au fost

...Oameni ai gestului măsurat, ai vorbeii tot cu măsură dar și ai patimii, cînd e vorba de suflet și de dreptate... Mîndri bărbai solovăstrenii!

toamna la solovăstru

întîmpinați fiii satului, veniți din toate părțile țării la întrunirea care a făcut acele zile de neuitat. A fost o petrecere mare, ca un ospăț, cu jocuri de simbătă seara, ca la șarateu, cu petreceri de duminică pînă noaptea tîrziu, au fost spuse în fel și chip o bucurie și o mîndrie a unor întemeietori de viață prosperă și frumoasă, aici, în vatra satului, și acolo, oriunde s-ar afla fiii acestor meleaguri. Semnificații multiple ale zilelor noastre s-au înțeles în două zile, într-un peisaj al satului în sărbătoare și al sufletului în manifestările lui de artă. Solovăstrenii au cîntările lor, obiceiurile și jocurile lor, și cine le-a auzit și le-a văzut nu le mai uită. «Cîntecul cununei», «Cîntecul găinii», «Doina plutașilor», «Cîntecul recruților» și mai cîte, au legat un spectacol pe o scenă împodobită de covoare, ca o șezătoare la care a participat tot satul.

Numai un ideal comun, numai o prețuire a tuturor în numele acestuia poate justifica întoarcerea fiilor satului la o petrecere a lor, a părinților și fraților, numai chipul frumos al țării poate fi cuprins într-astfel de zile, pe care solovăstrenii le-au ales dintre zilele anului.

Zile ale omeniei și muncii incununate, ale obrazului cîsticat întors la casa părinților, zile pentru care cel venit din alte părți a rămas ca o dorință și o bucurie, aceea de a se simți și el de acum încolo un fiu al Solovăstrului.

Ion HOREA

La cel de-al V-lea Pavilion de mostre
(vezi reportajul de la pag. 22—25).

Fotografie de Traian PROSAN

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

FLACĂRA. Redacția: București Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12.
Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic
«Casa Științei».

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

AVANPREMIERĂ UNIVERSITARĂ

Conform tradiției, noul an universitar va debuta în prima zi a lunii octombrie. Cu acest prilej școala superioară românească va reuni 149 000 de tineri studenți și aproximativ 14 000 de cadre didactice. În această toamnă unitățile de învățământ superior din domeniile tehnic, economic, agronomic și medical, precum și unele facultăți și secții cu caracter aplicativ din învățământul superior universitar și artistic, vor funcționa cu dublă subordonare, față de Ministerul Învățământului și față de alte ministere economice sau organe centrale, în scopul precizării profilului acestor unități și al îmbunătățirii pregătirii viitorilor specialiști. În acest scop, Ministerul Învățământului, ca organ de specialitate, urmează să înlățească în continuare, în mod unitar, politica partidului și a statului în domeniul învățământului superior, să conducă și să controleze activitatea didactică, educativ-ideologică și științifică în institutele de învățământ. În același timp, ministerele economice și celelalte organe centrale vor răspunde, împreună cu Ministerul Învățământului, de profilul și calitatea pregătirii viitorilor specialiști, de stabilirea specialităților, de perfecționarea planurilor și programelor de învățământ, de asigurarea bazei materiale a procesului de învățământ și de cercetare, de organizarea și desfășurarea practicii în producție a studenților, de acordarea burselor etc.

Printre noile elemente pe care le oferă propriul an de studii amintim organizarea în învățământul superior tehnic și agronomic de ateliere-școală menite să asigure atât o mai bună pregătire a studenților cât și adaptarea cu ușurință a viitorilor absolvenți la profilul unităților economice în care vor fi repartizați. Tot în 1971—1972 tineretul nostru universitar va beneficia de aproximativ 5 000 mp de noi spații de învățătură — amfiteatre, săli de seminar și laboratoare — și de încă 1 000 de locuri de căminele construite în timpul verii. În prima zi a noului an universitar, Institutul politehnic din București va avea un eveniment important: inaugurarea Centrului său de calcul, dotat cu aparate și instalații perfecționate, la nivelul tehnicii mondiale.

După cum s-a mai anunțat, în viitorul an universitar vor funcționa 47 institute de învățământ superior cu 182 de facultăți, repartizate în 19 centre din țară. În rândul acestora se numără și noi unități, între care Institutul de subingineri din Reșița, Facultatea de științe economice-administrative din Sibiu și Facultățile de educație fizică din Constanța, Pitești și Suceava.

Închinat memoriei lui enescu

Festivalul «Toamna muzicală clujeană» care s-a impus cu autoritate printre evenimentele vieții muzicale românești își propune ca actuala ediție (29 septembrie—17 octombrie) să însemne un pas înainte, atât prin îmbogățirea valorică a programelor cât și prin atragerea unor personalități artistice marcante din țară și de peste hotare.

În ce privește programele, pe lângă câteva din capodoperele enesciene (festivalul se desfășoară sub semnul aniversării a 90 de ani de la nașterea lui George Enescu) sînt incluse lucrări fundamentale din literatura vocal-simfonică universală și națională, precum oratoriile «Johannes Passion» de Bach și «Tudor Vladimirescu» de Gheorghe Dumitrescu, Simfonia a IX-a de Beethoven, lucrări simfonice și concertante, recitaluri de lieduri etc. În afară de formații simfonice, camerale, dirijori și soliști din Cluj, la festival participă Filarmonica bucureșteană cu dirijorul Mihai Brediceanu, orchestra simfonică a Filarmonicii cehe dirijată de Vaclav Neuman, o formație de cameră din Moscova condusă de Rudolf Barsai, corul din Dresda dirijat de Martin Flämig, dirijorii Janos Ferencsik (Ungaria) și Lawrence Foster (Anglia), pianista Monique Haas (Franța) și alții.

E. D.

... aici își va avea reședința: „ALA NOVA ILLYRICORUM“

Comuna Brincovenesti, din județul Mureș, situată pe marginea Mureșului, la 10 km nord-est de Reghin, își datorește renumele printre altele și faptului că aici exista un important castru roman.

Acest fapt a fost confirmat, de altfel, de cercetători încă în anii 1847 și 1942, dar lucrările ample pentru dislocarea și refacerea acestor vestigii s-au desfășurat abia în ultimii ani, sub îndrumarea Institutului de istorie și arheologie din Cluj și a Muzeului județean din Tg. Mureș.

În urma săpăturilor s-a stabilit că acest castru — fortificație de graniță — avea o întindere de peste 25 000 metri pătrați.

S-au descoperit rămășițele zidului de incintă al castrului, iar pe lângă obișnuita ceramică romană provincială s-au scos la iveală numeroase monumente sculpturale de piatră. Un fragment de stelă

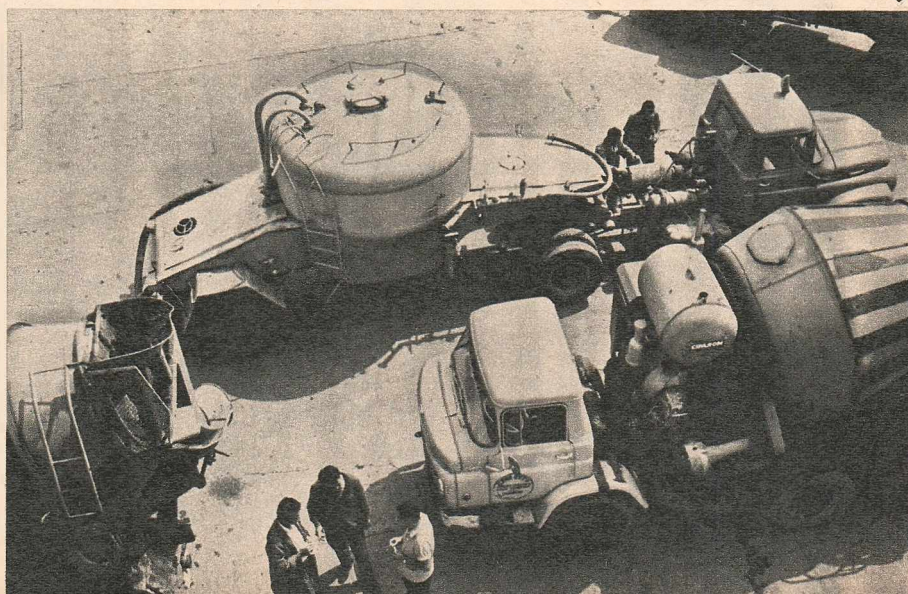
funerară ne informează că defuncta avea considerabilă vîrstă de 100 de ani.

De pe teritoriul așezării civile s-a recoltat un oiaș de metal. Pînă și caii unității militare au fost imortalizați pe câteva fragmente de monumente sculpturale. Multe piese mici (cuie, piroane, plăcuțe din bronz, aplici din os pentru cingătoare, inele de fier etc.) întregesc șirul descoperirilor.

Materialul este în curs de prelucrare. Menționăm că din documente mai vechi se știe că aici, la Brincovenesti, își avea reședința unitatea militară «ALA NOVA ILLYRICORUM».

Ștefan ISZÁK

Întreprinderea de transport a Direcției generale de construcții-montaj București a primit în dotare noi utilaje menite să asigure aprovizionarea ritmică a șantiierelor de construcții de locuințe. Ca urmare, Autobaza II din Drumul Taberei — care deservește toate șantierele de construcții de locuințe și social-culturale din municipiul București — are în momentul de față un mare parc de autoclave speciale care pot fi acționate în timpul mersului, mașini basculante, platforme transportoare etc., capabile să transporte lunar circa 320 000 000 kilograme de materiale de construcții pentru șantierele bucureștene. În imagine, câteva din noile utilaje cu care a fost înzestrată această unitate de transport.

VAL

Locuiește la Constanța și în toată țara un copil bătrîn și ilustru al artei teatrale românești: Val Mugur. Braț al unei somptuoase trinități, celelalte două fiind Ion Anestin, Tudor Mușatescu și Mircea Ștefănescu — asta, fiindcă se știe că Cei Trei Mușchetari au fost patru — Val Mugur a venit tîrziu în teatru, după ce ani de zile a funcționat în calitate de actor, necontestat, de privityor.

Dar odată instalat în arta regiei, a adus cu sine o pricepere uimitoare, o fantezie inepuizabilă și cel mai fericit dintre daruri: o augustă discreție artistică. Pedagog înnăscut, Val Mugur realizează de la pupitrul regizoral ceea ce reușesc numai marii profesori, inspirați și inițiați: să te învețe fără să știi, să te îndrume fără să bănuie, să-ți deschidă orizonturi vaste de meditație, cu sentimentul că descoperirile fastuoase îți aparțin integral.

După ce și-a cîștigat un prestigiu unanim recunoscut, Val Mugur s-a înarmat cu un toiaș, noduros cît o traversă de cale ferată, și a plecat în provincie.

Succesele lui raportate în toate orașele țării și pe toate scenele noastre de proză constituie un palmares necunoscut lui însuși, fiindcă acest mare modest și nepocăit călător n-a ținut niciodată la zarva publicității, mulțumirea lui de a fi izbucit un spectacol, gîndit în taină și alcătuit cu cele mai simple mijloace, ajungîndu-i deplin.

Val Mugur a înscris biruinți artistice memorabile cu ajutorul unor colective de multe ori obscure, pentru că n-a plecat în provincie cu sentimentul exilului și nici măcar al apostolatului. A plecat în provincie fiindcă știa că și acolo sînt oameni, cu nimic deosebiți de cei ce locuiesc în marile metropole, și că deci oriunde există ființe umane există și posibilitatea să faci artă, atunci cînd nu confunzi această înaltă misiune, mistuitoare și responsabilă, cu simbria unei funcții.

Așa se face că nu există oraș al țării unde Val Mugur să nu fi lăsat ca amintire un afiș glorios, un actor descoperit de instinctul lui infailibil sau un învățăcel ce-i poartă suvenirul respectului cuvenit.

De vreo cinci ani avînd sentimentul că toiașul său, noduros și mare cît o traversă de cale ferată, îl denunță la vîrstă, l-a abandonat.

Și astfel, drept, înalt, tînar, optimist, entuziast, purtînd cu sine toate virtuțile unei tinereti neînfrînte, Val Mugur colindă în continuare țara, purtînd pretutindeni mesajul artei lui ce ne obligă la recunoștință și, mai mult decît atît, la admirație și respect.

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN JUDEȚELE MEHEDINȚI ȘI CARAȘ-SEVERIN

Săptămîna trecută locuitorii județelor Mehedinți și Caraș-Severin au avut marea bucurie de a se întîlni cu secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**. S-au vizitat cu acest prilej obiective economice de prim rang, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** dînd indicații prețioase, menite să impulsioneze și mai mult dezvoltarea multilaterală a județelor respective. Rînd pe rînd, constructorii de nave severineni, colectivul întreprinderii pentru industrializarea cîrnii «Mehedinți», miile de muncitori ai Combinatului pentru exploatarea și industrializarea lemnului, ai Combinatului de celuloză și hîrtie — aflat în plină construcție — au primit cu viu entuziasm pe conducătorul partidului și statului nostru. Ca și-n atîtea alte rînduri, vizita tovarășului **Nicolae Ceaușescu** a avut un pronunțat caracter de lucru, înscriindu-se în permanentul dialog dintre partid și popor, caracterizat prin abordarea deschisă, sinceră, constructivă, a tuturor problemelor. Cuvîntarea tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, primită cu repetate și îndelungi aplauze, a reprezentat o reafirmare viguroasă a principiilor politicii interne și externe a partidului și statului nostru, menite să ridice pe noi culmi de progres și bunăstare societatea românească socialistă.

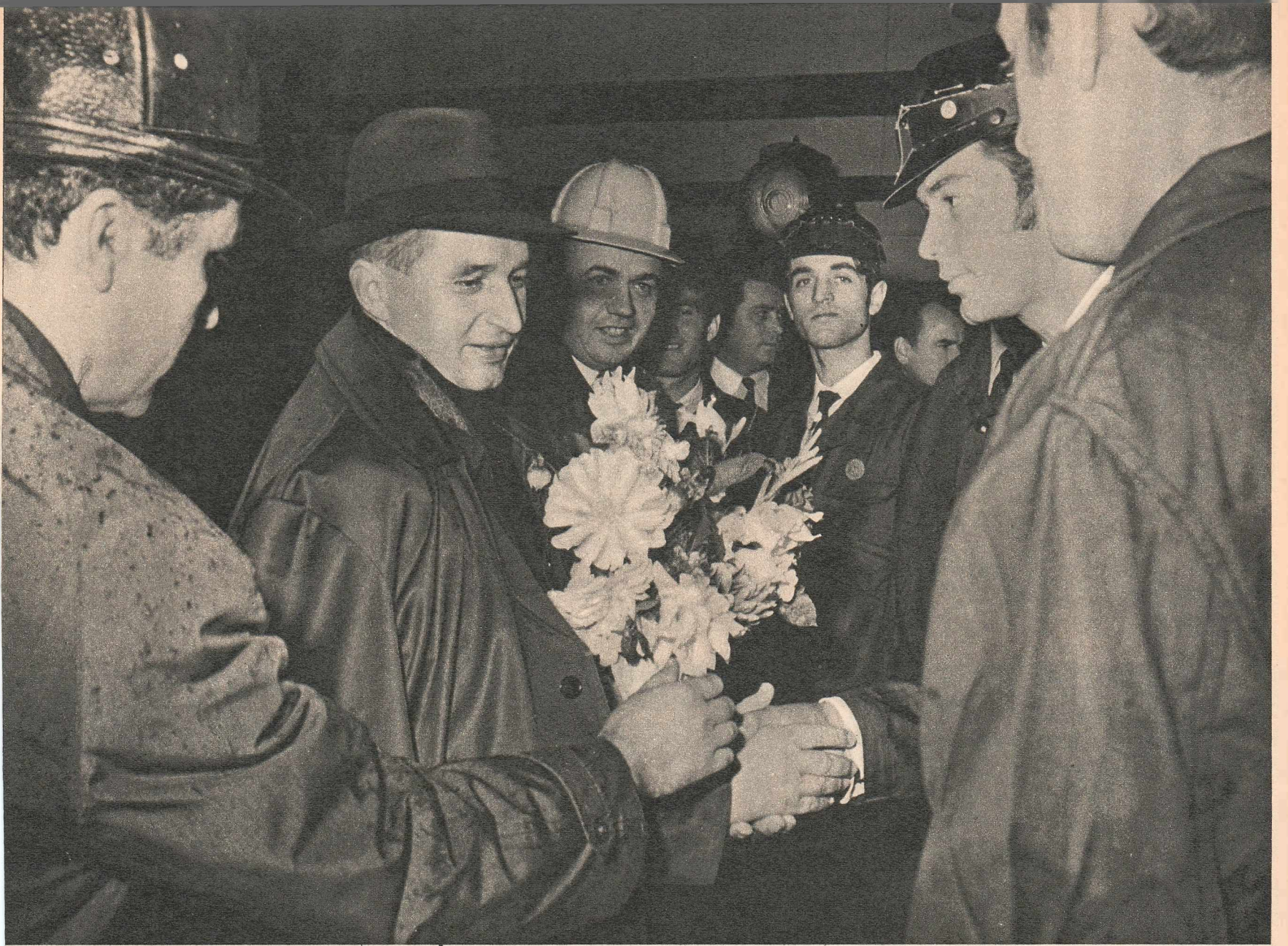
Vizita conducătorilor de partid și de stat a continuat în județul Caraș-Severin. Reșița și-a primit înălții oaspeți în haine de sărbătoare. Se împlinesc 200 de ani de cînd pe aceste meleaguri bănățene industria și-a făcut apariția. Hărnicia și spiritul de inițiativă ale reșițenilor, demonstrate de-a lungul a multe, multe decenii, au găsit o dezvoltare plenară de-abia în anii socialismului. Reșița, vatră muncitorească incandescentă, a fost unul din pilonii dezvoltării economiei noastre socialiste. De aici, din oțelăria, din furnalele și laminarele a căror activitate nu se întreprinde niciodată, din marile uzine care nasc motoare și instalații puternice s-au propagat, asemenea unor unde de forță, talentul, hărnicia, spiritul de inițiativă ale miilor de muncitori reșițeni, materializate în oțel de înaltă calitate intrat în armăturile tuturor construcțiilor de anvergură ale României socialiste.

Reșița a fost și este în continuare nu numai o mare uzină, în fiecare an mai viguroasă, mai complexă, grație masivelor investiții, grijii permanente de care se bucură din partea partidului și statului nostru, ci și o prestigioasă școală a muncii, a patosului revoluționar, a înaltelor calități umane. Aici, în dogoarea oțelului prelucrat la temperaturi înalte, s-au format generații și generații care și-au însușit și transmis mai departe înalta etică a muncitorului comunist. Nu putea fi o încununare mai frumoasă a muncii și vieții exemplare a Reșiței, a locuitorilor săi, români, germani, maghiari și de alte naționalități, decît vizita, cu prilejul sărbătoririi bicentenarului, a secretarului general al partidului.

Secretarul general al partidului dă indicații de cea mai mare însemnătate pentru dezvoltarea Șantierului naval Turnu-Severin și a construcțiilor de nave.

Vizitând marile uzine, stînd de vorbă cu muncitori, tehnicieni, ingineri, cu alți oameni ai muncii, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a dat o înaltă apreciere activității lor, dînd indicații menite să dinamizeze încă și mai mult această activitate creatoare. Marea adunare populară de la Reșița, culminînd cu cuvîntarea secretarului general, a reprezentat un moment istoric în viața

orașului și locuitorilor săi. Înaltele decorații și ordine acordate cu acest prilej unui mare număr de muncitori, tehnicieni, ingineri, cadre de conducere ale uzinelor reșițene, au fost o elocventă demonstrație a înaltei aprecieri pe care conducerea de partid și de stat o acordă activității lor neobosite, căutărilor lor creatoare.

Caransebeșul, oraș înscris viguros în

ultimul timp pe orbita industrializării, și vechiul centru muncitoresc Oțelul Roșu, cu uzina-i atît de cunoscută, au fost următoarele etape ale acestei vizite care a reprezentat o nouă și strălucită confirmare a politicii partidului și statului nostru, a dialogului viu, neîntreput, fructuos, pe care secretarul general, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, îl poartă neobosit cu oamenii muncii.

Siderurgiștii «Oțelului roșu» întîmpină cu flori pe conducătorul iubit.

*Miile de cetățeni ai Reșiței, participanți la marea adunare populară prilejuită de sărbătorirea bicentenarului uzinelor, au ascultat cu viu interes cuvîntarea secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**.*

Se studiază schița de sistematizare și amplasare a unor noi obiective economice reșițene.

În mijlocul siderurgiștilor «Cetății de foc» (dreapta jos).

Stăpînii furnalelor, stăpînii propriului lor destin — muncitorii reșițeni.

Reșițenii își întîmpină cu dragoste și bucurie înalții oaspeți.

CEAUSESCU SI POPORUL

Am fost, timp de vreo săptămână, în lumea mult stimată de mine, a oamenilor cu cataloage. În lumea apostolatului pentru marea cauză a educației.

Ca în fiecare nou septembrie, și în acest an o admirabilă oștire formată din mii de combatanți culți a deschis — în timp — un nou front pentru împlinirea uneia dintre cele mai nobile meniri: formarea omului societății socialiste multilateral dezvoltate.

Dar spre deosebire de alți ani, 1971-1972 stă neîndoiește sub semnul revirimentului școlar. Îndemnul partidului comunistilor de a se face tot ce e posibil și necesar pentru intensificarea la maximum a activității educative și de pregătire politică în școli și facultăți a găsit un nemaîntâlnit ecou în conștiințele, în sufletele celor cărora societatea le-a încredințat formarea copiilor ei de azi, formarea generației mature de mâine, a generației care va prelua idealurile noastre comuniste, a generației care ne va continua marea construcție: România civilizației moderne, România echității sociale, România stat al păcii și cooperării internaționale, România socialistă.

O națiune care și-a asumat în fața istoriei, în fața lumii, dar mai ales în fața propriei sale conștiințe, o sarcină de asemenea proporții are, evident, nevoie de cetățeni de calitate; e obligată, implicit, să fie deosebit de exigentă atunci când e vorba de formarea tinerilor ei cetățeni.

Iată de ce, acum mai mult ca niciodată, populația cancelariilor școlare este cuprinsă de un vârtej novator.

Repet, am fost, preț de o săptămână, printre oamenii catedrelor, printre profesioniștii învățămîntului. Le-am aflat, în chip direct, frământările, problemele, greutățile, căutările, îndoielele și certitudinile, experiențele, succesele și insuccesele, dar mai presus de toate îndârjirea, devotamentul și dăruirea totală cu care înțeleg să răspundă sarcinii sociale — pe cât de dificilă pe atât de admirabilă — care le revine. Le-am aflat în chip direct preocuparea de a-și îmbunătăți — mai întâi — propria lor pregătire politico-ideologică și de specialitate, propria lor optică asupra procesului instructiv-educativ. Le-am aflat în chip direct strădaniile destinate apropierii școlii de miezul vieții, de sfera producției de valori materiale și spirituale; strădaniile destinate găsirii celor mai adecvate căi pentru realizarea educației prin muncă.

M-aș bucura dacă în aceste pagini ați descoperi, dincolo de niște informații despre noul an de învățămînt — o sumă de informații fatal sub aceea a sumei exhaustivului — adevărata față a strădaniilor dascălilor noștri, închinată copiilor noștri, viitorului lor.

De altfel, de aceea am și optat pentru formula interviului. M-am gândit că îi vom înțelege mai bine pe acești părinți spirituali ai societății dacă îi vom asculta chiar pe dumnealor vorbind despre dumnealor. Veți găsi, în rîndurile ce urmează, șase răspunsuri la o singură întrebare:

CE E NOU ÎN NOUL AN ȘCOLAR

Anchetă realizată
de **Nelu IONESCU**
Fotografii de
Elena GHERA

A

Noul an universitar aduce Universității din București unele modificări de structură care semnifică elemente de perfecționare în spiritul legii din 1968. Măsurile privesc fostul institut pedagogic, ale cărui facultăți se integrează ca secții în facultățile de tip universitar sau — în cazul unor facultăți care pregătesc cadre didactice pentru educația fizică sau pentru discipline artistice — sint trecute la institutele de profil, independente de universitate.

În intenția de a reflecta atât exigențele sporite ale societății, mobilitatea caracteristică contemporaneității, cât și progresele științifice, consiliile profesionale au realizat numeroase îmbunătățiri ale planurilor de învățământ, valorificându-se experiența acumulată. S-a accentuat multidisciplinarul și interdisciplinarul, a sporit ponderea disciplinelor ideologice și filozofice, ceea ce va fundamenta mai cuprinzător formația de specialitate a studentului și va ancora mai adânc participarea sa la viața social-politică a țării. S-a dat deosebită atenție întăririi laturii aplicative a studiului universitar, atât printr-o mai bună proporționare a raportului dintre orele de curs și cele de laborator și seminar cât și — mai ales — prin așezarea pe baze noi a activității practice, generalizate la toți anii de studii, cu durate de stagii mărite, prevăzute pe întreaga durată a anului universitar, pe lângă perioada de vară. La facultățile și secțiile care pregătesc personal didactic măsurile adoptate au drept țel o mai strânsă legătură cu școlile secundare de aplicație și o mai exigentă responsabilitate a studentului față de această importantă latură a pregătirii lui. În general, participarea universitarilor la munca școlii secundare se va reflecta pozitiv într-o mai bună pregătire a tinerilor ce-și continuă studiul în învățământul superior.

Numeroase alte perfecționări în curs de definitivare vor contribui ca școala noastră superioară să-și îndeplinească mai adecvat rolul ce-i este încredințat de societate. Mă refer la realizarea unei colaborări permanente, reciproc angajante, cu ministerele și organele unde vor activa absolvenții facultăților noastre, ca și la restructurarea organelor colective de conducere ale facultăților și ale Universității, pentru a asigura mai corespunzător prezența diferitelor categorii ale comunității universitare, ca și a instituțiilor și întreprinderilor cu care colaborăm.

Jean LIVESCU
rector al Universității—București

B

O preocupare pentru noi și o noutate a noului an școlar o constituie diversificarea rețelei școlare. S-au făcut multe în această privință. În general, s-au înființat noi licee de specialitate și s-a diversificat rețeaua liceelor de cultură generală.

În mediul rural au apărut licee cu program aplicativ, în care se vor însuși, se vor practica profesiuni solicitate de economia locală (zootehnie, mecanizarea agriculturii, indus-

tria lemnu etc.). În cadrul acestui tip nou de liceu au apărut și noi specialități (sculptură, ceramică), specialități prin care se urmărește și reinvierea tradițiilor locale în unele centre din țara noastră.

Un alt tip nou de liceu e cel științific, în care s-au extins clasele speciale: matematică, fizică, chimie, biologie. De asemeni au luat ființă clase speciale de informatică, biologie-geologie, biologie-chimie, limbi moderne, limbi clasice. Se continuă un experiment început anul trecut: predarea limbilor moderne la clasele mici.

Prin acest amplu proces de diversificare se urmărește, pe de o parte, asigurarea unor posibilități de opțiune, pentru elevi, mult mai variate, mult mai corespunzătoare aptitudinilor și aspirațiilor lor. Iar pe de altă parte, prin diversificare, învățământul liceal se leagă într-o mai mare măsură de realitățile economiei naționale, răspunde într-o mai mare măsură cerințelor ei, evident diversificate.

O altă noutate importantă o constituie introducerea în planul de învățământ a unei zile de practică pentru toți elevii școlilor de cultură generală (începând de la clasele IX-X ale școlilor generale și anii I-IV ai liceelor). De aceeași noutate aparține, complementar, și organizarea atelierelor școlare.

În cadrul acestor ateliere, timp de 6 ore săptămânal, elevii vor face practică cu regim de profesionalizare în diverse meserii, cu caracter industrial, tehnic, agricol, în raport de cerințele locale ale economiei.

Așa cum a subliniat secretarul general al partidului nostru, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, ziua aceasta de muncă în ateliere are valențe instructive și formative deosebit de puternice.

Firește, și planurile de învățământ au fost adaptate pentru a cuprinde ziua de practică.

De asemeni, programele de învățământ au fost și sint supuse în continuare unei acțiuni de revizuire, pentru a le pune de acord cu cuceririle științei, cu necesitățile unui învățământ mai pronunțat aplicativ decât cel de până acum, și totodată pentru realizarea unei mai strânse corelații între obiecte.

În ceea ce privește manualele, s-au întreprins și se întreprind acțiuni pentru îmbunătățirea conținutului științific, a condițiilor didactice de prezentare a acestui conținut, precum și a îmbunătățirii formei grafice a lor. Din acest an s-au inaugurat concursurile — de autori — pentru manuale.

O grijă specială există pentru dezvoltarea învățământului pentru naționalitățile conlocuitoare, învățământ care cunoaște aceleași înnoiri, dar avându-se în plus în vedere spiritualitatea culturală specifică a acestor naționalități.

Firește, am amintit doar o parte din noutățile acestui an școlar. Esențialul însă este că se face totul pentru realizarea în învățământul nostru a unei categorice cotituri spre perfecționare, spre îmbogățirea conținutului educativ.

Romeo DĂSCĂLESCU
director general adj. al Direcției pedagogice
din Ministerul Învățământului

C

Un lucru bun este — anul acesta — faptul că au venit să învețe meserie în școala noastră și absolvenți de 10 clase.

Ei au — firește — o pregătire mai vastă decât cei cu 8 clase și aceasta se va resimți în bine atât în timpul școlii cât și în privința finalității, a gradului de pregătire globală cu care, ei, părăsind școala profesională, vor intra în meserie, în producție, în viață.

Totodată însă cresc și sarcinile școlii noastre. Congresul al X-lea al partidului a hotărât să ne îndreptăm toată atenția, să ne concentrăm toate forțele, mai cu seamă noi, cei din învățământ, pentru temeinica și multilaterală pregătire politică și profesională a tinerei generații.

Pe aceeași linie, propunerile tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii, precum și expunerea secretarului nostru general la Consfățuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative au constituit și constituie pentru noi toți un excelent îndrumar și totodată un însuflețitor program.

În ceea ce privește munca în atelierelor școlii noastre, socotesc că un plus de utilaje ar fi binevenit. De exemplu, avem o singură mașină de găurit într-un atelier de 20 de elevi. Faptul acesta întârzie pregătirea practică a elevilor. Se produce un decalaj între expunerile teoretice și lecțiile practice. Dacă aș avea mai multe mașini aș lucra în paralel cu trei-patru grupe de elevi, și lecțiile s-ar putea desfășura după plan.

Binevenite ar fi de asemeni și ceva mai multe oțeluri pentru scule, oțeluri absolut necesare confecționării unor unelte de primă necesitate.

Și tot binevenită ar fi o măsură prin care s-ar hotărî ca lucrările complexe, efectuate de elevii anilor II și III la sfârșitul fiecărui trimestru, să fie dirijate tot către școală. Elevii și-ar spori astfel singuri zestrea de scule. Ar fi un stimul pentru ei.

Trebuie făcut totul pentru ca instruirea practică să se desfășoare în cele mai bune condiții, în cele mai eficiente condiții. Spun aceasta pentru că, după mulții mei ani de învățământ, am făcut o constatare: de la an la an elevii prind mai ușor meseria; de la an la an rezultatele lor practice sint mai apreciable; de la an la an părăsesc școala, îndreptându-se spre producție, profesioniști mai buni. Asta-i adevărul!

Cu atât mai mult, anul 1971—1972 trebuie să fie anul ofensivei pentru apropierea școlii de viață, de producție; anul în care munca să ajungă factorul primordial al procesului de educație.

Alexandru DUMITRESCU
maistru instructor de gradul II
la Școala profesională a U.M.E.B.

D

În ceea ce ne privește, noutatea anului este, în bună parte, concret-palpabilă. Pentru că ea constă în... însăși clădirea școlii, în însăși dotarea noastră materială. Mai precis, doar în scurtul răstimp cuprins între lunile mai și septembrie ale acestui 1971 vechii clădiri a școlii noastre i-a fost adăugată o nouă aripă, mai mare decât întreaga veche clădire careia i-au fost făcute renovări capitale. Dar pentru a înțelege mai bine ce înseamnă 15 septembrie 1971 în istoria școlii noastre, am să dau niște cifre, niște date comparative:

Anul trecut am dispus de 16 săli de clasă, 3 ateliere și un laborator; anul acesta de 26 săli de clasă, de 4 ateliere, de 4 laboratoare, de 8 săli pentru depozitarea materialului didactic, precum și de alte încăperi pentru bibliotecă, cabinet medical, cabinet stomatologic, camera pionierilor etc. Anul trecut aveam mobilier vechi; anul acesta vechiul mobilier este substanțial recondiționat și i-a fost alăturat, în chip masiv, mobilier nou. Anul trecut încălzirea se făcea cu sobe; anul acesta, central, cu calorifere. Anul trecut am avut 500 de elevi; anul acesta peste 650, dar vom putea primi pînă la 2 000. Încît viitorii mici locatari ai blocurilor ce urmează, potrivit planului, să fie ridicare în această zonă (partea stîngă a bulevardului Armata Poporului) sint asigurați din acest punct de vedere încă de pe acum.

Firește, mai sint multe de făcut: avem de gînd să asfaltăm curtea, să reamenajăm terenurile de sport și sala de gimnastică ș.a. Dar altceva vreau să relev. Faptul că în toată această perioadă de transformări școala nu a fost și nici nu este singură; lucrările nu au fost lăsate în totalitatea lor doar pe seama constructorilor: au pus umărul serios copiii școlii, părinții lor, precum și pionierii și uteciștii de la școlile din jur și chiar cetățenii cartierului care nu au copii la școală. De-a lungul a circa 10 000 ore de muncă patriotică s-au făcut fel de fel de lucrări: lăcuirea băncilor, transportul lor dintr-un loc în altul în timpul lucrărilor la clădire, degajări de moloz, curățirea clădirii și a curții, amenajarea laboratoarelor, a sălilor de clasă, a holurilor etc., etc.

Evident, față de aceste noi condiții materiale, față de aceste noi posibilități, o dată cu noul an școlar calitatea învățământului în școala noastră va crește substanțial.

De pildă, numărul specialităților atelierelor vor spori la patru: lăcătușărie, electrotehnică, tâmplărie și, pentru fete, lucru și gospodărie. Aici este locul unei mențiuni: activitatea în atelierelor-școală va cunoaște un reviriment și datorită sprijinului pe care ni-l acordă, începînd tot cu acest nou an școlar, fabrica de mobilă din cartierul Militari. Sprijinul privește concepția de lucru (elevii vor fi inițiați în tainele pirogravurii, strungăriei în lemn și ale intarsiei

Un personaj respectat, un personaj iubit, un personaj căruia cu toții îi sintem debitori: omul cu catalogul în varianta sa clasică (prof. Ioan Popescu, director adjunct al Liceului «Gh. Lazăr» — București).

Și același personaj în varianta cerută de programul de îmbunătățire a activității politico-ideologice și cultural educative, cerută de necesitatea de a pune deprinderile practice, contactul direct cu munca productivă, la locul pe care îl merită în procesul de formare a tineretului: maestrul-instructor în atelierelor-școală (Alexandru Dumitrescu, maistru instructor la Școala profesională a U.M.E.B.).

cu furnire), dotarea cu scule și materiale și, să spunem, «împrumutul» de maiștri-pedagogi.

Atelierele nu-s o noutate absolută pentru școala noastră, ci, după cum am mai subliniat, ele vor cunoaște o extindere, o amploare. Ba mai mult, pot spune că munca în ateliere i-a și câștigat pe copii. Au ei (mai ales fetele) și are școala realizări cu care ne mândrim. Realizări în sens strict material (de exemplu, din banii realizați anul trecut prin munca lor, fetele își vor cumpăra încă o mașină de cusut), dar și într-un sens spiritual, într-un sens mai subtil: anul acesta majoritatea absolvenților noștri s-au îndreptat spre licee industriale, școli profesionale ori au optat pentru calificarea la locul de muncă, în producție. Aceasta înseamnă că ei — copiii școlii noastre — au înțeles ceva; înseamnă că am reușit să-i facem să iubească munca în general, munca productivă în special.

Pentru colectivul nostru profesoral, aceasta e o satisfacție și totodată un imbold. Înseamnă că școala noastră, noi, am făcut pași, ne-am apropiat de ceea ce trebuie să fie o adevărată școală, adică un focar de cultură care — așa cum arăta tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** — «să educe tineretul nostru în spiritul muncii, să-l învețe să muncească în orice domeniu de activitate, pentru că orice muncă folositoare societății este o muncă de onoare».

Prof. Mircea PETRESCU-CERNEA
directorul Școlii generale nr. 157—București

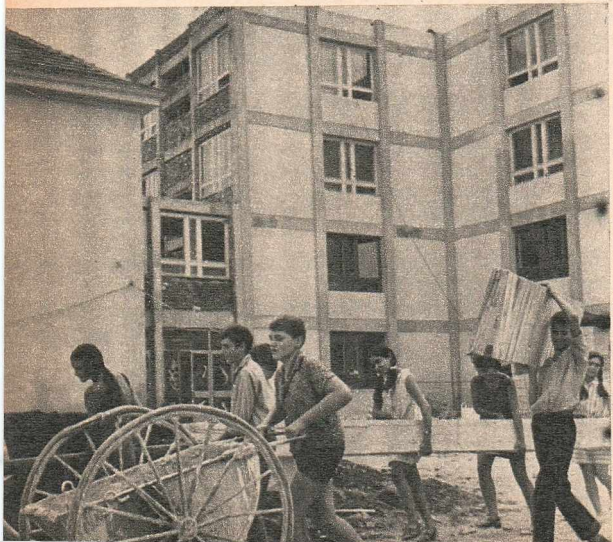
Pentru noi, pentru școala noastră, acest început de an de învățămînt stă, fără îndoială, sub semnul eforturilor concentrate pentru realizarea cât mai grabnică a condițiilor materiale necesare noilor sarcini care revin învățămîntului în tendința sa — imprimată de noi, pedagogii, la îndemnul partidului — spre practică, spre educația profesional-productivă, spre viață.

Este necesară aici o explicație: școala noastră este prima dintre cele proiectate, încă de pe vremea domnitorului A.I. Cuza, de arhitectul cu renume, Cerchez. Este o școală care s-a remarcat prin somitățile care au predat, de-a lungul timpului, de la catedrele ei. Deci, o școală deosebită, o clădire deosebită. Dar timpul și-a spus cuvîntul. Clădirea nu mai este ce-a fost și, în plus, școala — proiectată inițial ca primară — s-a transformat în școală de 10 ani. O școală cu 22 de clase și 670 de elevi. Este lesne de înțeles că în aceste condiții am fost și sîntem siliți să valorificăm absolut fiecare colțisor. De pildă, am transformat și amenajat fosta pivniță a școlii în atelier de lăcătușărie și electrotehnică. În felul acesta am câștigat o suprafață de 50 mp, prețioasă pentru noi.

Dificultăți avem și în privința dotării atelierelor, dotare care, deschis vorbind, e cam slăbuță. Avem mari speranțe în ajutorul pe care au și început să ni-l dea unele ministere și o uzină a Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini.

Ne preocupăm de asigurarea condițiilor materiale necesare unei bune desfășurări a activității atelierelor-școală, pentru că altfel ar fi pur și simplu păcat. Căci avem — și în

Imaginea aceasta e o dovadă evidentă a atașamentului, a devotamentului elevilor față de destinul propriei lor școli. Un exemplu al entuziasmului cu care se răspunde și de către școlari la chemarea partidului de a face totul pentru traducerea în realitate cea mai concretă și imediată a programului de îmbunătățire a activității politico-ideologice și cultural-educative. Dar pentru mine ea mai are o semnificație ascunsă. Îmi spune ceva despre nuanțele tacticii pedagogice; despre profesorul permanent pedagog. Pentru că, fără îndoială, Gheorghe Chirilă, secretarul organizației de partid de la Școala generală nr. 157, și Gheorghe Poceanu, comandantul unității de pionieri din această școală, s-au dovedit, o dată în plus, buni pedagogi atunci cînd — refuzînd să «apară» în fotografia alăturată — au socotit că-i mai bine să revină întregul merit al celor 10 000 de ore de muncă patriotică destinate dării în folosință cât mai grabnic a noii lor școli, în exclusivitate elevilor, copiilor.

Profesorul-diriginte, profesorul-părinte, profesorul-prieten sau un aspect tandru, dar tot pedagogic, al relației profesor-elev (prof. Lucreția Șandru, directoare a Școlii generale nr. 19 — București).

această privință — profesori foarte buni: tov. Maria Popescu, Ovidiu Serdaru, Mihai Lazăr; avem câștigat atașamentul elevilor pentru munca și studiul în ateliere; și avem experiență și rezultate deosebite de grăitoare. Fetele noastre sînt pricepute în croitorie și broderie; am făcut o expoziție la care pardesiile cu borduri brodate executate de ele au fost deosebit de apreciate. De altfel ele au ajuns să-și asume răspunderea efectuării unor comenzi, bineînțelese, onorate. În felul acesta s-a putut, e doar un exemplu, cumpăra un frigider necesar pentru atelierul de gospodărie. Pe de altă parte, băieții au progresat serios în însușirea timpăriei și a lăcătușăriei.

Am vorbit despre dificultățile, despre eforturile, dar și despre reușitele noastre în acest domeniu al activității în atelierele-școală — mărturisesc — și cu speranța că aceste rînduri vor fi citite și de acei care, cu înțelegere, ar putea să grăbească transformarea în realitate a proiectului — existent, terminat, aprobat, planificat etc. — de construire a unei noi clădiri care să corespundă cerințelor unei școli de 10 ani și noilor exigențe ale procesului de învățămînt.

Prof. Lucreția ȘANDRU
directoare a Școlii generale de 10 ani nr. 19
București

O noutate a acestui an: studenții Politehnicii vor veni — o zi pe săptămînă — în atelierele școlilor profesionale, deci și în atelierele școlii noastre, pentru a-și face practica de producție. Socotesc că aceasta e o măsură bună, pentru că atelierele noastre sînt bine organizate și bine îndrumate de cadre didactice cu multă experiență în privința instruirii practice. Pe de altă parte, s-a terminat cu... «plimbăreții prin uzină». Aici, fiecare student va avea locul său de muncă la banc; fiecare student va avea sarcina sa de producție; fiecare student va munci integral cele șase ore săptămînale.

E una din căile, bine alese, pentru a pune la locul pe care îl merită în formarea tineretului, a deprinderilor practice, a contactului direct cu munca productivă.

O altă noutate: în școala noastră au apărut, pentru prima oară, și absolvenții ai școlilor generale de 10 ani. Pînă acum veneau doar absolvenții a 8 clase. Din păcate nu în suficientă măsură ca să putem organiza o clasă doar cu ei. Dar esențialul este că începutul a fost făcut.

O a treia noutate este ceva mai veche: continuă, în condiții excelente, colaborarea școlii noastre cu Uzina de mașini electrice. Am fost ajutați de uzină multilateral: cu cadre ingineresti, cu mașini-unelte (dau un singur exemplu: doar în trei ani ne-au dotat cu zece strunguri) și — noutatea cea mai... nouă — ne-au transferat un teren în vederea construirii unui nou local de școală, local care va fi gata în '73.

În fine, o ultimă noutate — speranță a noastră — o noutate pe care, aș spune, ne-am planificat-o, este aceea de a repeta și îmbunătăți succesele sportive ale școlii noastre. Pentru cei care nu știu, îmi face plăcere să precizez că din 1968—1969 școala noastră este câștigătoare concursurilor sportive organizate atît de ministerul tutelar (M.I.C.M.), cit și de Ministerul Învățămîntului. La atletism avem, de atunci, din '68, un repetat loc întîi pe țară.

Dar tot din '68 sîntem și câștigători ai concursurilor pe meserii organizate de ministerul nostru. Performanță care, de asemenea, prin reeditare, ne dorim să fie o noutate a noului an școlar.

Avem utilaje în perfectă stare de funcționare, avem un colectiv unit de cadre didactice bine pregătite, avem elevi buni. Cu alte cuvinte, toate condițiile pentru a ne face datoria — cu exigența, cu responsabilitatea pe care ne-o cere partidul — față de tînăra generație. Avem toate condițiile pentru a ne aduce din plin aportul la transformarea în realitate a vastului program de acțiune pentru ridicarea, în cel mai scurt timp, a activității ideologice, politice și cultural-educative la nivelul pe care l-am realizat în dezvoltarea forțelor de producție și a relațiilor sociale; la nivelul pretins de conștiința noastră comunistă.

Prof. Dan GANEA
directorul Școlii profesionale a Uzinei
de mașini electrice—București

UNITATE DIALECTICĂ

de Henri WALD

Conceptul de «unitate dialectică», deși familiar, nu este încă de la sine înțeles. Unii se prezintă ca dialecticeni, dar continuă să gîndească nedialectic, iar alții resping dialectica, dar realitatea îi silește, uneori, să gîndească dialectic.

Ferdinand Gonseth, întemeietorul și conducătorul revistei «Dialectica», reduce unitatea dialectică dintre senzorial și intelectual la un raport de complementaritate între experimentare și enunțare, în cadrul căruia enunțul nu poate să se înlînească decît împlîntor cu experimentul. «Definiția — scrie el — este o procedură internă a orizontului enunțării; ea nu permite să se tragă nici o concluzie asupra orizontului experimentării». Cu alte vorbe, teoria nu reflectă realitatea, ci ordonează, mai mult sau mai puțin coerent, necontradictoriu, o anumită experiență. După ce contestă valabilitatea dialecticii, pe care o confundă, de altfel, cu deteriorările ei mecaniciste, Jacques Monod consideră organismul ca «hazard captat, conservat, reprodus prin mașinăria invarianței și astfel convertit în ordine, regulă, necesitate». Este tocmai ceea ce susține dialectica: hazardul se transformă în necesitate și necesitatea se manifestă prin hazard, deoarece între hazard și necesitate există o «unitate dialectică».

Orice lucru este o unitate dialectică, adică o unitate a două proprietăți fundamentale opuse și interdependente, aflate într-un continuu proces de întrepătrundere, în decursul căruia transformarea unei însușiri determină, în cele din urmă, transformarea celeilalte.

Caracterul dialectic al oricărui lucru rezidă în faptul că cele două proprietăți fundamentale din care este alcătuit sînt:

- contradictorii
- inseparabile
- asimetrice
- autodinamice.

Sînt *contradictorii* deoarece a treia proprietate fundamentală este imposibilă; sînt *inseparabile* deoarece fiecare există în funcție de cealaltă; sînt *asimetrice* deoarece una e primordială, iar cealaltă secundă; sînt *autodinamice* deoarece se află într-o continuă întrepătrundere și dezvoltare, fără nici o intervenție dinafara lor.

Autodinamica progresivă a lucrurilor se desfășoară prin schimbarea însușirilor primordiale pînă în momentul în care se schimbă însușirile secundă, și așa mai departe. Însușirile fenomenale se schimbă pînă cînd ajung să fenomenalizeze o nouă esență.

Însă cele două trăsături contradictorii, inseparabile, asimetrice și autodinamice, pot fi reflectate prin diverse perechi de categorii. Cuplul categoriilor *individual-general* le reflectă din punct de vedere spațial; *individualul este undeva*, *generalul este pretutindeni*. Perechea de categorii *variabil-constant* le reflectă din punctul de vedere al timpului: variabilul este clipa, constantul este durata. Categoriile care le oglindesc din punctul de vedere al repetării sînt *diferența și identitatea*: diferența nu se repetă niciodată, identitatea se repetă întotdeauna. Din punctul de vedere al *posibilitului*, cele două laturi ale oricărui obiect sînt reflectate prin categoriile *întîmplare și necesitate*: este posibil ca o întîmplare să se realizeze sau să nu se realizeze, dar nu este posibil ca necesitatea să nu se realizeze. Perechea de categorii *cantitate-calitate* reflectă dialectica lucrurilor din punctul de vedere al *măsurii*: cantitatea este măsurabilă, calitatea nu este măsurabilă. Prin categoriile *fenomen-esență* dialectica lucrurilor este reflectată din punctul de vedere al *adîncimii*: fenomenul este latura superficială, iar esența este latura adîncă etc....

Așadar se poate pătrunde în dialectica lucrurilor prin intermediul multor cupluri categoriale. Toate perechile categoriale oglindesc din diverse unghiuri de vedere aceeași dialectică. Individualul, variabilul, continuul, diferența, întîmplarea, cantitatea, fenomenul etc., pe de o parte, și generalul, constantul, discontinuu, identitatea, necesitatea, calitatea, esența etc., pe de altă parte, sînt categorii coincidente. Ceea ce trebuie însă neapărat reținut este că totdeauna proprietatea primordială este sensibilă, iar cea secundă, inteligibilă, că pentru a transforma esența trebuie să muncești asupra fenomenului, că nu poți stăpîni fenomenul dacă nu-i cunoști esența.

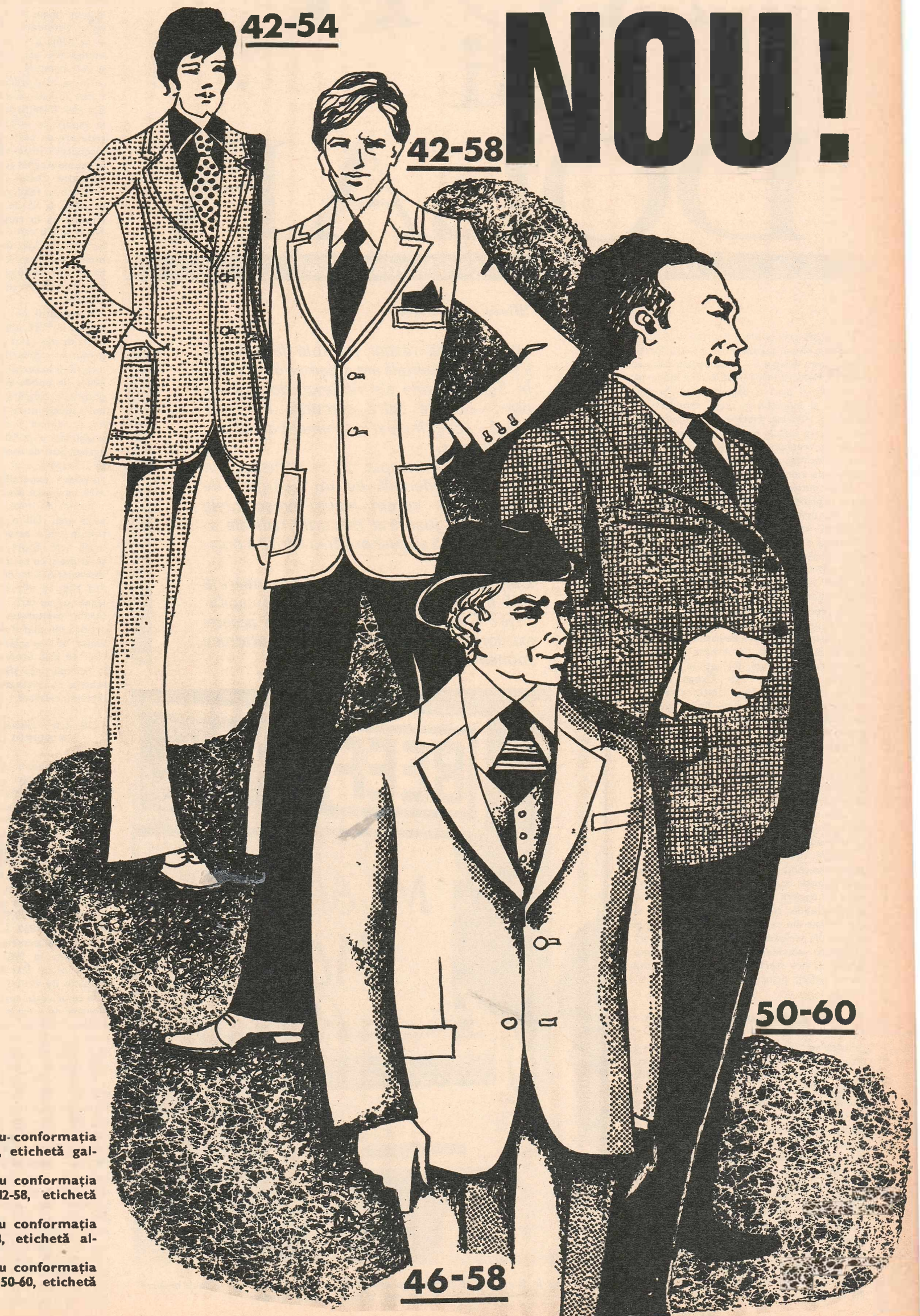
Unitatea dialectică dintre cele două dimensiuni ale oricărui lucru a determinat, prin intermediul practicii, mai întîi unitatea dialectică dintre cele două trepte ale cunoașterii: *sensibilitatea și intelectul*, iar apoi unitatea dialectică dintre logica elementară și cea dialectică, dintre gîndirea care reflectă lucrurile în stabilitatea lor relativă și gîndirea care reflectă lucrurile în autodinamismul lor absolut.

Este adevărat că mintea omenească nu ar fi izbutit să atingă înălțimea supremă a categoriilor dacă ar fi fost lipsită de forța metaforică a cuvintelor. Noțiunile se formează, la început, în metafore. Însă noțiunile nu se uzează o dată cu metaforele în care au luat naștere și cu miturile în care s-au întruchipat, ci evoluează, se dezvoltă, se îmbogățesc.

Funcția metaforică a cuvintelor a fost indispensabilă procesului de constituire a categoriilor filozofice. Nu se poate nega legătura dintre cuvintele «vizibil-învizibil» și categoriile «fenomen-esență». Primele sînt preistoria magică a acestora din urmă. Însă metafora a fost doar *instrumentul* formării categoriilor. Decisivă este dialectica realului însuși, care, prin intermediul practicii sociale, determină, în mintea oamenilor, constituirea formelor logice de cunoaștere.

Gîndirea dialectică presupune un efort continuu și intens. Lăsată în voia ei, gîndirea are tendința să se oprească asupra uneia din cele două proprietăți contradictorii și s-o negligeze pe cealaltă. A gîndi dialectic înseamnă a nu scăpa din vedere nici una din cele două trăsături contradictorii, inseparabile, asimetrice și autodinamice, ale oricărui lucru.

ÎN MAGAZINE, CONFECȚII BĂRBĂTEȘTI
PENTRU TOATE CONFORMAȚIILE ȘI SEZOANELE!

confecții pentru conformația
slăbă, măsura 42-54, etichetă galbenă

confecții pentru conformația
normală, măsura 42-58, etichetă verde

confecții pentru conformația
plăcută, măsura 46-58, etichetă albastră

confecții pentru conformația
plăcută, măsura 50-60, etichetă roșie

46-58

AUR și DOLAR

După Gold Exchange Standard, ce?

de Silviu BRUCAN

O sumară recapitulare istorică se impune și trebuie să ne întoarcem — pentru foarte puțin timp, desigur — la momentul indicat de Karl Marx ca inaugurând istoria modernă a capitalului prin desfășurarea comerțului mondial și înghițirea pieței mondiale — secolul al XVI-lea. Fiecare din etapele care au urmat au marcat predominanța unei mari puteri și, treptat — pe măsură ce capitalismul se închea ca sistem mondial — atotputernicia monedei sale naționale.

După perioada preponderenței spaniole, care cuprinde aproape întreg secolul al XVI-lea, urmează perioada preponderenței franceze, care culminează cu pacea din Westfalia (1648). Victoria revoluției burghize în Anglia consolidează situația internațională a acestei puteri insulare și secolul al XVII-lea se caracterizează prin dominația Angliei pe mări și oceane. Pe continentul european Franța rămânea putere dominantă și principalul rival al Angliei. Pe locul Sfintului imperiu roman de națiune germană, care se fărâmițase în numeroase state mici, se ridicau două noi formațiuni politice: Austria și Prusia. Peste Ocean triumfa tînăra republică Statele Unite, care avea să joace un rol de primă importanță în dezvoltarea capitalismului. Intre marile puteri se desfășoară de-a lungul secolelor o luptă crîncenă pentru supremația comercială și politică, însoțită inevitabil de conflicte și războaie sîngeroase. Ea se extinde pe toate continentele pînă cînd miza rivalității între marile puteri devine împărțirea iar apoi reîmpărțirea teritorială a lumii, cu întregul cortegiu al colonialismului, de robie, jaf și masacre.

Printre corolarele acestei rivalității — politica «echilibrului de forțe» și a zonelor de influență, acapararea piețelor și resurselor de materii prime, exportul de capital și posesiunile coloniale — se înscriu ca instrument din ce în ce mai eficace *aurul și moneda*. În perioada ei de glorie, Franța era denumită «cămătarul Europei», iar Banca Angliei și lira sterlină au constituit multă vreme piloni principali ai imperiului britanic.

GOLD EXCHANGE STANDARD

După cel de-al doilea război mondial s-a creat o situație nouă și sub acest aspect. În condițiile apariției sistemului mondial socialist și ale noii repartii în cadrul sistemului mondial capitalist, care asigura o poziție preponderentă Statelor Unite, conferința de la Bretton Woods din iulie 1944 consfințea hegemonia dolarului în sistemul monetar capitalist, ca instrument menit să servească atît strategia anticomunistă cît și dominația americană asupra lumii vechi.

Sistemul *Gold Exchange Standard*, inițiat încă în 1922 la Genova, căpăta un nou conținut prin folosirea dolarului (și în mod accesoriu a lirei sterline) în locul aurului ca monedă de rezervă și etalon mondial. În termenii deciziei de la Bretton Woods, dolarul și lira sterlină erau declarate *valute-cheie* «la fel de bune ca și aurul» și deci cu con-

Imediat după război formula favorită în Europa occidentală era «foamea de dolari». În Statele Unite ale Americii dolarul era privit — și de către cercurile influente slăvit — ca principal instrument al «epocii americane».

În anii '60 a început să se vorbească în Europa occidentală de un «surplus de dolari», iar recent însuși președintele Nixon și-a justificat măsurile radicale anunțate la 15 august printr-o «criză a dolarului».

Care este substratul acestei schimbări la față în sistemul monetar al lumii capitaliste? Care este sensul istoric al acestei extraordinare evoluții a celei mai puternice monede a lumii capitaliste?

Neîncredere în dolar: «Nu se primesc bani americani» — anunț frecvent în vitrinele magazinelor din Canada (în fotografie, la Toronto), și nu numai din Canada.

vertibilitate generală (inclusiv în aur) pe plan extern. Cele 44 de țări participante acceptau astfel dolarul ca etalon monetar internațional.

Cît privește lira sterlină, trebuie ținut cont că în 1944 imperiul britanic cuprindea încă un imens teritoriu peste mări; Anglia ieșise considerabil slăbită din război, iar — ca urmare — Washingtonul începuse să smulgă fire atît din smocul din coadă cît și din coama leului britanic, care arăta din ce în ce mai jigărit. Astfel, în 1949 Anglia a fost forțată să execute prima reverență față de Washington — devalorizarea lirei în raport cu dolarul de la 4,03 la 2,80, o reducere cu peste 30%. Și acesta era doar începutul istoriei «relațiilor speciale» post-belice ale Angliei cu *big brother* (fratele mare de peste Ocean...

Pe atunci rezerva de aur a Statelor Unite se ridica la 25 de miliarde dolari, ceea ce însemna că în faimosul depozit de la Fort Knox se afla cam 70% din rezerva de aur a lumii capitaliste. În plus, S.U.A. erau hegemoni necontestat al acelei lumi, dețineau monopolul bombei atomice și își construiau politica și strategia pe premisa supremației militare.

Conținutul aur al dolarului rămăsese constant stabilit în 1934, adică echivalent cu 35 dolari unci de aur (31,1 grame), deși față de 1933 prețurile mărfurilor americane pe piața internă și externă crescuseră cu 150 și chiar 200%. În pofida acestei virtuale reduceri a puterii de cumpărare a dolarului, Washingtonul a menținut cu încăpăținare prețul aurului, și aceasta a rămas pînă astăzi piatră unghiulară a politicii monetare americane egalată doar de consecvența scădere a puterii de cumpărare a dolarului care, potrivit aprecierii experților, este astăzi cu peste 60% mai mică decît în 1934.

În anii de după război, țările vest-europene erau slăbite considerabil, cu o industrie în mare parte devastată și rămasă în urmă sub raport tehnologic, cu finanțele secătuite și cu rezerve de aur ajunse la limită supraviețuirii monedelor naționale. La ordinea zilei se afla «foamea de dolari». De legea dezvoltării inegale și în salturi țărilor capitaliste, descoperită de Lenin acționa din plin și avea să ducă spre sfîrșit anilor '50 la o schimbare a forței participărilor pe plan economic, financiar și militar la reîmpărțirea sferelor de influență între aceștia, la rivalitatea economică și politică interimperialistă.

DE LA «FOAMEA DE DOLARI» LA SURPLUS DE DOLARI

Tabloul lumii occidentale în deceniul 1960-1970 arăta cu totul altfel. Franța, R.F. și Germania, Italia, iar în Extremul Orient Japonia își refăcuseră potențialul economic și cunoscuseră un ritm de creștere a producției mai înalt decît cel al S.U.A. În comerțul exterior — sferă vitală a luptei interimperialiste — s-a produs saltul corespunzător Exporturile S.U.A., care în 1947 reprezentau 32,5% din comerțul capitalist, au scăzut în 1962 la 17,3%, în timp ce cele ale Europei occidentale — 28,1% în 1947 — au crescut la 46,8% în 1962. În cifre absolute, în timpul comerțului exterior al Europei occidentale reprezenta în 1962 circa 105 miliarde dolari, cel al S.U.A. reprezenta numai 10 miliarde de dolari.

În ce privește rezervele de dolari, în loc «foamei de dolari» a apărut «surplusul de dolari»: Europa occidentală acumulase rezerva de 35 miliarde dolari, față de numai 16,5 miliarde dolari ai Statelor Unite — cifră care de atunci a scăzut mereu.

Franța, prima țară vest-europeană care deschis cursul spre emanciparea de sub tutela americană prin retragerea trupelor sale din structura integrată a N.A.T.O., fost aceea care a tras prima salvă a războiului monetar interoccidental. Disponind în 1967 de rezerve de aur care se ridicau la 7 miliarde de dolari, Franța a cerut schimbarea radicală a sistemului *Gold Exchange Standard*, care asigura Statelor Unite privilegiu de care nu se bucura nici un dintre celelalte state capitaliste, permițându-i să-și rezolve balanța de plăți deficitară pe socoteala partenerilor, soldul negat fiind acoperit în dolari, moneda națională. Tocmai acest privilegiu a permis marilor concerne americane ca, în pofida deficitelor

cronice ale balanței de plăți a S.U.A., să mărească considerabil investițiile pe piața vest-europeană și să acapareze poziții-cheie în industria respectivă. Președintele De Gaulle a fost primul care a arătat că penetrația americană în economia franceză «tine în mare parte nu atât de superioritatea organică a Statelor Unite, cât de inflația de dolari pe care îi exportă în alte țări sub paravanul lui Gold Exchange Standard». El a făcut un calcul din care reieșea că totalul deficitelor anuale ale balanțelor de plăți americane timp de opt ani reprezintă exact tabloul investițiilor americane în țările din Europa occidentală.

CRIZA DOLARULUI

De atunci, Occidentul a fost zguduit de crize monetare succesive: lira sterlină a înăbușat lanțul slăbiciunilor prin devalorizarea din 1967 și abia și-a putut reveni în fire cu ajutorul inhalatilor de oxigen administrate prin împrumuturile masive ale partenerilor, însoțite bineînțeles de dobânzi cum numai «aliații» știu să impună. În 1969, devalorizarea francului francez a zguduit Piața comună și i-a torpilat unul din delicatele ei eșafodaje construite cu mare meticulozitate: prețurile comune agricole. A urmat curînd replica Bonnului — reevaluarea mărcii, care a consacrat puterea industrială și financiară de prim ordin a Germaniei occidentale în Piața comună. Între timp, în Statele Unite ritmul inflaționist alert și cheltuielile fabuloase legate de războiul din Vietnam au generat febre monetare succesive care au dus la o instabilitate fundamentală a sistemului monetar internațional dependent de dolar. Eurodolarii — dolarii transferați în Europa occidentală și aflați în posesia băncilor și speculanților particulari de devize — au devenit o sursă de buclucuri și nenorociri pentru guvernele vest-europene. Două țări numai, Japonia și R.F. a Germaniei, dețineau 27 miliarde dolari în rezervă, de circa două ori cât întreaga rezervă de dolari a Statelor Unite.

Anul acesta, în toiuul verii, situația ajunsese la punctul critic, iar specialiștii erau unanimi în aprecierea că o devalorizare a dolarului era inevitabilă. La bursa din Londra cursul aurului sporise cu peste 8 dolari față de paritatea oficială — 35 dolari unca. Rezervele de aur ale S.U.A. coborâseră pînă la 9,9 miliarde dolari, iar rezervele monetare pînă la 13,5 miliarde dolari, cota cea mai redusă din ultimii 33 de ani. Deficitul în balanța de plăți pe 1971 se anunța la un nivel record — 23 miliarde de dolari! Colac peste pupăză, pentru prima oară în perioada postbelică comerțul exterior american, în mod tradițional excedentar, a fost deficitar timp de trei luni consecutiv. Chiar și o comisie a Congresului american recomandă devalorizarea dolarului, iar voci influente cereau insistent să se oprească imediat memoragia provocată de exorbitantele cheltuieli reclamate de războiul din Vietnam.

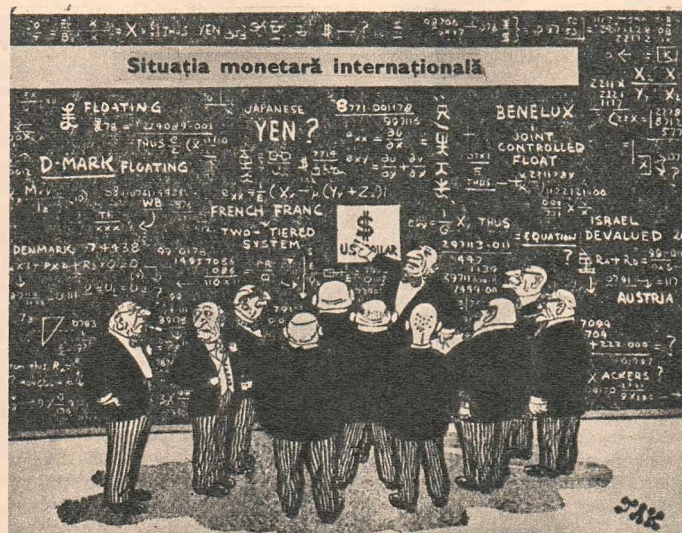
Așa stăteau lucrurile la 15 august, cînd președintele Nixon a anunțat programul de măsuri extraordinare pentru salvarea dolarului — suspendarea temporară a convertibilității dolarului în aur și devize, mpunerea unei suprataxe temporare de 10 a sută asupra importurilor, reducerea cheltuielilor bugetare și a ajutorului economic pentru străinătate, înghețarea pe trei luni a alarilor și prețurilor etc. Aceasta însemna unlovitură a sistemului Gold Exchange Standard și marca în esență hotărîrea Statelor Unite de a face uz de imensa or putere economică, financiară și militară, incomparabilă cu a oricăreia din celelalte țări capitaliste, pentru a ieși din impasul monetar, bineînțeles pe socoteala partenerilor propiați.

«Trăsnetul de la 15 august» — cum a fost caracterizată decizia lui Nixon — a pus pe iaratic toate metropolele occidentale. Premierul canadian Trudeau, care se afla într-o roazieră pe Adriatică, și-a întrerupt vacanța și-a înapoiat cu primul avion la Ottawa. Președintele Pompidou, aflat pe Riviera, a onvocat o ședință urgentă de cabinet la aris. Toți membrii guvernului japonez flăși în vacanță au fost convocați imediat la okyo. Cancelarul Brandt și premierul Heath -au chemat miniștrii de resort la reședința e vară, dar vacanța numai era vacanță.

Războiul monetar fusese declarat oficial și dacă războiul propriu-zis este — după cunoscuta butadă — prea important pentru a fi lăsat pe seama generalilor, cel monetar este prea important pentru a fi lăsat pe seama miniștrilor de finanțe. El a devenit un aspect major al rivalităților între puterile capitaliste, o expresie acută a contradicțiilor interimperialiste. Cu o întârziere care este lesne de înțeles, *Le Nouvel Observateur* constată: «Faza ascuțită a «contradicțiilor interimperialiste» prezisă cu mult înainte de marxiști a sosit».

Cel mai greu lovit de măsurile protecționiste americane sînt Canada și Japonia, a căror economie este mai strîns legată de cea a Statelor Unite. Prima furnizează 28%, iar a doua 15% din produsele importate pe piața americană. Urmează Germania occidentală cu 8% și Anglia cu 5%. În Japonia reacția a fost atât de furioasă încît președintele Nixon s-a văzut nevoit să anunțe o vizită la Tokyo pentru a calma lucrurile; între timp, guvernul japonez a decis să adopte un curs flotant al yenului față de dolar.

Soluțiile preconizate sînt de natură diferită. În Europa occidentală ciștigă teren ideea creării unei monede proprii a Pieței comune, care să elibereze țările vest-europene de dependența atât de nocivă și plină de riscuri față de dolar. Un lucru este clar: epoca supremației necontestate a dolarului și a sistemului Gold Exchange Standard și-a trăit traiul.

«Nu înțelegeam nici măcar vechiul sistem...» (Reproducere din «Daily Express»)

Turiști americani la Londra urmăresc cu aviditate ultimele știri în legătură cu criza dolarului.

Facsimile după numai citeva dintre «titlurile-șoc» apărute cu miile în presa occidentală în aceste zile de «furtună monetară».

mapamond '71

de Ioan GRIGORESCU

CÎND ARD PĂDURILE...

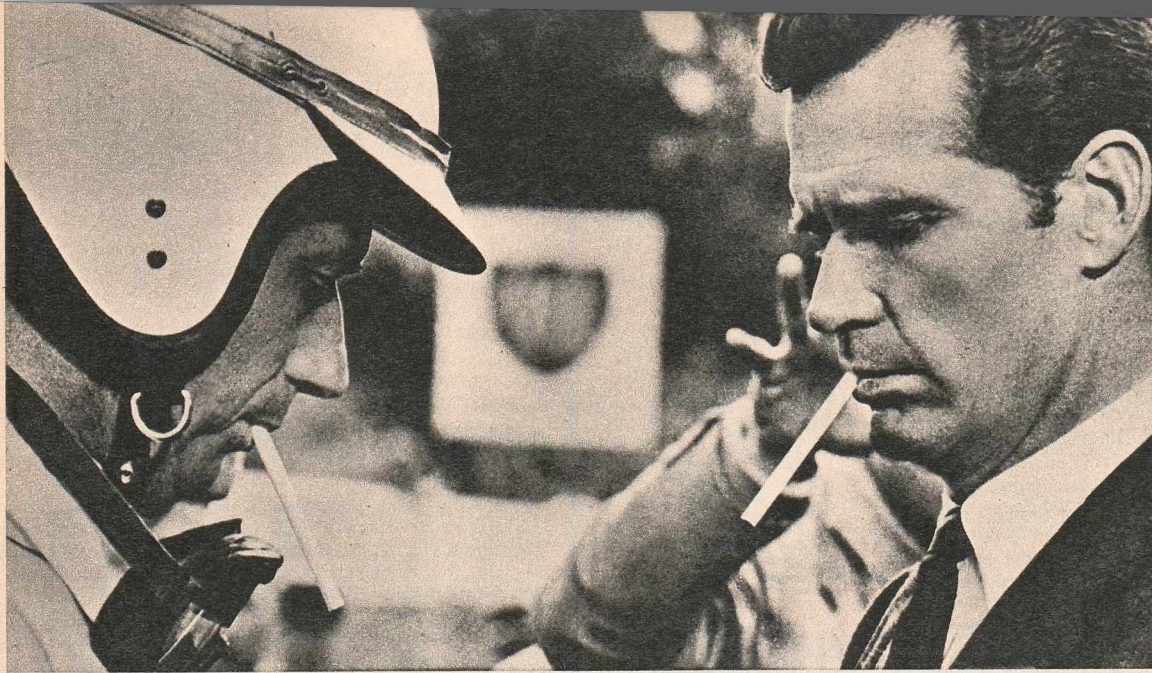
Cînd am plecat din Franța, la începutul lunii mai, ardea pădurea de la Fontainebleau... Ardeau și în sufletul meu codrii încă virgini, incendiați de nostalgia viitoare, și cenușa se așternea surdă, opacă, amară, ca o manta a morții, promițînd regenerări din însăși seaca ei forță revitalizatoare. Cînd ard pădurile, ceva moare definitiv în noi, speranțele verzi, aerul pur atât de necesar suspinelor, și trilurile păsărilor cîntătoare se mistuie în trosnetele pîrjolului. Nu s-a putut afla cine a pus acel blestemat foc, dar o lume întreagă a fost cutremurată. Ardea Fontainebleau! Cu știrea aceasta începeau buletinele de știri la posturile de radio și televiziune franceze, ea deschidea ziarele, ea chema acolo sute și mii de voluntari gata să intre în foc pentru un copac sau un petic de poiană. Căci pădurea aceasta, ca sora ei de la Barbizon sau cea de la Meudon, este, pentru francezi, și nu numai pentru francezi, sacră.

Cine dă foc pădurilor? Ce piromani demenți aprind acest veșmint orgolios cîndva al pămîntului redus la citeva petice tot mai infime, ca o haină zdrențuită, de sărac? Se spune că incendiul de la Fontainebleau care, pînă să fie localizat și stins, pîrjolise citeva sute de hectare din multiseculară pădure, ar fi fost opera unui «protestatar» nebul, obsedat de ideea că întregul oxigen produs de codrul-monument este consumat de un singur avion cvadriractor în minutele cite decolează de pe aeroportul de la Orly. Șaisprezece focare fuseseră identificate și pâlălaia flăcărilor pornise de la niște pastile de spirt solid aprinse de soare. Alți nebuni, mai pașnici, nu dau foc dar, după fiecare «week-end», lasă în codrul de la Meudon cite șase-șapte tone de gunoi, mărturie a poluantei treceri prin el a prea îmibuțatului «loisir» duminical. «O, pădure, pădure, lasă-ți pletele în toate vînturile pămîntului și întinde-ți brațele spre cerul pe care ai vrea să-l atingi» — striga François Mauriac. «Respirați pădurea ca pe-o amantă!» — îi răspundea Jean Romeau. «Era vremea primului arbore/L-am simțit atunci crescînd în mine.../Și am făcut din el o pădure născută centenară/Și trei sute de cerbi am lăsat să o cutreiere...» — cînta Jules Supervielle întrecîndu-se cu Antoine Rette: «Fie ca ritmul profund al pădurilor să ne poarte,/Fie ca toate esențele lor să ne cuprîndă,/ Fie ca inima să ne bată dupe seve,/ Fie ca sufletul să ni se cufunde în oceanul de frunze...»

Cînd ard pădurile murim și noi puțin cite puțin, căci locul pustiu lăsat de ele este încărcat de blesteme. Un abil antreprenor de pompe funebre a inventat scririi de mase plastice, mai estetice, mai solide, mai «etaș», mai rezistent la intemperiiile vieții de apoi și, ceea ce nu este de loc lipsit de importanță, mai ieftin ca lemnul. «Stejarul te cuprinde în trunchiul său energetic./Pădure din străfunduri de magic pămînt/Chip supraomnesc de forme și de forțe./Sufiul mi-este-n tine, și-al tău mă copleșește...»

Se spune că românul e frate cu codrul. Un respect aproape religios îi guvernează sentimentele față de această minune a pămîntului, și acolo unde nu cade o stea cînd moare un om, în credința populară se prăbușește un copac. «Gîndiți-vă la un arbore, la un arbore frumos — îmi spunea în marginea pădurii de la Fontainebleau, cuprinsă de flăcări, inginerul silvic George Plaisance. Priviți-l cu ochii sufletului și asemănați-i verticala cu statura dumneavoastră. Simțiți-vă drept ca el, rezistînd furtunilor, neînclinat, neîngenuncheat, răbdător și dirz... N-avem timp de poezie, domnule, cînd ard pădurile, dar singele nostru este ca seva acestui copac. Îl auziți cum geme? Aștia, care dau foc la păduri, ar trebui țintuiți la stîlpul infamiei, în piețe publice, ca ai mai odioși dintre asasini. Dumneavoastră mă înțelegeți, desigur, spuneți că sînteți român, eu am văzut Carpații și mi-am dat seama că știți să iubiți pădurea...» Nu cred că inginerul își dădea seama că în acel răgaz din lupta cu stihia făcea cu mine un soi de dendroterapeutică mentală, nu era: nici locul, nici ceasul propice contemplațiilor, dar cuvintele lui mi-au uns sufletul incendiat ca un balsam. Cum să nu-i înțelegi pe francezi cu nețărîmura lor dragoste pentru pădure? Țara aceasta numără două milioane de vîntori, mai mult decît toate țările Pieței comune: la un loc, și revista care atinge cel mai mare tiraj, necunoscînd nici un fel de «retururi», nu este vreunul din marile magazine ilustrate, ci o modestă și străveche publicație care apare sub titlul de «Le Chasseur de France»: 1 500 000 exemplare! În ea este vorba, invariabil, despre păduri și despre vînat. Despre această strămoșească îndeletnicire a omului, tot mai lovită de soartă, tot mai chinuită de nostalgii, pe măsură ce ard, ori sînt retezate pădurile.

...Ardea codrul de la Fontainebleau și eu azeam prin poienile pîrjolite țipătului lui Nicolae Grigorescu și suspinul plin de alean al lui Eminescu: «Ce te legeni, codrule, fără ploaie, fără vînt?...» Se prăbușea copacul din sufletul lui Supervielle și cerbil îi alergau buimaci spre alte zări. Dar unde?

Doi rivali (James Garner și Yves Montand) încolțiți de aceeași moarte.

O apariție plăcută — cântăreața Françoise Hardy.

G film

PE ECRANE

MARELE PREMIU

După cum bine s-a observat la apariția în lume a acestui film de o spectaculozitate crâcnă, dureroasă, două direcții distincte l-au solicitat pe regizorul John Frankenheimer: pe de o parte, ambiția de a realiza un documentar asupra citorva dintre cele mai renumite curse automobilistice din lume: Monaco, Monza, Spa — Francorchamps etc. (fără Le Mans), pe de alta, dorința înaltă de a pricepe ce se află dincolo de costumul colorat și de trofeele lucitoare ale unor sportivi profesioniști care, mai mult decât oricare alții, pornesc la drum mină în mină cu moartea. Documentarul se privește cu interes și cu sufletul la gură, fără doar și poate, chiar și de către un ignorant în ale sportului, dar prea are aerul unui produs de lux, prea îți strecoară gândul trist că atita cantitate de energie și risc omenesc este ambalată ca un săpun frumos mirositor. Vrînd să se despartă de toată acea armată de fotoreporteri care caută *imaginea accidentului și a singelui* ca hiena cadavrele, Frankenheimer cade el însuși victimă a *imaginii*, precum Lelouch. Se poate scrie un întreg tratat despre filmările cineastului (se pare că ar fi cele mai costisitoare după «Cleopatra»), despre munca titanică a operatorilor ce însoțeau piloții, despre teleghidarea unor camere-robot fixate pe bolizi zburători ori despre spaima cumplită — și mărturisită — a actorilor. Dar nu asta interesează cel mai mult, și atita timp cit Frankenheimer, dincolo de spectaculozitate (în a cărei slujbă a folosit din plin și posibilitățile ecranului divizat), a tresărit în fața unor drame omenesti, nu avem dreptul — cred — să-i trecem cu vederea intențiile. Este limpede că întrebarea care-l chinuie cel mai mult pe cineast este aceasta: ce-i împinge oare pe eroii săi să înfrunte nu numai moartea, dar și umilința impusă de condiția unui sport practicat într-o lume în care interesele din umbră ale reprezentanților firmelor de mașini și ale managerilor jignesc frumusețea și noblețea întrecerii bărbătești? Nimeni nu poate să răspundă, și tăcerea este cu atit mai amară cu cit întrebarea revine mereu, cu cit alergătorii sînt surprinși în momente de îndoială cărora nimeni nu le dă însă atenție: «De ce duc această viață absurdă, pentru ce alerg, pentru cine?» — spune protagonistul, singurul suferit dispus să-l asculte, o biată femeie, bineînțeles. Într-o cursă și alta, între o mutilare și alta, între o mașină ce sare în aer și alta sînt aruncate și aceste vaiete reținute ale unor bărbați pînă deopotrivă de glorie, de jale și, repet, de umilire; ființa aceasta hîdă o îndură mai greu decit înfrîngerea. Poate nu întîmplător, nu pentru a ne înduoșa, eroii lui Frankenheimer își îngăduie să plîngă; cînd de atite ori se amintește că a cîștigat o firmă (Ferrari, B.R.M.), nu un om; cînd se țipă că s-au prăpădit 100 000 de dolari, nu o viață de om; cînd în clipa insuccesului patronul îți amintește cinic că ai cam îmbătrînit, am ieșit din zona sportului pentru a intra în cea a condiției umane. Se spune că toate sacrificiile cerute de aceste întreceri auto sînt recompensate pînă la urmă de indubitabilul progres tehnic în ramură: tot prind mașini și tot murînd, se ajunge, desigur, la exemplare tot mai perfecționate, precum și la jertfe tot mai spectaculoase. Dar avem și noi dreptul să ne întrebăm, ca oameni: ca cinefili, dacă merită chiar orice sacrificiu, inclusiv lacrimile unui bărbat. Pentru ce merită să plîngă un bărbat? O spune Yves Montand, cînd nu mai știe ce nume să de rostului în viață, așa cum i se întîmplă lui, în film, în intervalul dintre o alergare și alta, dintre o țigară și alta (nimeni nu aprinde țigara ca el, cu conștiința, că de la un fum la altu se întinde un capitol de existență și începe o nouă singurătate).

Magda MIHĂILESCU

de la A la Z

de Constantin POPESCU

DUPONT Ewald André

Regizor și scenarist de film german și american, născut la Zeitz (Saxonia), la 25 decembrie 1891, mort în S.U.A. la 12 decembrie 1956. Numele său e legat de unul din marile momente ale istoriei filmului, descoperirea și utilizarea pînă la ultimele limite a mobilității aparatului de filmat, aplicată în *Variété* (1925), dramă realistă din lumea circului. Debutează ca ziarist și critic de film, devenind apoi scenarist și regizor, din 1917. Turnează filme poliștice și, după moda vremii, seriale, cu actorul Max Landa, apoi drame interpretate de doamna nr. 1 a filmului german, Henny Porten: *Geier-Wally, Sie und die Drei, Das alte Gesetz (Baruch)* și două filme de aventuri: *Kinder des Finsternis* și *Grüne Manuela*. După un film de succes cu Lil Dagover, *Der Demütige und die Tänzerin*, se afirmă pe plan mondial cu *Variété*, în interpretarea magistrală a lui Emil Jannings și Lyei de Putti, film cu care cinematograful face un imens pas înainte pe plan tehnic. Chemat la Hollywood, face un film care dezamăgește: *Love me and the World is Mine* (1927), bineînțeles, nu din vina lui. Iși ia revanșa în Europa, cu alte 5 filme (coproducții anglo-germane) de o rară măiestrie, care aveau să cunoască un imens succes de public: *Moulin Rouge* (1928) cu Olga Tschecowa, *Piccadilly* (id) cu Anna May Wong, *Atlantic*, primul film vorbitor european în trei versiuni: germană, engleză și franceză, ca și următoarele: *Oameni în cușcă* și *Esthera* («Două lumii»). Reintors în Berlin, realizează alte trei filme de public: *Salto mortale* (1931) cu Anna Sten, *Hoțul de milioane* (1932) cu Willi Forst și *Marathon* (1933) cu Brigitte Helm, Paul Hartmann (turnat parțial la Los Angeles, în cadrul Olimpiadei 1932). Obligat să se expatrieze în S.U.A. după instaurarea nazismului în Germania, E.A.D. cunoaște la Hollywood o serie de eșecuri, cu două singure excepții: *Chipuri uitate* (1935) și *ludul Ingerilor* (1939). În rest, o serie de pelicule anodine, mediocre filme de aventuri și science-fiction care nu mai amintea cu nimic de cel care marcase o etapă în istoria filmului.

DURANTE Jimmy

Actor american de film și music-hall, de origine italiană, născut la New York, la 10 februarie 1893. Rămîne unul dintre cei mai populari comici ai teatrului și filmului american. Cu câteva studii elementare de muzică și un imens talent nativ, se afirmă de la 17 ani ca un veritabil artist de music-hall, autentic om-orchestra: compozitor, cîntăreț, comic — organizator și animator al unei formații de jazz, în care se produce ca pianist. Activează pe scena unui cabaret artistic propriu, apoi pe Broadway în faimoasele «Ziegfeld Follies» și în musicalurile lui Cole Porter. În 1930 debutează și în film, unde devine o figură comică legendară a primilor ani ai vorbitorului, purtînd ca accesorii caracteristice nasul său enorm (Schnozzle) și pălăria sa pleoștită. Lansează cuplete acudulate și se dedă la cele mai năstrușnice acrobații muzicale, pe ecran, pe scenă și la radio. Face deliciul a milioane de spectatori în comedii ca *Adventures of Get Rich Quick Wallingford* (după povestirile lui Chester), *Phantom President*, *Bionda de la revistă*, *Broadway, Sally, Irene și Mary*, *Viață de artist* (cu Shirley Temple), *You're in the Army Now* etc. După o excelentă apariție în comedia *Un musafir de pomină*, alături de Bette Davis, Monty Woolley, Ann Sheridan, revine la revista de mare spectacol, dedicată soldaților de pe front, cu *Două fete și un marinar* și *Muzică pentru milioane*, în care face apariții memorabile. După război joacă din ce în ce mai rar: *Ziegfeld Follies*, *Two Sisters from Boston*, *It Happened in Brooklyn*, *On an Island with You*, *The Yellow Cab Man* etc. uneori peste hotare: *Pepe* (în Mexico) alături de Cantinflas și *Il giudizio universale* (Italia-r: V. de Sica). L-am mai revăzut în *lumbo* (1962) și *O lume nebună, nebună, nebună* (1963) de Kramer.

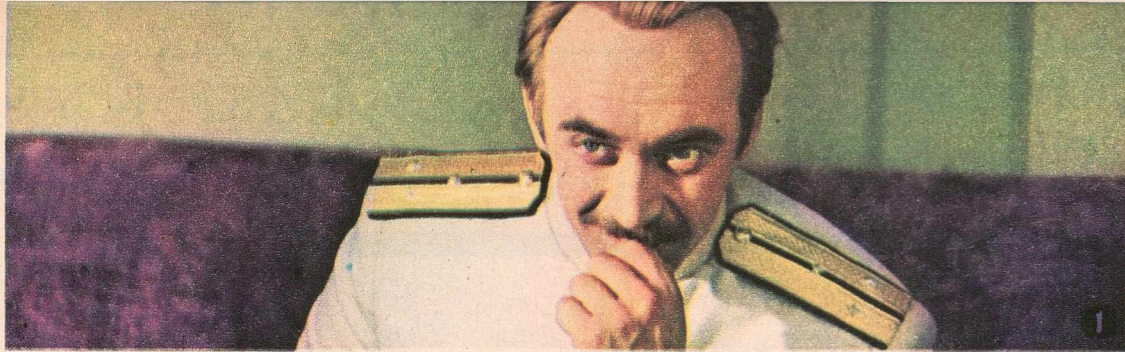
DURANTI Doris

Actriță italiană de film, născută la Livorno, la 25 aprilie 1917. Debutează în film în 1935, într-un rol secundar din *Aldebaran* de Blasetti, apoi în filmul muzical *Vivere* (1936). Datorită și tipului ei vag exotic, este obligată să joace invariabil, ani de zile, roluri convenționale în filme ca: *O fată într-un port* (1939), *Fiica corsarului verde* (1940), *Legea haremului* (1941) etc. Și totuși D.D. a dovedit că poate fi și o bună actriță de dramă. Așa ne-o amintim din: *Sotto la croce del sud* (Mailu-1938), *Cavaleria rustică* (1939), *Noaptea tragică* (1941), *Cantata Castiglione* (1942), *Giaraubub* (1942), *Carmela* (id.), *Învieră* (1943), *Nessuno torna indietro* (id.) etc. A reprezentat un tip caracteristic al unei anumite epoci din istoria filmului italian. După război n-a mai găsit decât rare ocazii de a-și pune în valoare calitățile. A făcut apariții destul de discrete în filme ca: *Il votto* (1950), *Tragico ritorno* (1952) cu Marcello Mastroianni, *La muta di Portici* (id.), *Il fornaietto di Venezia* (id.), *Un minut de adevăr* (id.) cu Jean Gabin, *Il bacio dell'aurora* (1953) etc., după care s-a retras definitiv de pe ecran, stabilindu-se în America de Sud.

DURAS Marguerite

Romancieră, autoare dramatică, scenaristă și regizoare franceză de film, născută Marg. Donnadiu, la Giadinh (Indochina), în 1914. Iși petrece copilăria și adolescența în Indochina, plecînd apoi la Paris, unde studiază științele politice, matematicile și dreptul. Alege însă cariera literelor, scriînd o serie de romane, dintre care *Un barrage contre le Pacifique* (1950) avea să fie transpus în film de René Clément, în Italia, în 1957, după o prelucrare a scriitorului american Irvin Shaw, într-o distribuție internațională reunind pe Silvana Mangano, Tony Perkins, Alida Valli, Richard Conte ș.a. Ca scenaristă debutează (și devine celebră) cu *Hiroshima, dragostea mea*, realizat de Alain Resnais în 1959, în care valoarea literară a dialogului se îmbina cu meditații despre memorie și uitare, culpabilitate și duplicitate. Adaptează personal pentru Peter Brook un alt roman al său, *Moderato Cantabile* (1960), în interpretarea cuplului J. Moreau-Belmondo, și scrie pentru Henri Colpi scenariul filmului său *O absență îndelungată* (1961). Debutează apoi în regia de film cu un scenariu propriu tras dintr-o piesă scrisă anterior: *La musica* (1966), avînd ca protagoniști pe Delphine Seyrig și Robert Hossein. După alte două ecranizări ale unor romane de-ale sale: *Dix heures et demie du soir, en été* (de Jules Dassin) și *Le marin du Gibraltar* (de Tony Richardson), revine pe genericul filmului *Détruire dit-elle* (1969), în dubla calitate de regizoare și scenaristă.

ACTORI SI ROLURI

Doi interpreți sovietici remarcăți de telespectatori în ultima vreme: **ALEKSANDR PARRA** (1) și **SVETLANA KORKOȘKO** (2) — eroii unui emoționant film despre dragoste, curaj și încredere, **Roman prin corespondență**, difuzat de posturile noastre de televiziune cu o «discreție» de loc binevenită. Credem că prezentarea făcută acestui film merita câteva cuvinte în plus.

Foto: A.P.N.

Mari actori pe ecranele noastre

MARCELLO MASTROIANNI

Ochi rotunzi de copil ce descoperă uimit lumea sau, dimpotrivă, goliți de orice interes pentru viață, profesorul umanitarist, socialist-utopic, dezarmat în fața istoriei, din «Tovarășii», din «Ultimul Leo», sau gazetarul antrenat într-o «Dolce vita» cu gust amar, a plăcerilor ce nu te mai bucură cînd le descoperi vidul, sau scriitorul înstrăinat, cumpărat de societate, din «Noaptea», nu prea naiv dar nici nu prea avertizat asupra vieții — între cei doi poli Mastroianni se mișcă firesc, spontan, ca într-un joc de copii. Astfel își și consideră meseria, de altfel: «Noi, actorii, sintem niște copii ce se deghizează continuu. Nu înțeleg cum se poate interesa cineva de noi. De un mare scriitor, un savant celebru, da. Dar noi trebuie să rămînem simpli cum sint copiii». Așa a și rămas. Modest fără poza modestiei, vesel nu ca să placă, ci pentru că-i place să trăiască, trist nu pentru că i-ar sta bine masca de intelectual răvășit pe care i-a desenat-o Fellini în «La Dolce vita», în «Opt și jumătate», ci pentru că e zguduit adînc descoperînd vidul lumii sale.

Prima șansă artistică i-a dat-o Visconti cînd l-a distribuit, cu succes, în piese ca «Troilus și Cresida», «Trei surori», «Unchiul Vanea». Cinematografic, debutează modest în «Mizerabili», o secondează apoi pe Giulietta Masina în «Angelica» — fără importanță artistică — pe Maria Schell în «Noaptea albe» și pe Sophia Loren în «Păcat că ești o canalie».

Simpatic dar oarecare, bonom, ușor aiurit, pare sortit să fie pus în umbră de mari vedete feminine — Jeanne Moreau în «Noaptea», Sophia Loren în ciclul lui De Sica — «Filomena», «Ieri, azi, mîine», «Floarea-soarelui», «Nevasta preotului» — și de Faye Dunaway în recentul «Un loc pentru îndrăgostiți». Dar și cînd îi cade în mină un «solo» ca cel din «Opt și jumătate», «Divorț italian» sau «Casanova '70!» Cîta eleganță a caricaturii și grație a maliției știe să risipească acest «Don Juan» de «drug-store»... Trebuie să-i fi văzut panica burlesc tragică din «Casanova» ca să înțelegi de cîtă fantezie comică, ironie perfidă e capabil acest bonom cu zîmbet ingenuu... În «Ultimul Leo» (pentru care a primit la Cannes marele premiu de interpretare) e senzational. La hotarul dintre dramă și șarjă, dintre sublim și grotesc, acest personaj bizar, ultimul din speța savanților lipsiți de busola realității, inocent și nociv în bunăvoința lui anapoda, în umanitatea sa cu consecințe fatale, Mastroianni dărimă, fără fasoane intelectualiste, cinematograful neantizării la care asistă de atîta vreme pîrînd că i se încadrează pasiv. Tînărul regizor american Boorman l-a înzestrat pe Leo-Marcello cu un curaj al disperării, curaj comic, de operetă, dar benefic pentru că mobilizează în sfîrșit la acțiune socială concretă, nu la tînguire sterilă. Și Mastroianni, talent exploziv ce părea să lîncezească într-un cinematograful devenit comercial, înoată bărbătește într-un nou val artistic, sperăm mult mai vital ca celelalte.

Alice MĂNOIU

Fotografie de Angelo FRONTONI

PE SCENĂ:

PROBLEME CARE NE ARD PE NOI, AZI, AICI, ACUM...

Anchetă
realizată
de Sanda FAUR

Săptămîna trecută am publicat prima parte a anchetei noastre întreprinse în preluarea deschiderii stagiunii teatrale. Intențiile, mai ales de natură informațională, cu care porneam în fiecare început de toamnă acest raid pe scenele noastre au fost mult depășite anul acesta prin preocuparea de a afla care sînt liniile directorale, sensurile ideologice ale noilor opțiuni repertoriale, dat fiind responsabilitatea mult sporită care revine teatrului în urma fierbinților dezbateri de partid.

Ne-am adresat deci, mai departe, interlocutorilor noștri, cu întrebarea:

Ne-ar interesa foarte mult să aflăm — pentru a putea apoi transmite răspunsul dv. și cititorilor noștri — cu ce gânduri, cu ce intenții vă apropiați de noua stagiune? Nu însă înainte de a afla cu ce gânduri v-ați despărțit de furtunosul sfîrșit al stagiunii trecute.

Dan NASTA:

„STAGIUNEA, PRILEJ DE APLECARE CU MATURITATE ASUPRA UNELTELOR ȘI ROSTURILOR NOASTRE“

— Știu că lucrați acum, tovarășe Dan Nasta, la două pupitre regizorale deodată, alergînd între Alecsandri și Kruczcovski cu o cutezanță și vitalitate artistică de invidiat; presupun că aveți să-mi comunicați cîteva idei inedite, legate de concepția dv. asupra «Fintinii Blanduziei» și a «Primei zile de libertate», și le voi consemna în cele ce urmează. Nu înainte însă de a afla cum priviți în mare stagiunea ce se apropie și importanțele ei îndatoriri educativ-militante, repuse puternic în lumină de dezbaterile de partid din această vară.

— V-aș răspunde că, după mine, stagiunea trebuie să însemne o revalorificare a tuturor câștigurilor dobîndite prin exercițiul

artistic al ultimilor ani, mai ales în domeniul unor reușite tehnice de limbaj, reușite ce urmează să fie de astă dată adîncite prin planul ideologic, singurul în măsură să le dea adevărata valoare și rodnicie. Horațiu însuși spunea în «Arta poetică»...

— Văd că rolul pe care îl interpretați în «Fintina Blanduziei» vă urmărește...

— Firesc, nu găsiți? Horațiu spunea deci și el că «arta nu separă instruirea de plăcere». Adevărul e că n-am aderat niciodată, din cea mai autentică convingere personală, la spectacolele fără semnificație artistică...

— Ce înțelegeți prin aceasta?

— Transmiterea împedează a unei credințe

George Constantin (Scaur) și Dan Nasta (Horațiu), la una din repetițiile viitorului spectacol cu «Fintina Blanduziei» de pe scena Teatrului «Nottara»

Fotografle de S. STEINER

Lucian GIURCHESCU
directorul Teatrului de Comedie:

„NU O SEVERITATE ARIDĂ ȘI DOCTĂ...“

— Exigența sporită cu care ne apropiem de conținutul și forma spectacolelor pe care intenționăm să le jucăm nu trebuie de loc înțeleasă ca o severitate aridă și doctă, ci efectiv ca un plus de calitate și atracțiozitate datorite producției noastre de artă. Vrem, pentru această stagiune, un repertoriu dominant vesel, dar nu frivol, vrem un umor optimist, tonic, combativ, care să izbească fără greș în moravuri perimate, antisociale, vrem piese cu problematică fundamentală. Vom juca deci Brecht, «Mutter Courage...»

— Nu vi se pare o opțiune prea gravă pentru un Teatru de Comedie?

— Sîntem un Teatru de Comedie, nu de comedii, situîndu-ne prin aceasta mai aproape de noțiunea de comedie umană, cum bine spunea Radu Beligan, încă la începuturile teatrului. Sîntem, de asemenea, în plină repetiție cu «Interesul general», poate cea mai bună satiră — și nu pentru că e ultima — a lui Aurel Baranga, pe care și-o

pune singur în scenă și care ne va situa în miezul fierbinții actualității. Deși, după mine, piesa de actualitate poate însemna în egală măsură și o lucrare clasică ce-și găsește răsunset în sensibilitatea spectatorului de azi.

— Asta înseamnă că vom vedea cîteva comedii clasice pe scena Teatrului de Comedie...

— Exact: intenționăm să jucăm «Femeile savante» ale lui Molière și «Căsătoria» de Gogol, ne gîndim — în altă ordine de idei — la celebra comedie a lui Kataev «Quadratura cercului» și, firește, sperăm să mai putem prezenta pînă la sfîrșitul stagiunii o piesă românească de actualitate, pentru care avem multe promisiuni și tot atîtea speranțe. Cum vedeți, intenții repertoriale ce demonstrează, sper, concludent că noi, cei de la Teatrul de Comedie, am avut de învățat atît din succesele cît și din greșelile stagiunilor trecute.

de Liviu TIMBUS

pasiunea — izvor nesecat de idei generoase

Istoria omenirii — au fost de părere numeroși gânditori și învățați de seamă — n-ar fi făcut un pas înainte fără ajutorul pasiunii. Acest orator care convinge totdeauna a însoțit gândirea și activitatea milenară a omului, potențându-i forțele, limitându-i incertitudinile, descătușând predispoziții latente și devenind împreună cu rațiunea și observația lucidă cele mai puternice arme ale cunoașterii. O temă extraordinară pentru artă și poezie, pentru reflexie și viață. Un izvor nesecat de idei generoase într-o vreme în care oamenii noștri trebuiau să destrame obscurantismul riscându-și libertatea, să-și sacrifice viața și sănătatea pe altarul progresului, huliți de potențații vremii.

Dar vremurile în care un Bernard Palissy, sârmanul ceramist francez, a fost nevoit să-și pună pe foc mobila și dușumelele pentru a obține mult visata glazură au dispărut de mult. S-au stins de asemenea, o dată cu tarele sociale care le generau, și timpurile mai apropiate când proiecte și planuri îndrăznețe se vestejeau în sertarele unor instituții și ministere. Într-o societate în care munca activă, conștientă, poartă cu sine imanența succesului, a reușitei, pasiunile hrănesc și încurajează de timpuriu talentul virtual și devin o uriașă forță colectivă. Un adevăr inexorabil, demonstrat cu plentitudine și în excelentul reportaj semnat de Carmen Dumitrescu (miercuri, 15 septembrie, orele 20.00).

Realizată pe baza unui bogat material filmat, pelicula amintită desprinde exemple strălucite din marele univers al pasiunilor omenitești. La un pol, cițiva dintre contemporanii noștri a căror activitate pasională i-a făcut să urce pe podiumul gloriei, înconjurați de admirația și gratitudinea semenilor lor. L-am revăzut pe profesorul universitar R. Prișcu, pionier al construcțiilor hidroenergetice din țara noastră, dăruit cu pasiune acestei meserii încă din vremea în care perspectiva unor realizări de acest fel se înscria la capitolul proiectelor utopice. L-am revăzut — de data aceasta în postura de student — pe Gheorghe Rusu, elevul născădean, cîștigătorul unor prestigioase confruntări internaționale. Și între acestea două extremități ale vârstei, exemplul celor mulți, eroismul cotidian, activitatea și «banalul» faptic al sutelor de mii de tineri pentru care munca și studiul au devenit de timpuriu o veritabilă deprindere. Mai mult decît atît: modelele prezentate au pus la îndemîna tinerilor noștri telespectatori o busolă exactă și un activ instrument al cunoașterii de sine, prin identificarea pasiunilor proprii cu cele ale interlocutorului.

Pasiunea pentru meseria aleasă nu poate forma însă singurul criteriu al existenței, întreaga rațiune a vieții noastre. Autoarea filmului și intervențiile unor interlocutori ai reporterului au demonstrat din acest punct de vedere că exaltarea pasiunilor determină într-o mare măsură procesul formativ al conștiinței sociale, cimentează virtuțile, înnobilează sufletul, extind aria a tot ce se cheamă omenesc în viața individului.

Într-o anumită măsură am fi poate îndreptățiți să reproșăm acestui film o anumită monotonie a procedeelelor artistice, caracterul declarativ al unor secvențe, invariabila succesiune de interviuri și opinii. Dar televiziunea își are regulile și limitele ei. O ascensiune spectaculoasă, un recital artistic sau o competiție sportivă se dezvoltă plener prin însăși scurgerea obiectivă a timpului de transmisie. Comentariul abundent ar suna în aceste situații ca o veritabilă melopee a banalităților. În cazul biografiilor filmate, efemeritatea clipei, a orelor și a zilelor dispărute nu poate fi suplinită decît prin puterea de sugestie a retrospectiviei, prin dialog și comentariu.

Din acest punct de vedere s-ar putea aduce unele reproșuri emisiunii consacrate deschiderii anului școlar (15 septembrie, orele 18.00). O emisiune în direct, realizată la un liceu din Capitală și la un grup școlar din Ploiești și care, între altele, și-a propus să înfățișeze înaltul grad de utilitate a școlilor noastre cu laboratoare, legarea învățămîntului nostru de realitățile concrete ale unor meserii, dezvoltarea aptitudinilor elevului prin legarea cunoștințelor teoretice de practica nemijlocită. Din păcate emisiunea s-a mărginit să inventarieze docil păreri și discursurile unor școlari, ale unor cadre didactice, spectatorul fiind privat de o nevoie adînc omenească: aceea de a obține un contact direct, operativ, cu realitatea, de a deveni martor ocular la ceea ce se petrece, de a se convinge cu propriii săi ochi.

Cînd ai timp de pierdut cu dinadinsul, delincvența începe să dea tircoale tot mai insistente...

CURSURI DE CALIFICARE PENTRU... FURT

Mai deunăzi, la ceasul amiezii, în fața șirului de blocuri dintr-un nou cartier bucureștean, s-a consumat o scenă penibilă: doi bărbați în puterea vârstei își adresau cu voce înaltă injurii, se repezeau unul la altul ca doi cocoși în arenă, gata să se sfîșie, lovindu-se cu picioarele. Cele două soții încercau cu înverșunare să-i despartă, însă fără șanse de izbîndă. Pînă la urmă, unul dintre ei a găsit un pietroi destinat să spargă capul «dușmanului». Iminența unei crime oribile plutea în aer. Trecătorii, îngroziiți, ezitau să se amestece.

— Din cauza băiatului tău!...

— Ba din cauza odraslei tale!...

Spre ușurarea martorilor întimplători ai străzii, consecințele acestei stridente încheștări nu au fost grave. Cel puțin, nu atunci. De unde izvorau totuși acelese de dată animalică dezlănțuite în plină stradă? Explicația a dat-o cineva care ieșise întimplător dintr-un bloc: «Sînt părintii băieților condamnați de curînd pentru acte de huliganism. Dau acum vina unul pe altul...»

O asociație de loc întimplătoare mi-a readus în memorie scena aceea brutală și jalnică.

Dumitrescu Marin (21 ani), de profesie șofer, s-a împrietenit, nu se știe în ce împrejurări, cu strungarul Marin Virgil în vîrstă de 17 ani. Amîndoi au decîi o calificare. Prietenia lor, dincolo de anii care li despart, este, în general vorbind, un lucru cît se poate de firesc. Nimeni nu și-ar fi pus, probabil, întrebări cu privire la această relație dacă cei doi prieteni nu ar fi fost autorii unei fapte care le-a reunît biografiile în același dosar penal. Iată, în mod succint, cum au trăit cei doi tineri pînă la data cînd au ajuns în fața completului de judecată:

Marin Virgil, absolvent a opt clase, a urmat un curs de calificare la U.R.A.-București-Obor, unde a fost încadrat ca strungar pe data de 11 ianuarie 1971. După cum rezultă din referatul uzinei, încadrarea lui Marin Virgil s-a făcut cu unele concesii, dat fiind că în timpul școlarizării viitorul strungar lipsea deseori de la cursuri și de la orele de practică. Nu și-a schimbat obiceiurile nici după ce a primit titlul de muncitor calificat. Lucra cîte patru-cinci ore în loc de opt, lipsea deseori fără nici o motivare, rămînd mereu dator uzinei cu sarcini din plan nerealizate. Și pentru că în scurtul răstimp cît stătea prin uzină simțea totuși o adîncă plictiseală, într-o bună zi a hotărît să facă o plimbare prin curte cu un electrocar luat din atelier. Și fiindcă plimbarea a devenit prea costisitoare (a fost penalizat pentru defectarea electrocarului), Marin Virgil s-a supărat, s-a simțit jignit, decînd în sinea lui că va rupe orice legături cu uzina. Incepînd cu data de 16 august 1971 a încetat să mai vină la lucru, fie chiar și pentru o oră. Un timp, foștii colegi nu au mai avut nici o veste de el, pînă cînd, indirect, au aflat că... Exact a doua zi după abandonarea uzinei, adică pe 17 august a.c., Marin Virgil a încercat să îmbrățișeze o «profesie» nouă: furtul! Împreună cu prietenul lui, Dumitrescu Marin, a descins pe strada Lipscani încercînd să descopere condiții favorabile îndeletnicirii propuse la magazinul «Macul roșu». Aici era însă puțină lume. Aglomerația dorită au descoperit-o la «Boranicul», unde cetățenei Fănuța Dascăl i-a fost sustras portofelul din poșetă. Nu atît de repede și nu atît de abil încît să nu observe păgubașa și, în special, nu fără ca gestul ticălos să scape atenției organelor miliției, care erau dinainte pe urmele celor doi hoți pe care îi însoțea, ca ajutor, Dumitrescu Florian, în vîrstă de 13 ani!

Recolta meseriei — în fază inaugurală pentru Marin Virgil — a fost dezolant de mică: 50 de lei. «Împrumutul» a fost totuși restituit pe loc, iar tentativa tratată ca atare... Șoferul Dumitrescu Marin avea pretenția că este mai

bine pregătit pentru sustragerea portofelelor din geți. «Profesionalitatea» i-o conferea, dacă nu altceva, măcar faptul că era cunoscut pentru antecedente penale. Fratele lui, minorul Florian, a furat, sub directă influență, 60 de pachete de ciocolată, operînd cu «colaboratori» o spargere la un chioșc de răcoritoare de pe Șoseaua Pantelimon. Dumitrescu Marin nu a mai «lucrat» — bine nu se știe de cînd. Așa că, șofer, este un fel de a spune.

În termeni juridici, delictul săvîrșit de cei doi prieteni se numește «furt calificat». (Cit de calificat, s-a văzut, din fericiire...) Dar pentru ce aveau ei nevoie de o astfel de josnică, degradantă calificare, cînd amîndoi își însușiseră o meserie demnă să-i numere printre oamenii de nădejde, onorabili, ai societății noastre? De unde au deprins cei doi tineri gustul pentru agoniseală rușinoasă prin furt? Cum și de la cine s-au putut contamina de evidentul dispreț față de munca cinstită?

O logică elementară dictează toate aceste întrebări și multe altele asemenea. Celor doi delincvenți li s-a întocmit dosarul penal, au fost judecați și pedepsiți conform legilor în vigoare. Lucrurile par clarificate, puse la punct. Nimeni nu va putea să admită că o asemenea întimplare, de loc frecventă și de loc veselă, nu are cauze mai adînci, în ciuda oricăror aparente. Copiii — știe și cel mai slab pregătit pedagog — nu sînt, nu devin opera autoeducației. Fiecare din trăsăturile de caracter, care iese la iveală mai curînd sau mai tîrziu, este rodul unei semințe azvîrlite cu sau fără chibzuială de părinți, de profesori, de vecini sau chiar de interlocutorul ocazional dintr-un tramvai. Cei doi tineri în cauză s-au săturat, fără puțință de tăgadă, să muncască după un timp foarte scurt de activitate productivă. Și iarăși: de unde au deprins oare astfel de apucături străine climatului societății noastre, în care munca ridicată la rang de principiu suprem conferă valoare fiecărui om? Firește, pentru cea dintîi deslușire cauți să stabiliți din ce mediu familial pornesc cei doi delincvenți care au decîi că trebuie să devină hoți de buzunare.

Familia lui Marin Virgil este compusă din tată — pensionar cu gradul II de invaliditate, mama — îngrijitoare la o școală generală, și un frate în vîrstă de 15 ani — absolvent a 8 clase, fără nici o ocupație.

Tatăl lui Dumitrescu Marin este sobar, mama muncitoare la «Metalogibus»; din cei patru copii ai familiei Dumitrescu, în afara lui Marin — șofer fără contract de muncă — Viorel (17 ani, externat dintr-un institut de reeducare, fără ocupație, de asemenea) și Florian (13 ani) sînt evident porniți pe panta vieții necinstite. Cu alte cuvinte, în amîndouă familiile părinții muncesc iar copiii sînt scuții de eforturi, prezentînd alarmante semne de rebuturi sociale.

Ai zice că o astfel de tentativă de furt soldată cu eșec este un fapt banal, care nu merită comentarii și nu presupune implicații grave, cu atît mai mult cu cît asemenea cazuri constituie excepții. Da, cam așa este, dacă privim lucrurile pe deasupra. Dar să ne gîndim la substratul furtului celor 50 de lei și, mai ales, la ipostaza de trîntori a celor doi tineri ai căror părinți au muncit să-i crească și muncesc să-i țină, chiar dacă nu li îndeamnă la furat. Concepțiile deseori exprimate în formula: «să le meargă copiilor noștri mai bine» pot avea, după cum se vede, consecințe dintre cele mai nefaste. Și nu am relatat această «banală» întimplare din altă rațiune decît pentru a sluji drept temă de meditație pentru acei părinți care și pensionează copiii la domiciliu, tolerîndu-le micile și marile greșeli care vin din una și aceeași cauză: absența demnității și răspunderii, care sînt conferite omului prin muncă cinstită și sistematică. Cu alte cuvinte, astfel de părinți subvenționează ei înșiși cursurile de calificare pentru furt și viață necinstită.

Anca VLAD

poftiți la dans! ▲

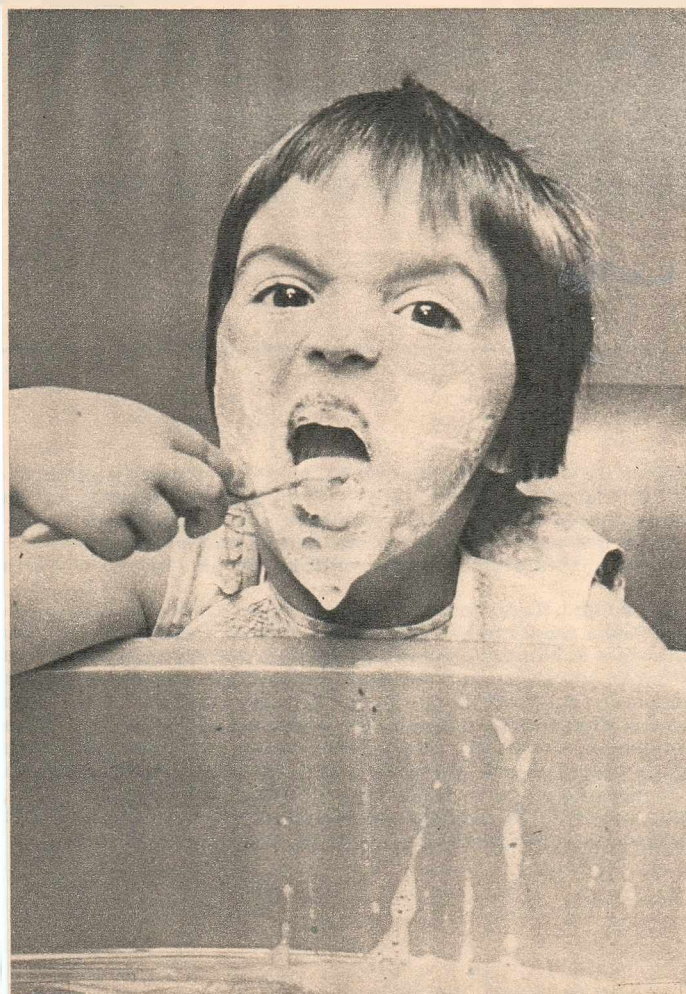
Este cel mai mic magnetofon din lume: lungime 14 cm, înălțime 8,8 cm, cât un aparat de fotografiat de format mic. Realizat de firma Sanyo Electric din Osaka, minimagnetofonul permite o înregistrare neîntreruptă pe o durată de 60 minute.

poezia vieții ▲ de plutaș...

Una din distracțiile preferate ale tineretului polonez: călătoria pe plute, care oferă nu numai un mijloc inedit de deplasare ci și prilejul vizitării unora dintre cele mai pitorești colțuri ale țării. Pe pluta rudimentară se amenajează corturi protectoare împotriva arșiței sau a intemperiilor, oferind un minimum de confort, tocmai atât cât este necesar într-o excursie în care, orice s-ar spune, și neprevăzutul își are farmecul lui.

Anul acesta tinerii plutași polonezi au parcurs 100 de kilometri de-a lungul văilor Drava și Netec.

◀ micuțul virtuos

Despre Todd Thorpe se afirmă (și pe bună dreptate) că este un adevărat fenomen muzical. Deși nu are decât doi ani și jumătate, micuțul violonist din orașul Morristown (S.U.A.) a apărut până în prezent în trei concerte, dintre care unul la televiziune!

Dotat cu însușiri ieșite din comun, el a studiat vioara de la vârsta de doi ani, înregistrând progrese uimitoare care au stupefiat pe specialiști. Micuțul Todd face parte dintr-o familie de muzicieni în care, alături de părinți, se numără și sora sa, Debbie (12 ani), violoncelistă, și fratele său, Ty (10 ani), violonist.

◀ phiiii, ce gustos!...

Igiena, pedagogia și chimia farmaceutică din Marea Britanie și-au dat mina și au realizat un produs prețios: o pastă de dinți specială pentru copii, cu multiple și ispititoare calități gustative. Părinții au acum un mijloc lesnicios pentru a-și convinge odraslele să-și spele zilnic dinții.

de H. DONA

Într-o scrisoare nu lipsită de umor, cititorul **N. Tomovici** din București se războiește cu anumiți indivizi care vorbesc «pășărește», folosesc cu nemiluita radicali și fel de fel de termeni puțin cunoscuți, nu sînt capabili să exprime ca lumea, într-o frază clară, nici măcar o idee banală. Nu știu însă dacă tov. Tomovici are dreptate sută-n sută atunci cînd explică asemenea atitudini exclusiv prin «sfidare» și «dispreț față de ceilalți». O fi și sfidare, nu contestăm, dar de cele mai multe ori o asemenea vorbire păsărească exprimă, în fond, incultura crasă a celui care-o folosește. Foarte adesea, paladinii unei asemenea vorbiri «elevate» nu sînt decît niște bieți naufragiați ai unei culturi prost asimilate, oameni cu studii făcute alandala, cu lecturi întîmplătoare, lipsiți de o autentică scară de valori. Îngîmfarea ostentativă a unor asemenea semidocti care se rușinează să folosească buna limbă românească și aleargă după termeni al căror înțeles le scapă de cele mai multe ori e susceptibilă deci să provoace nu numai indignarea ci și mila; avem de-a face doar cu niște infirmi spirituali. Mai periculoasă este răspîndirea unei asemenea maladii în cele mai neașteptate domenii. Iată, de pildă, mai deunăzi, într-o scrisoare sosită la redacție am găsit un careu de cuvinte încrucișate. Astfel de jocuri ne sosesc cu nemiluita și ele primesc totdeauna răspuns prin poștă, nu prin rubrica noastră. De data aceasta ne-a reținut însă atenția titlul «Concept filozofic» și adresa trimițătoarei: Tîrgu Frumos, simpatica așezare din scumpa noastră țară a Moldovei. Nu-mi pot permite nici o apreciere asupra calității rebusistice a careului în cauză; mă voi mulțumi doar să reproduc cîteva definiții: «Lăcașuri ale genericului în ipostasa proiectării vedetismului», «Pămînt ars la apogeul fundamentelor», «Imun extenuării unui pericol iminent», «Asociere grandioasă pe gambă herculană», «Indicative apodictice a salvagărdării păcii în dispută cu beligeranța» (asta înseamnă — n-ați crede! — «sergenți»), «Frivolitate vestimentară impudică decentei» (n-ați ghicit — e definiția pentru «nude»). În schimb «Insistență anatomică pe firmamentul culturismului» nu e ceea ce ar presupune unele spirite măscăroase, ci pur și simplu «antrenament». E clar deci că «Impulsiv în agonia sentimentalismului anihilat de veleități caste» înseamnă «inofensiv». Era la mintea cocoșului! Și cine mai pretinde că Rică Venturiano ar fi decedat?

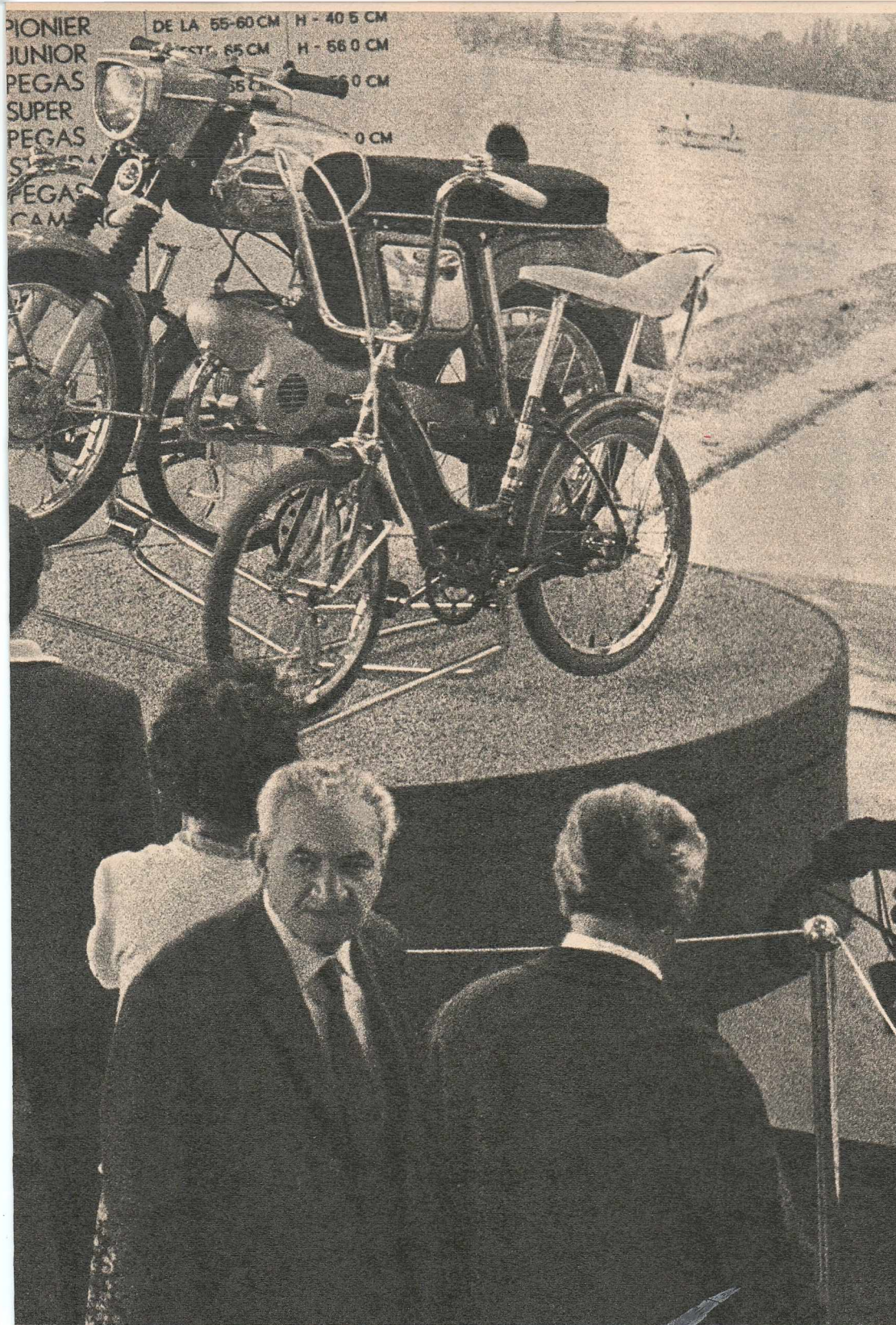
Recent am primit din partea **Căminului cultural** din Cristian, jud. Brașov, un răspuns pe marginea unui material apărut în nr. 35 al revistei noastre. Nu mă voi opri aici nici la unele fraze stupefiante («Nu ne însușim nimic din tot ce a-ți aritat în articolul sus-amintit, referitor la critica adusă!»), nici la altele, de-a dreptul inadmisibile și constituind o încălcare grosolană a normelor elementare în materie de sesizări ale cetățenilor («Vă rugăm să ne comunicați și nouă... că, cine anume va dat relații despre lipsurile semnalate, și dacă a fost persoană competentă»), nici la afirmații ilariante după care filmarea unor scene de alcov din filmul vest-german «Papasa Ioana» «are o latură care influențează în mod pozitiv pentru educația oamenilor muncii». Cu părere de rău, nu ne vom opri asupra acestor aspecte, deși tare ar merita s-o facem. Ceea ce ne-a scandalizat însă mai presus de toate este faptul că scrisoarea unui director (din fericire, cu semnătura indescifrabilă) al unui cămin cultural poate să abunde în agramatisme de neadmis nici la un elev de-a treia elementară. Cîteva le-ați putut identifica în citatele anterioare. Dintre celelalte (foarte numeroase) mai cităm: «sala unde i-și desfășoară», «despre care sa aritat mai sus», «sala... unde a-ți fost, a fost liberă și ne-a stat la dispoziția noastră unde se poate constata prin activitățile organizate pe această perioadă de 30 zile, evedențiate, zilnic, și de care activități am informat...» Cred că nu avem pretenții prea mari dacă pretindem unui director de cămin cultural să știe să scrie românește și să nu calce în picioare sintaxa, morfologia, ortografia.

Răspunzînd unei solicitări, îi informăm pe amatori că tov. **Elli Iancovici** din București, sect. 6, bd. Gh. Gheorghiu Dej nr. 41, et. III, ap. 3 ține la dispoziția celor interesați colecția completă a revistei «Flacăra» pe anii 1965—1970.

Așadar, cel de-al V-lea Pavilion de mostre de bunuri de consum și-a deschis porțile. Av prilejul de a cunoaște rezultatele imensului efort creator al economiei noastre socialiste îndreptate spre realizarea unor produse de consum mereu mai diversificate, mereu mai bune. Nu av de-a face cu o expoziție de unicate. Tot ceea ce vedem în standuri va apărea în magazine, e dorința tuturor, este hotărîrea fermă a lucrătorilor care au contribuit din plin la realizarea și prezentarea acestor produse.

Expoziția se prefigurează de pe acum a fi un succes. Un succes de prestigiu și elocvent. Av în față rezultatul transunerii în viață a programului elaborat de cel de-al X-lea Congres al partidului, a prevederilor cincinalului, care subliniază necesitatea sporirii, perfecționării calitative diversificării producției de mărfuri de larg consum, în vederea îmbunătățirii aprovizionării oamenilor muncii. Expoziția a căpătat prestigiu și strălucire deosebită prin inaugurarea sa de că tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Apreciind rezultatele dobîndite, secretarul general al partidului a dat totodată indicații prețioase, menite să ridice activitatea din acest domeniu a diferitelor ministere și organizații pe o treaptă și mai înaltă. De aceea se poate aprecia că cel de-al V-lea pavilion de mostre este de fapt o reuniune de lucru, responsabilă, un mare sfat la care producători și consumatori își spun cuvîntul. Din bogăția de prezențe, fotoreporterul a selectat abia cîteva. Vi le prezentăm, rezervîndu-vă dreptul de a le completa, îmbogățiți la fața locului.

Pavilionul cooperăției de consum aluiește vizitorilor prin bogăția exponatelor, prin varietatea și coloritul lor. Ai senzația că pătrunzi într-o mirifică peșteră a lui Ali-Baba. Sint expuse cu gust, cu evident talent comercial, sute de produse de artizanat, ceramică, sticlă, metaloplastie, confecții și cusături cu motive naționale etc., etc. La actuala expoziție, Centrala de producție, prestări, aprovizionări și transporturi, care a organizat pavilionul de care ne ocupăm, a ținut să prezinte o serie de noutăți care, nu ne îndoim, vor sta în atenția vizitorilor. Se remarcă varietatea artizanatului din lemn, articolele de fier forjat și alte metale. Splendide și severe ca niște urne antice, vasele de Marginea și de Siculeni-Harghita se învecinează cu produse din sticlă cobalt și brun, cu reflexe metalizate. Cojoacele de Bistrița, confecțiile cu broderie stilizată, tricotatele atrag de asemenea un mare număr de vizitatori. De altfel pavilionul cooperăției de consum este literalmente «luat cu asalt» încă de la primele ore ale dimineții, de un public cucerit de bogăția cromatică, de varietatea, de talentul și fantezia cu care veritabili artiști anonimi au creat aceste produse. Nu exagerăm când afirmăm că rar ne-a fost dat să asistăm la o asemenea strălucită demonstrație a geniului popular.

*

În pavilionul Ministerului Industriei Materialelor de Construcții spectaculosului îi ia locul eficiența, eficiența economică. Sint expuse o serie de produse noi care prin calitățile lor n-au întârziat să se impună atenției vizitorilor. Pentru prima oară sint prezentate plăci de gresie glazurată, natur sau cu decor, pentru pardoseli, placaj ceramic folosit la placarea ferestrelor, faianță cu decor, obiecte sanitare colorate. Și ceea ce este mai important: majoritatea acestor produse au intrat sau vor intra în curând în comerț. Într-un alt colț al pavilionului descoperim o gamă variată de tuburi din gresie glazurată, folosite la canalizări, și un nou produs: Marmoroc, imitind calcio-vecchio, pentru placarea pereților interioari. Este apreciată pentru noutatea sa, pentru forma și calitățile evidente, cabina de baie din poliester armat cu fibră de sticlă. Îi fac «concurrentă» la public covoarele PVC pe suport textil bicolor, scaunele din poliester pentru tramvaie și autobuze, șindrila din împislitură de sticlă bitumată, cu nisip colorat, ieftină și de mare efect, țesăturile din fibră de sticlă etc., etc.

Un pavilion dominat de nou, în care soluțiile ingenioase, materialele cele mai diverse își dau mîna, atestînd efortul creator al colectivelor întreprinderilor din respectivul minister.

*

Ne-a fost destul de greu să vizităm pavilionul Centralei industriale a confecțiilor București. Un aflux de vizitatori, oameni de toate vîrstele, invadează, literalmente, standurile pavilionului. Este explicabil. Sutele, miile de modele de confecții se adresează tuturor vîrstelor, atît femeilor cît și bărbaților. Rochiile, demiurile, balonseidele, mantourile de blană, costumele bărbătești, confecțiile pentru copii sint concepute într-o linie modernă, cu un bun-gust evident, într-o mare varietate de culori.

Noutății liniei i se adaugă varietatea materialului din care sint realizate o serie de confecții. Poliesterul amestecat cu fibrele naturale domină, garantînd, pe lîngă o serie de calități ca neșifonabilitate, rezistență etc., un preț de cost modic. Sint apreciate în mod deosebit confecțiile pentru femei cu motive folclorice, precum și larga gamă a confecțiilor pentru copii de toate vîrstele. Într-un alt stand se fac remarcate mantourile de damă din imitație de astrahan și urson, precum și paltonașele pentru copii, realizate din același material. Factorii de

70 000 000

EXPONATE

răspundere ai pavilionului ne-au asigurat că în cursul anului viitor toate aceste confecții vor fi prezente în magazine, ele fiind concepute pentru serii mari. Să așteptăm deci cu încredere.

*

Unul din punctele de mare atracție ale expoziției: pavilionul industriei chimice. Sînt privite cu mult interes articolele de cosmetică. Într-adevăr, prin felul cum sînt prezentate, prin forma și ambalajul lor, ele captează interesul general. Sînt aici produse ale fabricilor «Stela» și «Flora», săpunuri și detergenți de o mare varietate, cu calități superioare. Se remarcă ambalajul extrem de îngrijit, culorile produselor, parfumul discret, fin pe care-l degajă. Într-o altă aripă a pavilionului remarcăm covoarele PVC cu imitație de parchet, plăcile de faianță, țevile din PVC pentru instalații interioare, exterioare și hidroameliorații. O adevărată «panoplie» de cauciucuri demonstrează elocvent dezvoltarea acestei ramuri a industriei noastre chimice. Sînt anvelope de diferite dimensiuni, realizate de uzinele «Danubiana» și «Victoria»-Florești, anvelope radiale, pentru prima oară asimilate la noi în țară. Celor zece tipuri asimilate în prezent li se vor adăuga, în viitorul apropiat, alte 90. Un automobil Dacia 1300. Industria chimică participă din plin la fabricarea sa. Nu mai puțin de 200 de repere sînt realizate în întreprinderile acestei atît de dinamice ramuri economice. O extrem de vastă gamă de produse casnice în culori, din mase plastice, completează elocvent demonstrația amplei participări a industriei chimice la realizarea unor produse de larg consum.

*

Bradul carpatin, stejarul, paltinul și-au dat întâlnire în pavilionul Ministerului Industriei Lemnului. Fiecare combinat din țară și-a trimis aici reprezentanții. Sînt garnituri de mobilă de o varietate extraordinară. Mobilă natur, nebăiuită, care

la ora actuală are tendința să se impună pe toate piețele, mobilă băiuită, mobilă dată cu lacuri emailate. Toate stilurile, toate tendințele și-au dat întâlnire. Dormitor Louis XV și garnituri de mobilă modernă, în care elementul funcțional predomină. Garnituri pentru tineret, practice și economice, alături de un bar în stil rustic. Garnituri de hol, foarte comode, concepute în linii simple, moderne. Se remarcă peste tot tendința de a îmbina esteticul cu utilul, de a crea mobile care să se integreze organic în peisajul noilor blocuri aflate în construcție în întreaga țară. Și o altă noutate: «se merge» pe culori pastel, vesele, reconfortante, care tind să înlocuiască castaniul închis, tradițional. Mobila de bucătărie, practică, simplă, foarte elegantă, tocmai prin această simplitate, întrunește aprecieri unanime. Și în acest pavilion se face simțită tendința de a folosi și alte materiale decît cele tradiționale. Ceea ce nu face decît să sporească atractivitatea mobilei prezentate.

*

Pavilioanele industriei ușoare. Cum e și firesc, abundența de produse de aici atrage un număr uriaș de vizitatori. Produse textile, confecții și tricotaaje. Articole de uz casnic din mase plastice, sticlărie, marochinărie, încălțăminte, blănuri. Doar un computer ar putea înregistra bogăția exponatelor. Să încercăm totuși să evidențiem câteva. De mult succes se bucură articolele de sticlărie. Multe modele noi, de bun-gust. Oglinzi venețiene superbe, realizate pentru prima oară în țară (la fabrica «Securib» din București). O gamă variată de încălțăminte și marochinărie, modele noi, frumoase, atent finisate. Un mare interes trezesc noile tipuri de mașini de gătit, aragazurile, cazanele de încălzire centrală, ingenios concepute. De altfel majoritatea mașinilor de încălzit, indiferent ce combustibil folosesc, sînt prezente la actuala expoziție prin modele mult îmbunătățite. Ce să mai amintim? Bogăția exponatelor este copleșitoare. Ca element

...a să zicem așa..., distractiv, notăm noile modele de ceasuri de masă a căror sonoritate stridentă a fost înlocuită cu o... melodie. Și standul jucăriilor, în fața căruia pînă și noi, maturii, am rămas muți de admirație.

Succesul celor două pavilioane este departe de a fi numai de public. Contacte din ce în ce mai numeroase lasă să se întrevadă posibilitatea încheierii unor fructuoase contracte atât interne cit și externe.

care, pe baza chestionarelor puse la dispoziție, își pot exprima preferințele și gusturile.

Spre deosebire de expozițiile precedente, actuala ediție dă posibilitate reprezentanților întreprinderilor producătoare și celor comerciale să încheie contracte, pentru anul 1972, în incinta expoziției și în fața exponatelor. De asemenea, este pentru prima oară cînd o expoziție unică se adresează atât fondului pieței interne cit și exportului.

Un alt element nou este expunerea mărfurilor, de către producători, pe pavilioane distincte, iar industria locală, pe județe, ceea ce prezintă avantajul cunoașterii posibilităților fiecărui producător și județ, constituind totodată și un stimulent în lupta pentru diversificarea producției și îmbunătățirea calității produselor.

Ovidiu DRĂGOI
directorul celui de-al V-lea Pavilion de mostre de bunuri de consum

UN EVENIMENT CU MULTIPLE SEMNIFICAȚII

Organizarea celui de-al V-lea Pavilion le mostre de bunuri de consum corespunde sarcinilor ce revin ministerelor și celorlalte organe centrale producătoare, precum și M.C.I., în domeniul producției și aprovizionării populației cu bunuri de consum, pe linia diversificării și îmbunătățirii calității lor — sarcini trasate de cel de-al X-lea Congres al partidului și de documentele de partid referitoare la dezvoltarea producției și ridicarea nivelului de trai al populației.

Cele peste 70 000 exponate oglindesc posibilitățile actuale ale industriei noastre și demonstrează în mod convingător nivelul ridicat atins de economia țării în acest domeniu de activitate.

Această amplă manifestare a vieții noastre economice se bucură de atenția deosebită a conducerii de partid și de stat, a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în prezența căruia s-a inaugurat pavilionul.

Scrisoarea adresată de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU oamenilor muncii, tuturor factorilor de răspundere din domeniul producției și desfacerii, a trezit un larg ecou. Nu vom recupeți nici un fort pentru îmbunătățirea în continuare a structurii și calității mărfurilor de larg consum, în conformitate cu gusturile și preferințele populației, vom acționa astfel încît să lichidăm lipsurile ce mai există în aceste sectoare.

Paralel cu activitatea ce se va desfășura în cadrul expoziției privind contractarea fondului de marfă pentru consum intern și ducerea de tratative cu firmele străine pentru export și schimb de mărfuri cu alte țări, în perioada de funcționare a pavilionului se vor organiza o serie de manifestări, dintre care menționăm: consfătuiri și probleme de creație industrială cu crea-

torii din industria ușoară — la care vor participa specialiști din diferite întreprinderi, tehnicieni și merceologi din comerț; conferințe cu privire la estetica industrială; parade ale modei; concurs cu premii pentru cele mai frumoase produse; conferințe în probleme de ambalare, cu specialiști din industrie și comerț. Aceste manifestări au ca scop perfecționarea relațiilor dintre industrie și comerț în vederea soluționării diferitelor probleme legate de structura fondului de marfă, de îmbogățirea sortimentului, ridicarea calității produselor, de ambalarea și preambalarea produselor — pe baza unei largi consultări cu specialiști din sfera producției și desfacerii, a tuturor oamenilor muncii, principalii beneficiari ai activității noastre,

cronica satirică

de Teodor MAZILU

URA

DIETETICĂ

Pare un om sfios, rupt de cele lumești. Nimic din ce e omenesc nu-l tulbură. Materia nu exercită asupra lui nici o seducție. Se uită de sus la fripturile de vacă, privește cu suverană detașare saramura de crap. Femeia i se pare întruchiparea diavolului și se comportă ca atare... În acest domeniu gingaș e mai puțin consecvent, își permite din cînd în cînd fermecătoare abateri.

Deci individul cu pricina e profund dietetic și implacabil vegetarian. El e convins că salatele verzi îi vor păstra intactă candoarea. De aceea mănîncă salate verzi c-un fel de încrîncenare, e convins că salatele îi vor conserva caracterul...

De la înălțimea salatelor verzi își permite să disprețuiască lumea. Regimul lui vegetarian e un soclu de unde nu vrea să coboare. Salata verde e imperiul unde și-a instalat tronul și măreția. A mîncă de pildă carne nu i se pare numai o impietate, ci și un fel de retrogradare. De aceea regimul vegetarian îl ajută să-și țină rangul... Ce face individul nostru de la această înălțime dietetică? El, personal, nimic... Se hrănește cu grandoarea lui — buruienile și vanitățile îi sînt absolut suficiente. Disprețul e pîinea lui de toate zilele. Mănîncă ceva ușor, în grabă, și pe urmă disprețuiește universul...

Ura lui e dietetică dar e la fel de atroce ca și ura carnivoră.

O săptămână

în lume

Încă o dată, și în lumina unei analize profunde, reflectând poziții principale consecvente, a fost evocată, în două cuvântări consecutive rostite la Turnu-Severin și Caransebeș de tovarășul Nicolae Ceaușescu, strinsa și indisolubilă legătură dintre politica internă și cea desfășurată pe plan internațional de partidul și statul nostru. Încă o dată, și în spirit profund internaționalist, secretarul general al Partidului Comunist Român a dat glas voinței ferme a milioanele de oameni ai muncii din patria noastră de a păși înainte pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și de a desfășura concomitent — ca și pînă acum — o vastă activitate pe linia comandamentelor majore ale adevăratului internaționalism proletar, ce-și găsește expresia în fiecare din acțiunile României socialiste, în interesul cauzei socialismului, al luptei generale antiimperialiste. Pornind de la principiile de bază ale politicii noastre marxist-leniniste, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că «partidul nostru a văzut întotdeauna între sarcinile naționale și internaționale o strinsă unitate dialectică și a acționat în ambele direcții, făcându-și datoria atît față de poporul român, cît și de forțele revoluționare internaționale».

Așa cum nu poate fi internaționalist acela care neglijează construcția socialistă, rezolvarea problemelor naționale, tot astfel noi concepem internaționalismul ca o solidaritate activă, prin fapte concrete și nu prin simple lozinci, cu oamenii muncii, cu revoluționarii de pretutindeni. Ca un fir roșu, neîntrerupt, internaționalismul partidului nostru străbate întreaga sa politică, punindu-și pecetea asupra tuturor acțiunilor internaționale ale statului nostru socialist. Tocmai pentru că se situează pe asemenea poziții și tocmai pentru că, prin întreaga sa politică internă și externă armonios încheată într-un tot unitar, aduce o contribuție substanțială la eforturile pentru soluționarea pe cale pașnică, rezonabilă, a problemelor ce frământă lumea contemporană, România și-a adjudecat un binemeritat prestigiu, glasul ei fiind ascultat cu interes și simpatie în cele mai înalte foruri internaționale. După ce toamna trecută sesiunea jubiliară a O.N.U. a subliniat cu elogii unanime expunerea memorabilă a președintelui Nicolae Ceaușescu evocînd activitatea prodigioasă a României pe linia strădanilor de a se găsi căi propice soluționării problemelor stringente ce stau în fața omenirii, în ajunul celei de-a XXVI-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. ziarele au publicat textul răspunsului guvernului român transmis secretarului general U Thant cu privire la aplicarea Declarației asupra întăririi securității internaționale. Documentul, ce urmează să fie inclus în raportul secretarului general la actuala sesiune, expune pe larg și fundamental punctul de vedere al țării noastre în probleme de însemnătate primordială. Merită reținut în special acel pasaj în care se subliniază că — citez — «în concepția guvernului român, securitatea internațională reclamă un sistem de angajamente clare din partea tuturor statelor, precum și măsuri concrete care să ofere fiecărui stat garanția deplină că se află la adăpost de orice primădie de agresiune sau de alte acte de folosire a forței sau de amenințare cu forța și să-i asigure dezvoltarea pașnică, într-un climat de destindere, înțelegere și colaborare». Respectarea dreptului sfînt al fiecărui popor de a trăi și a se dezvolta liber și suveran, ca și renunțarea la orice încercare de a impune cu forța dominația asupra altor popoare constituie, evident, factori decisivi de care depinde în fapt cauza menținerii păcii și securității în lume. Evenimente recente desfășurate în inima continentului nostru au demonstrat elocvent că la masa tratativelor și prin negocieri răbdătoare, constructive, se poate ajunge la soluții concrete chiar și pentru probleme — ca aceea a Berlinului occidental bunăoară — ce păreau de ani de zile ca insolubile. Țara noastră militează pentru realism și luciditate în relațiile internaționale și s-a pronunțat nu o dată pentru contacte internaționale directe prin promovarea metodelor pașnice mai spinoase probleme. După acordul cvadrupartit privitor la Berlinul occidental, vizita cancelarului Willy Brandt în U.R.S.S., la invitația secretarului general al C.C. al P.C.U.S., Leonid Brejnev, o serie de contacte europene est-vest, ca și inițiativa guvernului finlandez de a schița un proiect de tratat în vederea stabilirii de relații diplomatice atît cu R.D.G. cît și cu R.F. a Germaniei învederează tendința dominantă spre normalizarea raporturilor intereuropene, favorizîndu-se intensificarea pregătirilor pentru conferința general-europeană consacrată securității europene. Trebuie spus aici că orice pas îndreptat spre normalizarea relațiilor internaționale, spre rezolvarea litigiilor de orice fel, spre stingerea conflictelor latente sau ale celor în plină expansiune violentă constituie nu numai o necesitate dar și un imperativ imediat. Acum, cînd Adunarea Generală a O.N.U. și-a reluat dezbaterile, nu este întimplător că printre problemele importante de pe ordinea de zi figurează la loc de frunte aceea, atît de tergiversată în mod abuziv, a acordării Republicii Populare Chineze a locului ce-i revine de drept și de fapt în cadrul marelui for. Încercările unora de a temporiza menținerea, într-un fel sau altul, a uzurpatorilor cînkaisiști în O.N.U. stîrnesc reacția legitimă a opiniei publice mondiale, care condamnă manevrele urmîrind perpetuarea unei nedreptăți flagrante. Este mai limpede ca oricînd că nimeni și nimic nu mai poate împiedica o țară de dimensiunile și de importanța Chinei socialiste să-și îndeplinească rolul în concertul vieții internaționale contemporane.

Tot astfel, mai devreme sau mai tîrziu, ultimii mohicani americani ai războiului din Vietnam vor trebui să capituleze în fața propriilor lor înfrîngerii și sub presiunea irezistibilă a opiniei publice. «Prețul Vietnamului este catastrofal pentru S.U.A.», constată alarmat dar cu suficiență întîrziere generalul american M.S. Davidson. Un preț tragic și exorbitant care, după cum se știe, contribuie direct la criza acută ce macină în prezent edificii financiare șubrezele nu numai în S.U.A. dar și în restul lumii capitaliste.

Dic. BABOIAN

Marți, 21 septembrie 1971

Președintele Austriei, Franz Jonas (X), vizitînd pavilionul țării noastre, însoțit de ambasadorul Dumitru Aninoiu (XX).

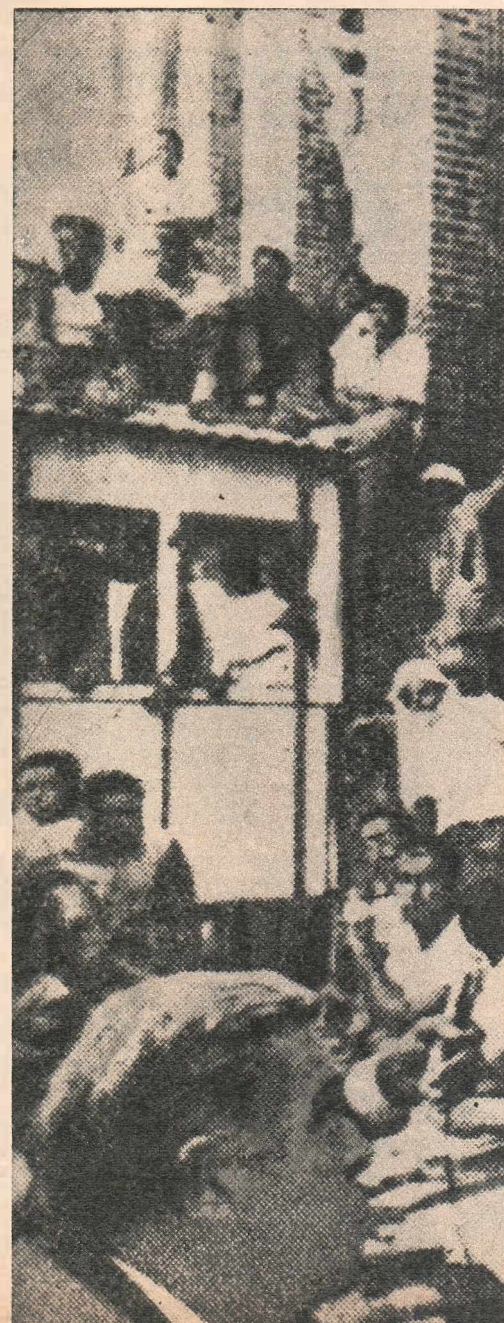
VIENA

ROMÂNIA LA TÎRGUL JUBILIAR

Correspondență specială de la N. VRABIE

Ediția din acest an a tîrgului a fost marcată de împlinirea unei jumătăți de veac de la organizarea pentru prima oară în capitala austriacă a acestei manifestări economice internaționale. Solemnitatea jubiliară a avut loc în marea sală de festivități a vestitei primării vieneze. Anul acesta au participat la tîrg 2 121 de firme din 36 de țări, iar cu pavilioane naționale colective — 19 țări. Acestea li s-au alăturat cele 2 474 firme austriece.

27 întreprinderi de comerț exterior din țara noastră au prezentat, pe o suprafață de peste 800 mp, în cadrul unui pavilion colectiv, produse din toate sectoarele economiei naționale — realizări ale industriei constructoare de mașini, chimice, materialelor de construcții, industriei ușoare, produse finisate din lemn, bunuri de larg consum industriale, produse agroalimentare, ale industriei locale, de artizanat etc. Numeroasele personalități austriece — între care s-au numărat președintele Franz Jonas, ministrul comerțului, membri ai parlamentului, primarul Vienei — ca și reprezentanți ai cercurilor de afaceri din Austria și alte țări au vizitat pavilionul românesc, elogiînd modul de prezentare a produselor românești, calitatea acestora. Faptul că multe dintre mașinile-unelte prezentate (strunguri, mașini de găurit, mașina de frezat și alezat, freza universală FUS—1) ca și o serie de produse agroalimentare au devenit obiectul unor contracte comerciale semnate cu parteneri din Austria și alte țări europene atestă nu numai succesul prezenței românești la tîrg, dar și competitivitatea sporită a produselor țării noastre pe piața comercială europeană.

REALITĂȚI DIN LUMEA CAPITALULUI

ce s-a întâmplat la attica?

America este zguduită de masacrul de la Attica (oraș din statul New York). După ce câteva zile în șir opinia publică a urmărit cu sufletul la gură desfășurarea rebeliunii deținuților din închisoarea orasului și tratativele duse de autorități pentru eliberarea unui mare număr de ostatici ai acestora, știrile anunțând represiunea singeroasă organizată de forțe polițienești au stîrnit conștiență și indignare generală.

Peste 1 000 de polițiști au luat cu asalt închisoarea și, fără a ține seama că în joc era și viața ostaticilor, au deschis focul, declanșînd un adevărat masacru care s-a soldat cu 38 de morți și zeci de răniți. Printre aceștia și-au pierdut viața nouă dintre ostaticii aflați în mîinile deținuților. Încercarea inițială de a se acredita ideea că ostaticii tuseseră uciși de către deținuții înainte de barajul de foc al polițiștilor a fost de jucată încă de la începutul anchetei oficiale ordonate pentru elucidarea împrejurărilor în care s-a produs masacrul. Ceea ce se știe precis este că deținuții închisorii din Attica s-au revoltat pentru a obține inițierea unor tratative cu autorități superioare americane în scopul de a le expune cereri respinse pînă atunci de conducerea penitenciarului. Cu ajutorul celor 38 de ostatici, ei au reușit să determine începerea

unor tratative în incinta închisorii. În fotografia de jos pot fi văzuți, de o parte și de alta a unei mese, cele două părți negociînd condițiile încetării rebeliunii și eliberarea ostaticilor. Convorbirile purtate în preajma grațiilor au durat nu 45 de minute cum fusese prevăzut, ci aproape cinci ore în șir. Ele au fost reluate în zori, după ce autoritățile au acceptat să asigure intrarea în penitenciarul asediat a unor fruntași ai organizației de luptă a negrilor din S.U.A. «Panterele negre», Huey Newton și Bobby Seale. Deținuții au mai cerut destituirea directorului închisorii, Vincente Mancusi, și prezența la Attica a comisarului Departamentului de stat pentru instituții penale.

Cercetările vor trebui să stabilească în prezent cum și de ce s-a ajuns la masacrul singeros și inuțil? Cine a ordonat executarea lui și de ce nu s-au putut găsi alte mijloace pentru eliberarea ostaticilor? Indiferent însă de concluziile anchetei, opinia publică americană constată încă o dată că legile țării au fost brutal încălcate prin această represiune polițienească ce nu-și poate găsi, sub nici o formă, justificarea.

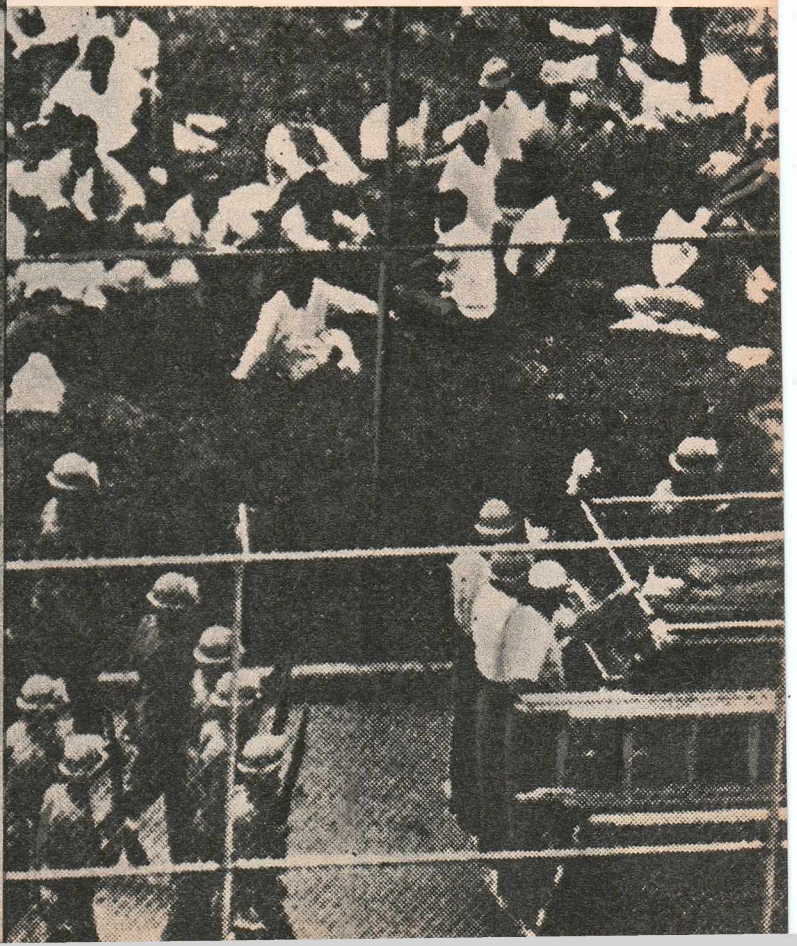
În fotografia din dreapta jos, detașamentele de polițiști înarmați pornind la asalt împotriva temniței răzvrătite.

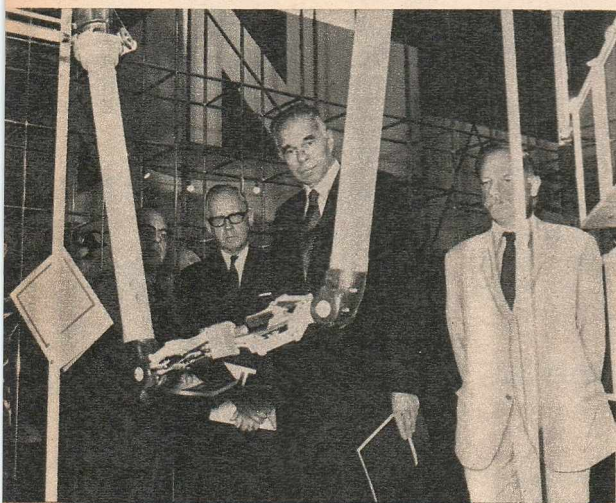
1 500 arme de foc au fost strinse în cursul unui raid efectuat recent în șase state din vestul S.U.A. Potrivit datelor oficiale, există în mîini particulare 35 milioane carabine, 31 milioane puști, 24 milioane pistolete. În 26 de state ale S.U.A. nu există nici un fel de restricții în ce privește procurarea de arme, în altele aceste restricții sînt minime, iar cînd cineva dorește să nu aibă neplăceri, le cumpără prin poștă.

s.u.a.: „o problemă națională“

F.B.I.-ul — Biroul Federal de Investigații al S.U.A. — a făcut cunoscute zilele trecute o serie de date privind ceea ce însuși conducătorul acestui organism, J. Edgar Hoover, definește drept «o problemă națională de ordin social»: criminalitatea. În 1970 — se menționează — procentul de criminalitate a înregistrat o creștere de 11% față de anul precedent, ca și volumul total al faptelor criminale — 5 567 200, cu peste un milion mai multe decît în 1968 (4 466 500), ultimul an al precedentei administrații democratice. Sînt cifre ce indică faptul, cum sublinia J.E. Hoover, că «riscul de a deveni o victimă a crimei în această țară este mereu în creștere».

Presă americană reflectă din plin această situație, relatănd cum în numeroase mari orașe americane și chiar în însăși capitala federală — Washington — străzile sînt seara pustii, oamenii se închid în casele lor, restaurantele se golesc pe la ora 22, în diferite cartiere ale New Yorkului au fost organizate grupuri de autoapărare, de escortare a pensionarilor ce se duc să-și ridice drepturile, a femeilor ce se întorc seara de la slujbă etc. Cum se explică acest climat de violență, ce-i determină pe cei ce apucă calea crimei să facă acest lucru? Adesea în presa americană poți întîlni afirmația că cel mai important motiv al creșterii criminalității îl constituie folosirea drogurilor. Cei ce merg mai adînc însă, pînă la rădăcina răului, ajung la concluzia că există o legătură directă, organică, între acest fenomen malefic al societății americane și relațiile sociale din cadrul ei. Într-o carte apărută de curînd, Ramsey Clark, fost ministru al justiției în administrația democrată, subliniază: «Crimele apar acolo unde mii de oameni nu au de lucru iar cei care muncesc cîștigă foarte puțin, unde oamenii trăiesc în case vechi, urite și insalubre, deposezați de orice fel de drepturi. Și deși numai o parte din populația noastră trăiește în aceste condiții, totuși ea reprezintă 40 milioane cetățeni».

Dr. Sigvard Eklund, directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, și dr. Glenn T. Seaborg (S.U.A.), președintele Conferinței internaționale pentru utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice, vizitând standul italian al Expoziției științifice guvernamentale organizate la Geneva sub titlul «Atomul, pentru dezvoltare».

Foto: UNITED NATIONS

în interesul păcii în lume

La Palatul Națiunilor din Geneva a luat sfârșit cea de-a patra Conferință internațională pentru utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice. Timp de zece zile reprezentanți ai 80 de țări și instituții specializate ale O.N.U. au dezbătut una din problemele majore ale lumii contemporane, abordată sub cele mai variate aspecte ale ei în cele 514 memorii și comunicări prezentate la conferință de specialiști din 50 de țări.

Printre comunicările expuse în reuniuni tehnice sau în cadrul ședințelor generale consacrate cooperării internaționale în domeniul activităților nucleare și al schimbului de documentație au reținut atenția două importante contribuții românești: comunicarea redactată de un colectiv de specialiști din țara noastră sub titlul *Organizarea Comitetului de Stat pentru Energia Nucleară din Republica Socialistă România și activitățile sale în sfera cooperării internaționale*, precum și expunerea întocmită de prof. Ion Ursu, președintele acestui comitet și șef al delegației române, în legătură cu aplicațiile izotopilor și radiațiilor nucleare în România.

saigon — atmosfera electorală

Străzi împinzite de care blindate, de soldați ce patrulează neconținut, gata să arunce grenade cu gaze lacrimogene sau chiar să-și descarce armele de foc în grupurile de demonstranți care se pronunță împotriva farsei electorale ce se anunță a fi așa-zisul scrutin prezidențial de la începutul lui octombrie — iată «argumentele» electorale ale singurului candidat în cursa pentru președinție, actualul șef al regimului saigonez Nguyen Van Thieu.

sub semnul unității

Frankfurt pe Main — R.F. a Germaniei. Numeroși locuitori ai orașului, în mare parte tineri muncitori și studenți, membri ai partidelor comunist și social-democrat, au organizat o demonstrație chemind la acțiuni unite împotriva forțelor reacționare și cerind ratificarea tratatelor semnate de R.F. a Germaniei cu Uniunea Sovietică și Polonia, precum și convocarea conferinței general-europene și încetarea războiului din Indochina.

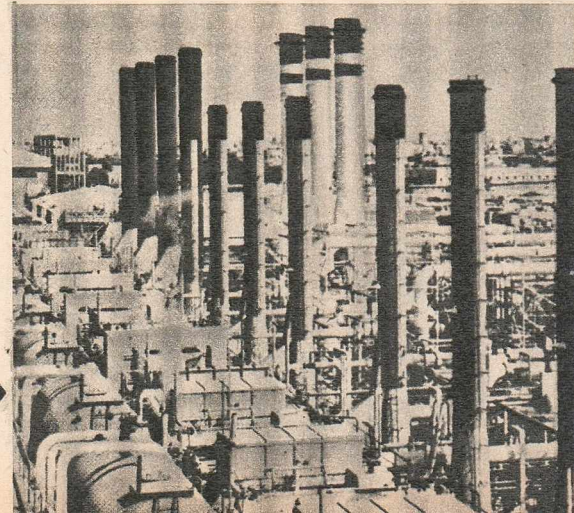
de data aceasta, ladispoli și sinton

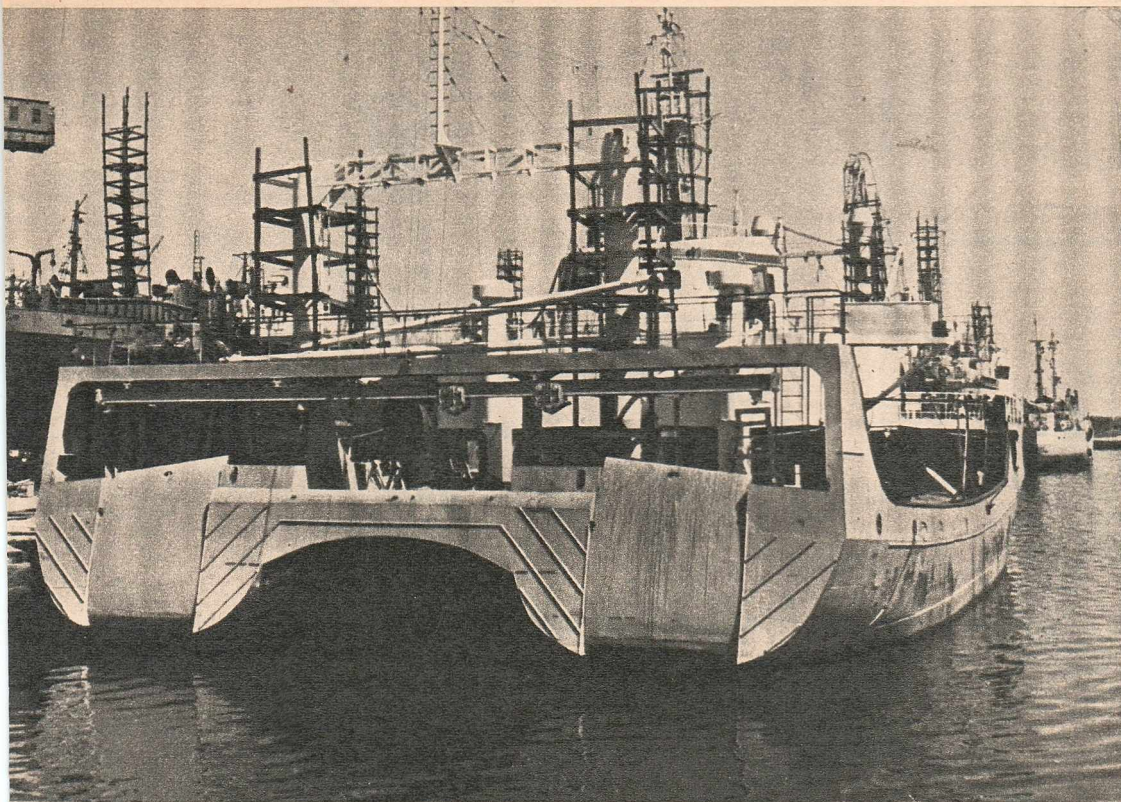
Nu dispunem de date statistice care să ne îndreptățească să afirmăm că anul acesta inundațiile în lume ar fi fost mai abundente și mai furioase decât în alți ani. Nu trece săptămână fără ca agențiile de presă să nu ne transmită știri și fotografii cu orașe inundate în diverse zone ale planetei, fapt care creează cel puțin senzația unei abundențe nefaste. Iată și ultimele imagini de acest fel pe care le-am primit. O rupere de nori a provocat inundații soldate cu victime omenești și mari pagube materiale la Roma și în împrejurimi. (În fotografia 1, localitatea Ladispoli.) Și în S.U.A., în statul Texas, s-au dezlănțuit ploii torențiale. Sinton (fotografia 2) a fost printre orașele cele mai afectate de invazia apelor.

business-ul apei dulci

Lipsa apei dulci, potabile, se face tot mai mult resimțită pînă și în Europa, constată experții. 97% din apa globului — mările și oceanele — e sărată, iar desalinizarea ei e încă scumpă, nu prea «rentabilă». Dovadă, aventura companiei franceze Alstom, ai cărei patroni, angajîndu-se să construiască o uzină de desalinizare în Kuwait (emirat bogat în petrol dar sărac în apă potabilă), sperau să facă o afacere de anvergură. Costul instalării și al aparaturii a depășit însă mult calculele inițiale și, în 1972, cînd uzina va funcționa cu toată capacitatea (112 500 mc pe zi), nu este exclus să lucreze în pierdere. Compania Alstom încearcă în prezent să obțină contractul în vederea construirii unei uzine de desalinizare în Hong Kong. Are însă de luptat cu doi concurenți — Sidem, o altă companie franceză, și o companie aparținînd societății elvețiene Brown Boveri. Căci, deși încă restrînsă și cu o rentabilitate îndoielnică, piața apei dulci este o afacere cu viitor. În fotografie, uzina instalată de Alstom, în Kuwait.

ce experimentează „eksperiment“? ▲

Începem prin a vă spune că «Eksperiment» e numele dat de constructorii sovietici de nave uneia dintre recentele lor realizări, catamaranului de pescuit și industrializare a peștelui din fotografie. De ce tocmai «Eksperiment»? Pentru că vasul a fost conceput în așa manieră încât să permită experimentarea unei noi metode de creștere a productivității. Puntea lui acoperă două corpuri și fiecare dintre ele este înzestrat cu o pantă înclinată pe care se descarcă dragele cu plase de pescuit, lucru care permite realizarea unui proces de producție non-stop: în timp ce peștele adus de una dintre drage este prelucrat, cealaltă pregătește viitoarea șarjă.

Foto: APN

«gînditorul»

Așa intitulază «International Herald Tribune» această fotografie înfățișînd un pușcaș marin american pe un cîmp de luptă din Vietnam. Asemănarea de atitudine și atmosferă cu celebra sculptură a lui Rodin este într-adevăr frappantă. Dar la ce se gîndește «gînditorul» american din Vietnam? Cred că nu trebuie să facem eforturi de imaginație ca să ne dăm seama ce poate fi în mintea unui soldat trimis la mii de kilometri de țara lui, de oamenii care îi sînt dragi, ca să lupte, să ucidă și chiar să moară pentru o cauză a cărei strîmbătate devine pe zi ce trece mai evidentă.

cronica de trei secunde

EDUCAȚIA COCOȘILOR

Ar mai trebui amintit — printre atîtea altele care nu ebuie amintite — că în S.U.A. se observă o recrudescență interesantă pentru luptele între cocoși. A fost o perioadă ai «albă», mai «moartă», s-a dus; acum — deși jocul este permis sub grele amenzi — mii de muncitori agricoli din California, Florida, Tennessee și Alabama se dau iar în luptă după această nenorocită corridă galinacee și își pierd banii, dar mai ales banii, la pariurile legate în jurul înarilor.

Așa stînd pasiunile, crescători speciali lucrează și mai activ la educarea cocoșilor în spiritul ferocității, înîndu-i cu piper și adăugînd, firește, vitamine...

Să mă ia dracu că păcătuiesc printr-un odios calambur — în aceste condiții, eu nu mai știu ce mai e în și ce nu e în la mintea cocoșului.

PACEA OLIMPICĂ

Mă bucură enorm — nici nu am termen de comparație — că orașul Moscova și-a pus candidatura la organizarea Olimpiadei din anul 1980. Abia aștept ca miine, poimîine, cît mai repede, să aflu cine se autoproponie pentru 1984, 1988, 1992, 1996, 2000, 2004, 2008, 2012, 2016, 2020, 2024, 2028, 2032 — sînt gata să fac scurtă la mină scriind anii lumii din 4 în 4, căci în timp ce-i scriu eu văd atleți și stadioane, nimic altceva decît atleți și stadioane — 2036, 2040, 2044, 2048 — căci cine se gîndește la Olimpiadă nu se poate gîndi la război, atacuri și năvăliri, zice mintea mea educată pe 800, 1 500, 5 000 și 10 000 metri plat — 2052, 2056, 2060, 2064, 2068, 2072...

Radu COSAȘU

agendă

«Noi vom prețui întotdeauna legăturile sale cu patria noastră și devotamentul față de cauza marxismului creator» — se afirmă în telegrama secretarului general al Partidului Comunist din Marea Britanie, John Gollan, dată publicității la moartea celebrului savant englez **JOHN BERNAL**. Eminent om de știință progresist, autor al unor importante descoperiri științifice în chimie și biologie, Bernal a fost, pînă în ultima clipă a vieții sale, un militant de seamă al mișcării pentru pace, deținînd, timp de peste șapte ani (între 1958 și 1965), funcția de președinte al Consiliului Mondial al Păcii. Pentru meritele sale a fost distins în 1953 cu Premiul Internațional Lenin pentru întărirea păcii între popoare.

Dintre premiile decernate în fiecare an de Academia franceză de științe, premiul fondat de Credit Lyonnais a revenit acum inginerului **JEAN BERTIN**, pentru lucrările sale în domeniul vehiculelor pe perne de aer și al mecanicii fluidelor. După ce a făcut studii de drept și a absolvit politehnica, Jean Bertin a urmat cursurile Școlii superioare de aeronautică. El este inventatorul aerotrenului (de altfel și președintele Societății Aerotraine), fiind de asemenea cunoscut pentru realizări tehnico-științifice, ca deviatorul de jet pentru avioane cu reacție, motoarele cu pistoane speciale, dispozitivul de amortizare a zgomotului la motoarele de avioane cu reacție etc.

Revenită în Europa la scurtă vreme după ce dăduse aici o serie de concerte care s-au bucurat de un mare succes, cunoscuta cîntăreață-militantă din S.U.A., **JOAN BAEZ**, a cucerit din nou ovațiile spectatorilor la Palatul sporturilor din Roma, sala Olympia din Paris și la serbarea organului P.C. Francez, «l'Humanité», cu «folk-songurile» sale, între care «Balada lui Sacco și Vanzetti».

Pasionante dezbateri cu caracter științific au avut loc zilele acestea la celebrul observator astronomic din Armenia Sovietică—Biurakan. Savanți sovietici și americani, reuniți în cadrul unui simpozion comun, au abordat tema: «Legături cu civilizațiile extraterestre». Subliniind utilitatea și importanța dezbaterilor, savantul sovietic **VIKTOR AMBARTUMIAN**, președintele Consiliului Internațional al Uniunilor Științifice de astronomie, a arătat că problema legăturii cu posibile civilizații extraterestre se află în actualitate, ceea ce se reflectă de altfel și prin participarea la simpozionul de la Biurakan a unui mare număr de specialiști de seamă.

După recenta lovitură de stat din Bolivia, regimul militar instaurat sub președinția colonelului **HUGO BANZER** (în vîrstă de 43 ani), unul din principalii organizatori ai puciului, întîmpină o rezistență activă din partea forțelor populare rămase credincioase ideilor pentru care a militat guvernul Torres. Palatul Quemada din La Paz este păzit cu strînsnicie pentru a se face față oricăror eventualități. Comentînd nestabilitatea situației din Bolivia, revista vest-germană «Der Spiegel» scrie: «După cel de-al 187-lea puci din Bolivia se pare că a 188-a lovitură de stat nu e prea departe. Regimul pucist al colonelului Hugo Banzer este amenințat din interior».

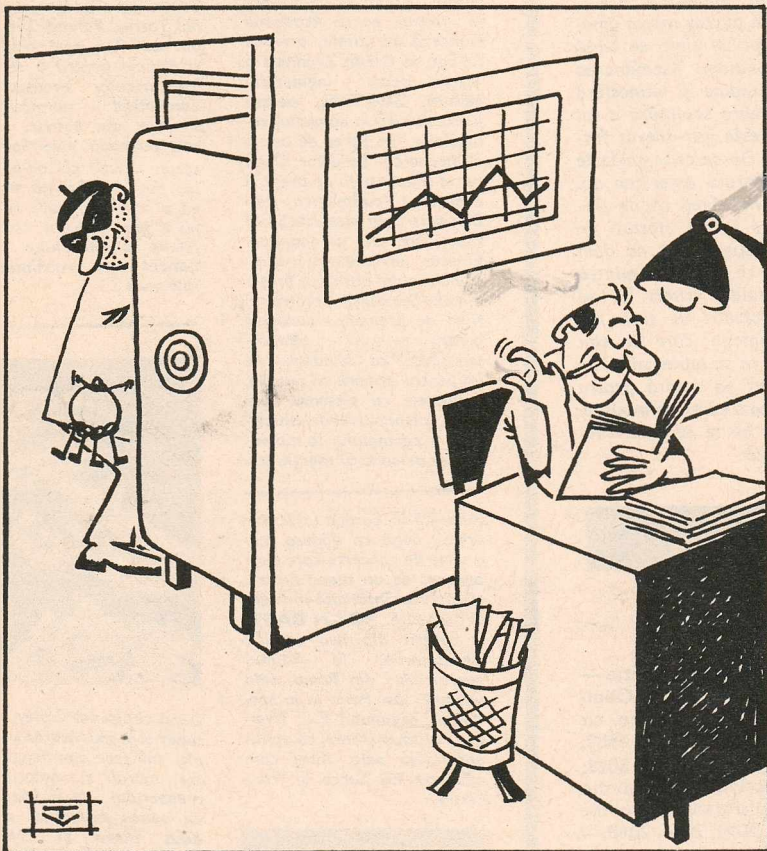

După căpitanul Calley, după superiorul său Medina și după alți militari americani autori morali și materiali ai masacrului de la Song My, pe banca acuzărilor a fost adus acum și colonelul **ORAN HENDERSON**. La procesul de la Fort Meade el este judecat sub învinuirea de a fi tănuit crimele odioase săvîrșite la 16 martie 1968 în satul sud-vietnamez, de trupe aflate în subordinea sa.

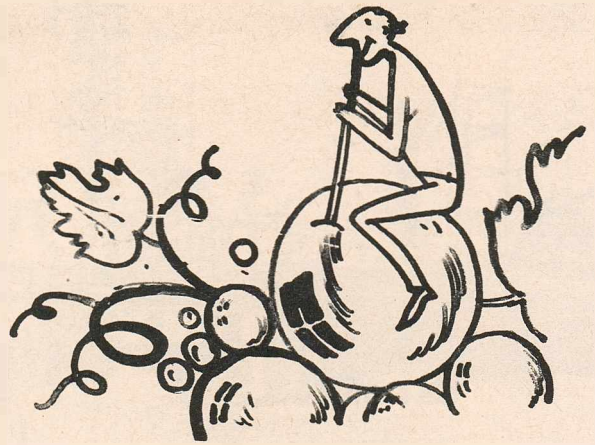
Delapidatorul: — Ce se vede?... Parc-ar fi o limuzină...
 — Hm... Ori niște gratii.
 — la termină, te rog, cu superstițiile dumitale!...

Nell COBAR

— Popescule, cînd pleci, nu uita să încui seiful!...

V. TIMOC

LA CULES DE VII

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
M	U	R	P	A	T	L	A	R				
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

ORIZONTAL: 1) Vin de viță veche din podgorii dobrogene — Cale spre vinul din poioboc. 2) Paharnicul lui Ștefan Voievod — Buni cunosători la vinuri. 3) Altar ridicat în cinstea lui Bachus — Viticultori și iubitori de vinuri pe vechi meleaguri românești. 4) Picură rubin și aur peste roadele din vii (pl.) — Coadă vulpii! — Scurt epilog! 5) Constelație — Valea Viilor din Transilvania — Tinerețe cu cosițe. 6) Curele! — Perla moldoveană cu vin de soi din vremi străvechi — La cules! 7) A scoate capul în lume — Unic la Nicorești! — Iscușiți vinificatori ai antichității, care au adus viața de vie în Europa. 8) Colț de stîncă — Așezare viticolă în podgoria Dealul Mare. 9) Cîntec pentru un pui de om — Consul roman pe vremea căruia vinul era atât de abundent încît «putea fi dat chiar și sclavilor» — Viță pe versantul estic! 10) Înmoaie tăria vinului — Soi de struguri — Refren în colinde. 11) Se îmbracă cu țări — Dogorește boabele din vii. 12) Poet și cîntăreț elin — Vale europeană cu faimoase vinuri — Și din roadele lui se prepară un soi de vin. 13) Struguri din Tirolul italian și din podgoriile Tîrnavelor — Mustoasă și parfumată poamă de brumărel.

VERTICAL: 1) Băuturi din sezonul

autumnal — Ca o stafidă. 2) Mult, fără margini! — Colină cu vii în vecinătatea Dealului Oltului — Pere! 3) Podgorie situată între Lugoj și Timișoara — Strugure cu riduri. 4) Concură la păstrarea și recăpătarea sănătății — Stacană de lut. 5) Sporește tăria vinului — Scurte giffieli. 6) Podgorie din șiragul ce înlăntuie vechiul teagăneț moldovei — Mică luntre. 7) O fată... — ...avea de mult un han vestit, cu vin de soi, în părțile Odobeștilor (Sadoveanu) — Negru la suprafață! 8) Cană! — Asta se-ncurcă des cu alta ca ea — Lacrima zorilor. 9) A da bucate din belșug — Cuptor (reg.) — Ram întortocheat! 10) Pe fundul sticlei! — Răsucit firul — Afinez pămîntul ca să-și sporească rodul. 11) Nume legat de «Vinul de viață lungă» — Peninsula cu renumite vinuri. 12) Vechii cultivatori de vii din Delta Nilului — Tărie. 13) Deschide pivnița! — «Dulce țîrg» străjuit de vîile Bucium, Copou, Valea Adîncă etc. — Mîndrie a podgoriilor românești.

Sofia BUCURESCU

Cuvinte rare: EPI, AUA, AED, CIN, REL, ARM.

Dezlegarea jocului «DO, RE, MI, FA... ETCETERA!» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) SOLIST — GLAS. 2) IPA — URȘI — HA. 3) MELODIE — SOL. 4) FRAC — ORGE — A. 5) OA — AI — ERASM. 6) N — ARMONICA. 7) INTINSA — AXE. 8) EE — NU — DO — OX. 9) GOARNA — OFT. 10) ORD — IA — ZBOR. 11) PIAN — INTONA.

carte

● În Editura Junimea de la Iași a apărut cartea **Omul informațional** de Edmond Nicolau. Distinsul om de știință și cultură prilejuiește cititorului o lectură pasionantă și fertilă. În esurile concise ce alcătuiesc sumarul cărții se află condensate o bogăție de informații și comentarii de stringentă actualitate asupra uimitoarelor instrumente de cunoaștere: mașinile cibernetice și informaționale, toate corelate și cu alte sfere de activitate ale spiritului uman.

● În seria Arcade a Editurii Minerva s-a tipărit cartea **Amintiri din copilărie** de Ion Creangă. Postfață de Mircea Tomuș.

● În aceeași serie a apărut și volumul de nuvele și povestiri **O făclie de Paști** de I.L. Caragiale. Postfață de Silvan Iosifescu.

● Nicolae Păduraru: **Jurnal de ghid**. La a doua sa carte, tînărul autor confirmă virtuțile de prozator pe care le descifrasem la debutul său, consemnându-le în acest loc. Avind ca punct de pornire experiența sa de «ghid la O.N.T.», Nicolae Păduraru izbutește în noua sa carte să transforme relatarea faptului real în schițe de certă factură artistică (Editura Eminescu).

● Romanul lui Ștefan Luca, **Balul intelectualilor**, a apărut în a III-a ediție la Editura Albatros.

● În Editura științifică a apărut volumul V din **Vieți paralele** de Plutarh. În acest volum ne sînt prezentate următoarele figuri istorice: Phocion, Cato Minor, Agis, Cleomenes, Tiberius Gracchus, Caius Gracchus (comparații între Agis, Cleomenes și frații Gracchi), Dion, Brutus, Artaxerxes, Aratos, Galba, Otho. În prezentarea scrisului mereu tînăr al bătrînului istoric grec (născut prin prajima anului 46 al erei noastre) întîlnim aceeași îngrijită și bună traducere (ca și în volumele anterioare) semnată de prof. univ. dr. docent N.I. Barbu, precum și clara aparatură critică asigurată de «notițe introductive și note» purtînd semnătura laboriosului traducător.

● O selecție din lucidele și profunde meditații asupra fenomenului artistic ale lui Charles Baudelaire e pusă la dispoziția publicului nostru cititor de către Editura Meridiane prin apariția volumului **Curiozități estetice**. Traducerea de Rodica Lipatti. Prefață de Ludwig Grünberg.

● Zone diverse și de acut interes estetic și literar sînt cuprinse în paginile ultimului număr (5) al revistei **Secolul 20**. Sumarul numărului e deschis de Zoe Dumitrescu-Bușulenga cu rîndurile cuprinzătoare despre Vasile Alecsandri, scriitorul «care a umplut secolul cu personalitatea sa, pentru români, așa cum Victor Hugo a făcut-o pentru Franța».

● Nicolae Iorga — «un mare european» — e subiectul unor substanțiale pagini evocative. Compartimentul de proză aduce semnăturile unor scriitori precum Ivan Bunin, Norman Mailer, Julio Cortázar, François Nourissier. Poetul și criticul de artă Barbu Brezianu semnează un interviu cu «documente și imagini inedite» cu Henry Moore, «Despre Moore și Brâncuși». Subliniem cu roșu traducerea unor poezii de Mallarmé a lui Ștefan Aug. Doinaș.

Draga Olteanu

● **Cele șapte logodnice ale caporalului Zbruev**. O comedie cu adieri lirice și eroi cuceritori (producție a studioului Lenfilm). Regia — Vitali Melnikov. În distribuție: Semen Morozov, Irina Kurbaskaia, Natalia Varlei, Marianna Vertinskaia.

● **Boxerul**. Daniel Olbrychski («Cenușă», «Totul de vinzare»), fără îndoială cel mai solicitat și interesant actor al cinematografului polonez actual, într-un film nu îndejuns de consolidat. Regia — Iulian Dziedzina.

● Mari actori pe ecranele noastre: Yves Montand, Eva-Marie Saint («Marele premiu»), Burt Lancaster, Dean Martin, Van Heflin («Aeropotul»), Sophia Loren, Marcello Mastroianni («Floarea-soarelui»).

● Nu pierdeți aceste documentare: «Cetăți feudale pe teritoriul patriei noastre», «Andreescu», «Lia Manoliu».

disc

● **Toni Iordache** — maestru al țambalului de concert — ni se înfățișează ca protagonist al discului: «Un virtuos al țambalului — Toni Iordache», apărut la «Electrecord» în colecția «Tezaurul folclorice românești». Un adevărat document muzical de rară valoare (EPC-0591).

● Un neașteptat prilej de bucurie pentru copiii (ba chiar și pentru adulții) care vorbesc limba germană: Eva Pătrășcanu și Emmerich Schäffer le citesc în limba lor maternă pe **Ion Creangă**. Păcat că nu este numit autorul versiunii celor două povestiri, «Die Geiss mit dem drei Geisslein» (Capra cu trei iezi) și «Die Geschichte vom Faulpelz» (Povestea leneșului). Că nu-i lesne să-l tîlmăcești pe humuleștean, și încă în germană! (EXD-1284).

● Nu mai avem discuri cu scheciuri umoristice. Am ruga Electrecordul să mediteze la misterioasa dispariție a acestora. Publicul doarește să-i reasculte pe mulți dintre interpreții de valoare ai genului, impuși de apreciatele emisiuni de varietăți de la TV. Jean Constantin, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu, Dem Rădulescu (eventual și alții) ar merita o susținută campanie de înregistrare pe disc. La urma urmei, multe din momentele lor satirice dovedesc că țîn pasul cu vremea, biciuind moravuri și năravuri detestabile, cu eficiență și audiență.

● **Snoave cu măști** se numește piesa pe care Ion Lucian și Virgil Puicea au scris-o în stilul snoavelor populare, broind o întreagă țesătură anecdotică în jurul personajului Păcălă. În regia lui Ion Cojar și scenografia Elenei Simirad-Munteanu, piesa se repetă în prezent la Teatrul pentru copii și tineret, avîndu-l în rolul principal pe Ion Gh. Arcudeanu (pe care l-am mai văzut, de altfel, acum cîteva stagiuni în același rol, într-o piesă cu aceeași temă).

● **Măsură pentru măsură** de Shakespeare, piesă pe care am văzut-o în stagiunea trecută pe scena Teatrului din Arad, în strania regie a lui Ivan Helmer, este prevăzută în repertoriul Teatrului Giulești. De astă dată marele text shakespeareian va furniza material de meditație regională directorului de scenă Dinu Cernescu.

● **Nu credeți în bărbați** — iată titlul plin de înțelepciune al comediei dramaturgului sovietic A. Safronov, pe care Teatrul «Ion Vasilescu» ne-o anunță, pe foarte curînd, în premieră, sub îndrumarea regizorală a lui Călin Florian. O distribuție alcătuită din Mihaela Dumbravă, Maria Bernacki, Sorin Gheorghiu, Stelian Creemciuc, George Bănică se străduiește să transmită din plin spectacolului ritmul și verva comică a textului.

teatru

plește cu îndeminare de artizan, preocupat de descrierea integrală a personajelor pe care le vrea cît mai aproape de veridicul anatomic, tentat fiind de precizia aparențelor exterioare. Sculptorul expune 34 de lucrări de dimensiuni miniaturale (Amfora, str. Mihai Vodă 2).

● **Pictura lui Sorin Ilfoveanu** beneficiază de spontaneitatea gestului, dar se oprește la porțile profunzimilor ideatice. În schimb gravura, purtătoare a unor mesaje existențiale, captează retina. «Condensarea și eliminarea — după cum observă și prefațatorul expoziției — se produc pînă la stadiul în care linia, traseul separat, dobîndește maximum de expresivitate...» (Galatea, Calea Victoriei 132).

● **Ioana Vlasiu: Vasile Popescu (1891-1944)**. Un studiu bine documentat, cu disocieri subtile și aprecieri pertinente, restituie contemporaneității un pictor aproape uitat, un remarcabil liric al picturii românești dintre cele două războaie (Editura Meridiane).

● **George Șerban: «Praga»** (colecția Țări și mari orașe ale lumii). Obiectivul lui G. Șerban știe să selecteze, dar mai ales să redea, atmosfera unui oraș plin de farmec. Un album fotografic care pe lîngă interesul turistic pe care îl prezintă amplu material informativ, reține prin imaginile sale de o reală frumusețe (Editura Meridiane).

● După opt luni de negocieri laborioase, Muzeul de artă din Boston a fost nevoit să înapoieze Italiei un tablou de Rafael: «Portretul unei tinere» (pictat în 1505 și estimat azi la peste un milion de dolari), tablou pe care muzeul îl cumpărase de la un colecționar particular european, dar care fusese furat cu cîteva timp în urmă.

muzică

● **Răzvan și Vidra** de B.P. Hașdeu — cea dintîi premieră a acestei stagiuni, oferită de harnica trupă a Teatrului «Mihai Eminescu» din Botoșani. Spectacolul — pregătit din vreme și cu grijă — este realizat de trioul bucureștean — regizorul Ion Olteanu, scenografa Teodora Dinulescu și costumiera Maria Bortnovski — cu colaborarea actriței Sanda-Maria Dandu (de la Teatrul «Ion Vasilescu» din București) și a actorilor Sorin George Zavulovici și Doina Alexe-Popescu.

● **Zodia taurului** de Mihnea Gheorghiu, spectacol al Teatrului Național din Craiova (distins în cadrul Zilelor dramaturgiei românești cu premiul pentru autor, regizor, scenograf și colectiv artistic), întreprinde în prezent un turneu prin țară, în cadrul aniversării a 150 de ani de la răscoala pandurilor lui Tudor Vladimirescu.

● **Cîntare României** — recital de poezie patriotică realizat de teatrul botoșenean sub direcția de scenă a regizorului Ion Olteanu, deschide în seara de 3 octombrie a.c. stagiunea Sălii mici a teatrului,

concert

● Pro memoria: azi, la Ateneu, concert de deschidere a stagiunii Filarmonicii. În program, Oratoriul «Tudor Vladimirescu» pentru orchestră simfonică, cor și soliști de Gheorghe Dumitrescu. Dirijor — **Mihai Brediceanu**.

● Ridicare de cortină și la Radio-televiziune, al cărei concert de deschidere a stagiunii include o altă operă a maestrului Gheorghe Dumitrescu, de data aceasta în primă audiere: Oratoriul scenic «Meșterul Manole», amplă lucrare dramatică închinată celei de-a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român, transpunînd în armonii grave și profunde simboluri ale splendei legende românești. Participă Orchestra simfonică dirijată de **Iosif Conta** și corul RTV condus de **Aurel Grigoraș**; soliști vocali — **Vasile Moldoveanu**, **Elisabeta Neculce-Carțiu**, **Dan Mușatescu**, **Dionisie Konya**, **Dorothea Vasilescu**, **Mihai Panghe**, **Nicolae Constantinescu**, **Mihaela Botez** (30 septembrie, Studioul din str. Nufferilor).

● Se află în țara noastră și va concerta la București și Cluj Orchestra simfonică a Filarmonicii cehe. Sub bagheta dirijorului **Vaňlav Neuman**, ilustrul colectiv praghez prezintă la 1 și 2 octombrie, la Ateneu: Simfonia a VIII-a de Dvorak, Concertul pentru pian și orchestră de Bohuslav Martinu și Suita a II-a «Daphnis și Chloe» de Ravel, Solist — **Iosif Cruchro**.

● «Kreuzchor», remarcabilă formație corală din R.D.G., prezintă într-un concert extraordinar Oratoriul «Johannes Passion» de J.S. Bach, sub bagheta dirijorala a lui **Martin Flämig**. Își dau concursul Orchestra simfonică a Filarmonicii «George Enescu»; soliști vocali — **Emilia Petrescu**, **Martha Kessler**, **Valentin Teodorian**, **Gheorghe Crăsnaru** și **Dan Mușatescu**, clavicinistul **Nicolae Rădulescu** și organistul **Joseph Gerstenengst** (26 și 27 septembrie, Ateneu).

● **Pro memoria**: azi, la Ateneu, concert de deschidere a stagiunii Filarmonicii. În program, Oratoriul «Tudor Vladimirescu» pentru orchestră simfonică, cor și soliști de Gheorghe Dumitrescu. Dirijor — **Mihai Brediceanu**.

● Ridicare de cortină și la Radio-televiziune, al cărei concert de deschidere a stagiunii include o altă operă a maestrului Gheorghe Dumitrescu, de data aceasta în primă audiere: Oratoriul scenic «Meșterul Manole», amplă lucrare dramatică închinată celei de-a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român, transpunînd în armonii grave și profunde simboluri ale splendei legende românești. Participă Orchestra simfonică dirijată de **Iosif Conta** și corul RTV condus de **Aurel Grigoraș**; soliști vocali — **Vasile Moldoveanu**, **Elisabeta Neculce-Carțiu**, **Dan Mușatescu**, **Dionisie Konya**, **Dorothea Vasilescu**, **Mihai Panghe**, **Nicolae Constantinescu**, **Mihaela Botez** (30 septembrie, Studioul din str. Nufferilor).

● Se află în țara noastră și va concerta la București și Cluj Orchestra simfonică a Filarmonicii cehe. Sub bagheta dirijorului **Vaňlav Neuman**, ilustrul colectiv praghez prezintă la 1 și 2 octombrie, la Ateneu: Simfonia a VIII-a de Dvorak, Concertul pentru pian și orchestră de Bohuslav Martinu și Suita a II-a «Daphnis și Chloe» de Ravel, Solist — **Iosif Cruchro**.

● «Kreuzchor», remarcabilă formație corală din R.D.G., prezintă într-un concert extraordinar Oratoriul «Johannes Passion» de J.S. Bach, sub bagheta dirijorala a lui **Martin Flämig**. Își dau concursul Orchestra simfonică a Filarmonicii «George Enescu»; soliști vocali — **Emilia Petrescu**, **Martha Kessler**, **Valentin Teodorian**, **Gheorghe Crăsnaru** și **Dan Mușatescu**, clavicinistul **Nicolae Rădulescu** și organistul **Joseph Gerstenengst** (26 și 27 septembrie, Ateneu).

● **Pro memoria**: azi, la Ateneu, concert de deschidere a stagiunii Filarmonicii. În program, Oratoriul «Tudor Vladimirescu» pentru orchestră simfonică, cor și soliști de Gheorghe Dumitrescu. Dirijor — **Mihai Brediceanu**.

● Ridicare de cortină și la Radio-televiziune, al cărei concert de deschidere a stagiunii include o altă operă a maestrului Gheorghe Dumitrescu, de data aceasta în primă audiere: Oratoriul scenic «Meșterul Manole», amplă lucrare dramatică închinată celei de-a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român, transpunînd în armonii grave și profunde simboluri ale splendei legende românești. Participă Orchestra simfonică dirijată de **Iosif Conta** și corul RTV condus de **Aurel Grigoraș**; soliști vocali — **Vasile Moldoveanu**, **Elisabeta Neculce-Carțiu**, **Dan Mușatescu**, **Dionisie Konya**, **Dorothea Vasilescu**, **Mihai Panghe**, **Nicolae Constantinescu**, **Mihaela Botez** (30 septembrie, Studioul din str. Nufferilor).

● Se află în țara noastră și va concerta la București și Cluj Orchestra simfonică a Filarmonicii cehe. Sub bagheta dirijorului **Vaňlav Neuman**, ilustrul colectiv praghez prezintă la 1 și 2 octombrie, la Ateneu: Simfonia a VIII-a de Dvorak, Concertul pentru pian și orchestră de Bohuslav Martinu și Suita a II-a «Daphnis și Chloe» de Ravel, Solist — **Iosif Cruchro**.

● «Kreuzchor», remarcabilă formație corală din R.D.G., prezintă într-un concert extraordinar Oratoriul «Johannes Passion» de J.S. Bach, sub bagheta dirijorala a lui **Martin Flämig**. Își dau concursul Orchestra simfonică a Filarmonicii «George Enescu»; soliști vocali — **Emilia Petrescu**, **Martha Kessler**, **Valentin Teodorian**, **Gheorghe Crăsnaru** și **Dan Mușatescu**, clavicinistul **Nicolae Rădulescu** și organistul **Joseph Gerstenengst** (26 și 27 septembrie, Ateneu).

● **Pro memoria**: azi, la Ateneu, concert de deschidere a stagiunii Filarmonicii. În program, Oratoriul «Tudor Vladimirescu» pentru orchestră simfonică, cor și soliști de Gheorghe Dumitrescu. Dirijor — **Mihai Brediceanu**.

televiziune

REPORTAJ. Magazinul duminical își propune să ne lărgească cunoștințele despre ergonomie, disciplină științifică pe care omul modern nu-și poate îngădui s-o ignore (duminică). Imagini din R.P. Chineză, sugerează emisiunea **Teleglob** (miercuri). «De la Cîmpulung Muscel în... Africa» se intitulează reportajul cu și despre construcții automobilului românesc ARO (joi).

OPINII-ANCHETE. Programul zilei de miercuri cumulează trei

emisiuni «de idei»: o anchetă cu public pe tema «Cum vorbesc tinerii», în cadrul emisiunii prof. dr. Sorin Stati «Mult e dulce și frumoasă»; «Responsabilitatea individuală în sistemul conducerii colective», o discuție la rubrica «Confruntări»; în fine, o anchetă TV pe marginea unor vicii, frecvente și nocive, ale pedagogiei: sentimentalism, neutralism, tiranie.

TEATRU. «Richard al III-lea» de W. Shakespeare, într-o distribuție de invidiat (marți).

FILM. Neuitatul Fernandel în «Asasinul din cartea de telefon» (duminică). Din nou o peliculă celebră a celebrului Orson Welles — «Declinul familiei Ambersson» și o mică (malițioși ar spune veche) surpriză: printre interpreții întîlnim și numele Dolores del Rio (miercuri). O producție artistică a studiourilor chineze: «Muntele tigrului e luat cu asalt» (vineri).

MUZICĂ-COREGRAFIE. Reîntîlnire cu arta desăvîrșită a Maiei Pișeșkaia, ilustra balerină moscovită (joi). Retransmisia concertului de deschidere a stagiunii muzicale la RTV (joi).

FOLCLOR. Zona folclorică Bistrița-Năsăud reprezentată de Mărioara Precup, Ana Ciocan, Ioan Moldovan, Todică Larion la «Vetre folclorice» (duminică).

DIVERTISMENT. Varietăți muzicale de Alex. Bocăneț (duminică); Marie Laforet (duminică), Juliette

Angela Buciu

Greco și Sergio Endrigo (luni), Amalia Rodriguez și grupajul «Șlagăre și interpreți de pretutindenii» (marți), Gigi Marga (joi). Teledivertisment — litera B (sîmbătă), romanțe cu Irina Loghin, Angela Buciu și Pușca Poenaru (sîmbătă) — iată foarte pe scurt structura programelor muzical-distractive ale săptămîinii.

SPORT. Multum et multa. Polo pe apă, înregistrări de la Hvar ale meciurilor României cu S.U.A. și Italia (duminică), U.R.S.S. și R.F. a Germaniei (miercuri), R.P. Ungară (joi). Fotbal «în direct» Steaua-F.C. Argeș (duminică), Spartak Trnava-Dinamo (miercuri), Rapid-F.C. Napoli (joi).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul Pronosport nr. 39, etapa din 26 septembrie 1971

I. Steaua-F.C. Argeș	1, x, 2
II. Polit.-Petrolul	1
III. Crișul-A.S.A.	1
IV. S.C. Bacău-Farul	1
V. Steagul roșu-«U»	1
VI. Met. Plopeni-Met. Buc.	1, x
VII. C.F.R. Pașcani-Progressul	x, 2
VIII. Progressul Br.-F.C. Galați	x
IX. S.N.O.-Dunărea	1
X. Vulturii-C.F.R. Timiș.	x, 2
XI. C.F.R. Arad-Minerul B.M.	1
XII. Chimia Făgăraș-C.S.M. Sibiu	x
XIII. Gaz metan-C.S.M. Reșița	1, x

cinema

● **Frații** — o producție a Studioului cinematografic «București». Încercare notabilă de a surprinde mutațiile din lumea satului contemporan. Scenariul aparține lui Nicolae Țic și Constantin Bordeianu. Regia — Mircea Moldovan, Gică Gheorghe. Interpreți: Ilarion Ciobanu, Emanoil Petruș, George Calboreanu, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Draga Olteanu, Florina Cercel, Dumitru Furdui.

plastică

● O manifestare care a devenit tradițională: **Salonul pictorilor și sculptorilor din București**. Expun 150 de pictori și 40 de sculptori din toate generațiile. Vizitatorul poate urmări principalele direcții de dezvoltare și preocupările actuale ale plasticienilor din Capitală (sala de expoziție a Ateneului român).

● Materialul predilect al lui Ion Rucăreanu este lemnul. El îl cio-

Ion Lucian

FLACĂRA-ALBUM

MARINA VLADY, pentru noi mereu o
fascinantă și celebră «Stea fără nume»...

